

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FINDING FREEDOM SERIES

FOURTEEN YEARS

D. RAVEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 01](#)

[Bölüm 02](#)

[Bölüm 03](#)

[Bölüm 04](#)

[Bölüm 05](#)

[Bölüm 06](#)

[Bölüm 07](#)

[Bölüm 08](#)

[Bölüm 09](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Daha fazla D. Raven'a
mı ihtiyacınız var?](#)

BLURB

On dört yıllık iyileşme. On dört yıllık büyüme. On dört yıllık sabır. On dört yıllık neşe.

MONICA ROGERS hayat arkadaşını kaybetti.

Tek başına kalan kadın bir yandan kederiyle boğuşurken bir yandan da aniden tek başına bir ebeveyn olur.

Acısına bir cevap olacak mı?

TREVOR CONNOR on dört yıldır sabırlı bir adam.

Önemli olan tek şey Monica'yı ve kızlarını sevmektir. Günlerini etrafındaki herkesi kurtararak geçirir.

Aşkını kendini ve sevdiği kadını kurtarmaya yetecek mi?

DEDİKASYON

Bu, kaybettikleri aşkın bir son olduğunu düşünen tüm insanlar içindir.

*Öyle değil.
Devam edin. Sen buna değersin.*

PLAYLIST

Taylor Swift'ten "The Archer" (Monica'nın şarkısı)
Three Days Grace'den "Over and Over" (Monica için Trevor)
Framing Hanley'den "Hear Me Now" (Trevor'ın şarkısı)
Steven Curtis Chapman'dan "Cinderella" (Trevor (ve Paul'un) Lacey & Lexi için yazdığı şarkı)
Lonestar'dan "I'm Already There" (Paul üç kızı için) Hannah Ellis'ten
"Officer Down" (Monica Paul için)
Johnny Cash'ten "Hurt"
Sleep Token'dan "Alkaline"
Arctic Monkeys'ten "I Wanna Be Yours"
Semisonic'ten "Closing Time"
Paloma Faith'ten "Only Love Can Hurt Like This", hızlandırılmış+ Lewis
Capaldi'den yavaşlatılmış "Someone You Loved"
Eve 6'dan "Here's to the Night"
Breaking Benjamin'den "Angels Fall"
Paramore'dan "The Only Exception" (Trevor için Monica) Ed
Sheeran'dan "Perfect" (Trevor & Monica'nın şarkısı)

NOTE FROM THE AUTHOR

Sevgili okuyucu,

On Dört Yıl, gerilim yönleri olan bir romantizmdir ve hafiflik olsa da, bu daha karanlık anlar olmadığı anlamına gelmez. Potansiyel tetikleyicilerin listesi için lütfen aşağıya bakınız. Bu kitap ayrıca açık bir dil ve ayrıntılı cinsel sahneler içerdiğinden yetişkin okuyuculara (18+) yöneliktir.

Aşağıdakilerden herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dikkatli olun veya farklı bir kitap seçmeyi düşünün. Akıl sağlığınız önemlidir.

Aşağıdakiler tetikleyici olabilir:

- Açık Dil
- Açık Cinsel Sahneler
- Adam kaçıрма
- Şiddet
- İlaçlama
- Ölüm
- Keder
- Eş kaybı
- Ebeveyn kaybı
- Arkadaş kaybı
- Uyuşturucu Kullanımı
- Ebeveyn İstismarı
- Doğum ve Doğum Sonrası
- Doğum Sonrası Komplikasyonlar (trajediyle sonuçlanmayan)
- EMT İş Fonksiyonları
- Polis/İtfaiyeci İş Fonksiyonları

- Gizlice Dışarı Çıkan Çocuk
- Araba Kazasında Çocuk (trajediyle sonuçlanmayan)
- Genç Yetişkin Ölümü
- Anksiyete
- Panik Ataklar
- Silah Kullanımı
- Kan

PROLOGUE

MONICA

Olaydan Önce

Ön kapı hafifçe vurulunca Trevor cümlesini aniden yarıda kesti.

"Lanet olsun. Bu düşünceni unutma." Kalemimi bıraktım ve kocamın bir hafta önce benim için yenilemeyi bitirdiği rustik çiftlik evi masasından geriye doğru ittim.

Trevor başını salladı, yorgun ve endişeli görünüyordu. İtfaiyedeki vardiyasından sonra uğramıştı, üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Sarı saçları dağılmıştı ve yeşil gözlerinin altında torbalar vardı. Muhtemelen yine iyi uyuyamamıştı. Son durumumuzdan haberdar olmuş ve kızımız Lacey'i kontrol etmek istemişti. Evimizin kaosuna alışkın olduğundan kendini eğlendirmek için telefonuna baktı.

Paul'ün sürekli giydiğim için benimle dalga geçtiği, gülünç derecede tüylü çoraplarımı giyerek ön kapıya doğru koştum, kayarak durdum ve parmak uçlarımda durdum. Pencerenin diğer tarafındaki bakışlarla karşılaşınca karnım ayaklarıma düştü. Tekrar parke zemine inip kapıya bakarken içimi mide bulantısı dalgaları kapladı.

"Mon?" diye sordu Trevor arkamdan. Sandalyesinden kalktığını bile duymamıştım. Varlığını hissettiğimde yumuşak ayak sesleri arkamdan yaklaştı. "Neden kapıyı açmıyorsun?" Oturma odasında yerde yatan üç kızı uyandırmamak için usulca güldü. Yastık ve battaniyelerden bir yuva yapmışlar, uyku onları ele geçirene kadar kıkırdayıp fısıldaşıyorlardı.

Her şey bir anda suyun altındaymışım ya da pamuklara sarılmışım gibi hissettirdi. Kendimi başımı ileri geri sallarken buldum ve pencereden dışarı baktığımdan beri ilk kez titrek bir nefes aldım.

On yılı aşkın bir süredir bir polisle evli olmak, neredeyse gece yarısı verandamdaki üniformanın tek bir anlama geldiğini bilmemi sağladı. Titrek bir elimi alnıma götürdüm, zihnim acele ediyordu. Gelen onun ortağı değildi ve bu konuda da endişelenmem gerekiyordu. Bu, en iyi arkadaşımın başına da korkunç bir şey gelmiş olabileceği anlamına geliyordu. Hepsinin başına.

Daha kapıyı açmadan haberlerin bir kısmını öğrenmiş olmanın verdiği bilgiyle içim sıkıştı ve gözlerim altın rengi parlak kapı kolundaki elime bakarken kuru dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

"Mon?" Trevor tekrar sordu, daha yüksek sesle ve endişeyle. Tam arkamdaydı, benim boyumdaki herkesin yaptığı gibi üzerimde yükseliyordu. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı ve büyük elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. Onu reddedemeden ve bunun olmasını engelleyemeden, kapıyı yumuşak bir gıcırtyla açarak çevirdi. Bilmeden, bizi hazır olmadığım bir cehennemle yüzleşmeye zorluyordu.

"Monica," dedi Nick yumuşak bir sesle. Kahverengi gözleri kibardı ama akmamış yaşlarla parlıyordu. Kendimi onun kahverengi saçlarında belirmeye başlayan aklara takılmış buldum. Hepimizden yaşlıydı ama yine de çok iyi bir arkadaştı. Daha çok bir ağabey figürüydü.

Başımı tekrar sallayarak, soluk soluğa nefes aldığımı duydum. Ağzının hareket etmeye başlamasını izlerken elimle kapının çerçevesini kavradım.

Dünyamın yıkılması için tek gereken buydu.

Dizlerim sertçe yere çarptı ve acı veren bir gümbürtüyle beton verandaya indim. Durumun şokunu atlattıktan sonra acıyabilirdi. Trevor'ın kolları bana dolandı, yumuşak bir homurtu çıkarırken pazuları sıkıştı ve arkama geçti. Nick önümde çömeldi ve sanki parçalanmamı engellemek istercesine bana uzandı. Etrafım Nick ve Trevor tarafından sarılmıştı ama bir anda kendimi tamamen yalnız hissettim.

Kalbim göğsümde paramparça olurken uzaklardan bir yerden konuştuklarını duydum. Nick'in sesi yumuşaktı, olayın nasıl olduğunu açıklıyordu ve Trevor'ın sesi de buna karşılık küfür ederek kesiliyordu. Tüm vücudum uyuşmuştu ama üşüyormuşum gibi gözle görülür bir şekilde titrediğimi görebiliyordum.

*Nefes
alamıyordum.*

Paul.

Paul!

*Uzun ve titreyen bir nefes aldım. Sonra ığlık
attım.*

Bir Yıl Dört Ay Sonra...

BÖLÜM 01

MONICA

" Sen ona sor Lexi. "

İç çekerek ve kendimi hazırlayarak arkama dönüyorum ve arkamda meydana gelen günlük kardeş dramasıyla ilgileniyorum. Son zamanlarda her şey için kavga etmeyi seçiyorlardı. On yedi ve on üç yaşlarında olmalarına rağmen aralarındaki dört yaşlık fark hiç de yardımcı olmuyordu.

"Bana ne soracaksın?" Büyük kızımın yeşil gözleriyle buluşmak için ocaktan dönerek konuştum. "Lacey?" diye sordum, cevap vermekte tereddüt edince tekrar konuştum.

On yedi yaşındaki kızım insanoğlunun bildiği en büyük iç çekişi yaptı ve çene hizasındaki sarı saçlarını piercingli bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Babasıyla geçirdiği bir hafta sonunda kestirmişti ve bana birden yirmi küsur yaşında göründü. Ellerini mutfak barına dayadı, sayısız bileziği birbirine çarptı ve kendini barın üzerine attı. Çıplak ayaklarını tekmeleyerek kıpırdandı, uzun bir süre için yerleşmiş gibi görünüyordu.

O zaman bunun Pavlus'la bir ilgisi vardı.

"Lexi sana sormaya korkuyor." Lacey alçak sesle başladı, yeşil gözleri çiftlik tarzı evimizin ikinci katına çıkan merdivenleri gizleyen duvara doğru kayıyordu.

"Ben korkmuyorum!" En küçüğüm aniden köşeyi döndü, açık teni öfkeyle kızarmıştı. Babasının kumral rengindeki uzun, güzel saçları omuzlarında sallanırken öfkeli bir parmakla büyük yarısını işaret etti

Abla. Gerçek bir tartışmaya girmeden önce ikisini de susturmak için iki elimi kaldırdım.

"Lexi," diye başladım. "Canını sıkan her şeyi bana sorabileceğini biliyorsun, tatlım."

Kahverengi gözleri hemen sulandı, karo kaplı mutfak zeminine doğru ilerledi ve bunun ölen babasıyla ilgili olduğunu doğruladı. Her ikisiyle de benimle iletişim kurmaları konusunda bir kez daha konuşmam gerektiğini bilerek sesli bir nefes aldım. Kocam hakkında konuşurken beni sinirlendirmekten o kadar endişe ediyorlardı ki bu artık her hafta oluyordu. Ne zaman isterlerse benimle her konuda konuşabileceklerine dair onlara bolca güvence vermiştim. Beni koruduklarını hissediyorlardı.

"Sadece, bir ay sonra baba-kız dansı var," diye fısıldadı en kısık sesiyle.

Tüm vücudum gerildi, kollarımı tezgâhın üzerinde kavuşturdum, onu dinlediğimi göstermek için gözleriyle buluşmak üzere tezgâhın üzerine eğildim.

"Lucas Amca'ya soracaktım ama Nat'in artık onun yanında olduğunu ve onunla gideceğini hatırladım... ve babam..." diye devam etti, yüzünde savaştığı gözyaşları süzülüyordu.

Ayağa kalkıp kollarımı açtım ve o da kollarıma girerek yüzünü yırtık tişörtüme gömdü. Kocamın eski polis akademisi gömleği ve gri eşofman altından oluşan tipik iş sonrası üniformam sıradan bir olaydı.

"Şşşt." Sesimin kesilmesini engelleyerek usulca söyledim. Kafamın içinde ondan geriye doğru saydım, sakın kalmak için burnumdan nefes alıp ağızımdan verdim. "Bir yolunu bulacağız." Zihnim bir şeyler düşünmeye ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Küçük kızımı baba-kız dansına götürmek için kimden izin isteyebilirim? Ben götürebilir miyim?

"Babama sor," dedi Lacey sessizce.

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilerle buluşmak için kalktı ama o ayaklarına bakıyordu. Şaşırmıştım. Genelde Lacey bugünlerde yardımsever olmaktan başka bir şey yapmazdı ve ergenlik öfkesini bir onur nişanı gibi taşırdı. Ona bunu teklif ettiren her neyse, hayretler içinde kalmaktan kendimi alamadım.

Trevor. İlk kocam ve lise aşkım. Derin bir nefes aldım. İyi bir ilişkimiz vardı ve artık temiz olduğu için yıllardır birlikteydik.

Genellikle Lacey ona ve zamanına karşı bencil davranırdı ve bu önerisi karşısında hazırlıksız yakalandım.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandım, sonunda konuştum ve en küçüğümü serbest bıraktım.

Lacey sonunda başını kaldırıp bana baktı, övgü karşısında yanakları pembeleşmişti.

"Bunu düşündüğün için teşekkür ederim. Senin için sorun olur mu Lexi?" diye sordum.

"Evet," diye hıçkırdı, yanaklarındaki yaşları sildi ve karşılığında tahmin edilebileceği gibi gözlerini deviren kız kardeşine gülümsedi.

"Bu gece onu arayıp ne düşündüğünü size bildireceğim. Siz ikiniz, akşam yemeği için gidip ellerinizi yıkayın. Kavga etmek yok." Onları mutfaktan kovarak söyledim.

Yalnız kaldığımda ellerimi mutfak tezgahına dayadım ve sakinleştirici nefesler alıp omuzlarımı yuvarladım.

Dürüst olmak gerekirse, hayata zar zor tutunuyordum. Paul'ü kaybedeli bir yıl dört ay olmuştu ve ben hala bazen onun evin içinde olduğunu hissediyordum. Varlığı bazen o kadar gürültülü oluyordu ki ürküyordum. Hâlâ onun polis üniformasıyla işten çıkıp köşeyi dönmesini ve beni kollarına almasını bekliyordum.

"Seni özledim. Bunu tek başıma yapmaya nasıl devam edebilirim?" Sesim mutfağın sessizliğini bozarak yüksek sesle fısıldadım. Fırının zamanlayıcısı çaldı ve ben kendi gözyaşlarımı kırıştırdım. O kadar uzun zamandır kendime ağlamak için izin vermemiştim ki, başlarsam hiç bitmeyeceğinden korkuyordum. Aynı anda telefonum yanımda bipledi ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak telefonu elime aldım.

Becks

Are we still on for coffee tomorrow? I have something I need to tell you.

En iyi arkadaşşımdan gelen mesaja sırtarak akşam yemeği için yaptığım lazanyaya göz attım. Birkaç dakika daha beklemesi gerekecekti.

Becks benim kız kardeşim gibiydi. O ve güzel kızı birkaç yıl önce hayatımıza girdikten sonra, onsuz bir hayat düşünemez oldum. Kızlarım onun kızı Nat'ı diğer kız kardeşleri gibi seviyorlardı ve Becks'in eski sevgilisi onu kaçırdıktan ve bu süreçte Paul'u kaybettikten sonra daha da yakınlaşmıştık.

Yes, duh. Now I'm curious though. You can't tell me now? You know I'm impatient.

Nope. You'll have to wait, Mon. I love you.

I love you big.

İçimi çektim, telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım ve tavana baktım. Yukarısı çok sessizdi.

"Kızlar! Akşam yemeği hazır. Ellerinizi yıkamak bu kadar uzun sürmez!"

Merdivenlerdeki ayak sesleri beni hem gülümsetiyor hem de içimi acıtıyordu. Çok uzun zaman önce Paul'ün sesi gürleyerek ve gülerek arkalarından geliyor, onları masaya kadar kovalıyor olurdu. Lacey o kadar çok gülerdi ki ayakta zor dururdu ve Lexi yolda Paul'ün omzunun üzerinden fırlardı. Lacey'yi en somurtkan ruh halinden çıkarabilir ve kavgalarında benden daha iyi arabuluculuk yapabilirdi.

Beni içten içe öldürmeden onu düşünmeden beş dakikadan daha uzun süre geçirebilecek miydim? Acı hiç hafifleyecek miydi?

Onun bu dünyadan ayrıldığını öğrendiğimden beri tam olarak nefes almamış gibi hissediyordum.

Lazanya ve yeşil fasulyeleri alarak tencere tutacaklarını kaldırdım. Masaya doğru yürüdüm ve onları salatanın yanına, ortaya koydum. Lacey yemek yüzünden tartışacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı ama kaşlarımı çatmam onu susturmaya yetmiş olmalıydı. Her zamanki yerime oturdum ve her iki kız da Paul'ün boş tabaklarına baktıklarını düşünerek hafif bir tereddüt geçirdim.

"Ee, okul nasıldı?" sesim garip sessizliği böldü.

İkisi de birbirinin üzerine konuşmaya başladığında ve ben kendimi onların seslerinde ve ortaokul ve lise öğrencilerinin tiyatrosunda kaybettiğimde, yemeklere geçtik ve birlikte yedik. Bu ikisi için güçlü kalmakla iyi yaptığımı inanıyordum. Bu kadar uzun süre dayanabilmişim. Devam edebilirdim. Parçalanıp dağılmanın hiçbir faydası olmazdı. Paul'u bize geri getirmeyecekti. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim. Bizi terk ettiğini öğrendiğimiz gece hariç kızlarımın dağıldığını görmelerine asla izin vermedim.

Gölümsedim ve başımı salladım, ara sıra günleriyle ilgili anlattıkları bir hikâyeye kıkırdadım. Bulaşıkları yıkamama ve kurutmama yardım ederken bir yandan da yine tartışıyorlardı, kendimi yaklaşan gece için hazırlamaya başladım. Lacey ve Lexi yatmak için odalarına çekilecek ve yarın okulda bir gün daha geçireceklerdi. Ben genellikle bizim odamıza giderdim. Benim odama mı? Tekil olarak bahsetmek doğru gelmiyordu. Her zaman evin sessiz olduğundan emin olana kadar bekler, sonra da nefret ettiğim ama Paul'ün çok sevdiği deri koltuktaki yerime geçerdim.

Paul ölmeden önceki geceden beri odamızda uyumamıştım. Her şeye dokunulmamıştı. Kızların oraya girme ihtimaline karşı tozunu aldım ve temizledim ama zaman içinde donmuş bir tapınak gibiydi. Kıyafetleri hala dolabın onun tarafında, diş fırçası lavabonun onun tarafındaydı. Tüm sabunları ve şampuanı hala bıraktığı yerdeydi. Hatta kirli üniformaları ve kıyafetleri bile sepetteydi.

Kimsenin bir fikri yoktu.

Herkes iyi olduğumu ve hayatıma devam ettiğimi düşünüyordu. Ne yazık ki değildim.

BÖLÜM 02

TREVOR

Sighing, televizyonu kapattım ve iki odalı küçük daireme göz gezdirdim. Fazla bir şey yoktu ama temizdi ve ona iyi bakıyordum. Sadece kızım Lacey'nin ve kız kardeşi Lexi'nin yıllar boyunca çekilmiş fotoğrafları vardı. Lacey'e sahip olduğum zamanlar dışında burada sadece ben vardım ve yakında lise son sınıfa başlayacak ve dünyaya açılacaktı. Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Aklım annesine gitti. Eski karım.

Ellerimi sarı saçlarımın arasından geçirerek televizyonun siyah ekranına bakmak için yan döndüm. Tişörtsüz eşofmanlarımla yatmaya hazırlanırken aklımın Monica'ya kaymasına izin verdim. Durumu iyi değildi ve bu noktada onu çok uzun süre kendi haline bırakmıştım. Kocasını bu şekilde kaybettiği için çektiği acıyı hayal bile edemiyordum ama ona bir söz vermişim, eğer bir şey olacak olursa ben de elimi taşın altına koyacaktım. Bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için hayal kırıklığı içinde bana bağırdığını neredeyse hissedebiliyordum. Kızıl saçlı öfkesinin geçmesine nadiren izin verirdi, ama bu durumda kıcımı seve seve tekmeleyebilirdi. Yine de onu en az benim kadar iyi tanıyordu ve Monica inatçı bir kadındı.

Monica ve ben lisede sevgiliydik. Bir gün koridorda karşılaştığımızda gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözlerine bir kez bakmış ve bitirmiştik. Anlaşılan o da inek görünümlü bir kaykay serserisi için aynı şeyleri hissetmişti çünkü ilişkimiz başladıktan sonra başka kimseye bakmadık.

Kavgalarımız ve ergenlik dramalarımız vardı, ama çoğunlukla ilişkimiz tanıdığımız bazı yetişkinlerden, özellikle de annemle babamdan daha sağlıklıydı. Babam büyürken düzenli olarak kızımla tekmelerdi ve annem de buna izin verirdi.

On yedi yaşına geldiğimde, ikisi de bir gece çekip gitmişlerdi ve ben de liseyi bitirmek üzere Monica'nın ailesinin bodrumuna yerleşmişim. Liseden hemen sonra evlendik ve birkaç yıl boyunca her şey mükemmel gitti.

Ta ki babamın hayaletleri bana musallat olana kadar.

Eski suç ortakları beni onlarla takılmaya ikna etmişti ve sonunda bu beni babamın yöneldiği uyuşturucuya yöneltmişti. Kullanmanın bana verdiği kaçışa balıklama dalmış ve bunu çocukluğumdaki travmayı engellemek için kullanmışım.

Monica bir türlü anlayamamıştı. Birbirlerine, kendilerine ve kardeşlerine düşkün iki ebeveynin yaşadığı mutlu bir evden geliyordu.

Karıma açılmak ve ona yaslanmak yerine, bara gitmek ve onun yatağa gittiğini anlayana kadar içmek gibi daha fazlasını yapmaya başlamışım.

Farkına varmadan Monica bir gece bana hamile olduğunu söylüyordu ve itiraf etmekten utanıyordum, ne kadar uçtuğum için zar zor hatırlıyordum. Bir süreliğine tekrar temizlenmeyi başarmışım. Ama bu kasaba o kadar küçüktü ki, her zaman birlikte olduğum insanlarla karşılaşmaktan kaçınmanın bir yolu yoktu.

Babalık ve aile geçindirme stresi beni çok etkiledi. Tıpkı babam gibi olma korkusu çok ağır basıyordu. Ağlayan kızımıza sarılırken tatlı yüzündeki ifadeyi hala hatırlayabiliyorum. Bana onların daha iyisini hak ettiğini söylemişti. Ya kendime çeki düzen vermemi ya da çekip gitmemi söylemişti.

Hayatımın en büyük hatasını yapmış ve kapıdan çıkıp gitmişim.

Aşırı doz almak ve hastanede tek başıma uyanmak, hayatımda hiçbir şey olmadığını fark etmek beni gerçeğe döndürdü. Yine de kendimi toparlayıp bir süre temiz kaldığımda Monica, Paul ile tanışmış ve ona aşık olmuştu. Lanet olası bir polis! Nezaketle bana inandılar ve kendimi kanıtlamama izin verdiler. Hayatlarına geri dönmeme ve istediğim zaman Lacey'e sahip olmama izin verdiler.

Yaşadığımız her şeye rağmen yakınlaşmıştık ve neyse ki aramızda herhangi bir kırgınlık yoktu. Kızıma aşık oldum ve

Ondan uzakta geçirdiğim her dakika için pişmanlık duydum. Onun babası olmak yerine uyuşturucuyu seçtiğim için pişmanlık duydum. Birlikte sahip oldukları kızlarına bile aşık oldum ve ona kendi kızım gibi davrandım.

Yine de içimin derinliklerinde yanıyordu. Pişmanlık ağzımda acı bir tat bırakıyordu ve en olmadık zamanlarda başını kaldırıyordu. Monica'yı hâlâ seviyordum ve hep sevmiştim. İkinci bir şans için neler vermezdim.

Katil Paul'du, ben de Paul'u seviyordum. Adam benim için bir kardeş gibi oldu. Erkek erkeğe gecelerde bile takılırdık ve birbirimize saygı duyardık. Beni her zaman uçurumdan aşağı indirdi. Bazen yoldan çıkmanın cazibesi çok güçlü oluyordu. Kendisini gece gündüz benim için hazır tuttu. İtfaiyeciliği denememi tavsiye eden oydu.

Sonunda tutkumu buldum ve gerisi tarih oldu. Hayat kurtarmak içimde bir şeylerin canlanmasını sağlıyor. Fiziksel efor da unutkanlığa geri dönmeyi düşündüğümde bana yardımcı oluyor.

Sonra da gitti.

O gece Monica'nın çığlıklarını hâlâ hatırlıyorum. Onu yeterince sıkı tutamadığımı hissettim. Sanki kollarımı onun etrafında tutmazsam, gözümün önünde parçalanacaktı.

Her zaman ikinci bir şans istemiştım ama bu şekilde olmasını hiç istememiştım. Hatta Paul bir keresinde beni oturmuş ve her şeye rağmen birbirimizi hâlâ sevdiğimizi bildiğini söylemişti. Eğer ona bir şey olursa Monica'nın geri dönemeyeceği bir yere düşmesine izin vermememi istemişti. Benden onun hayatına geri dönmemi istedi. Kızlarımıza göz kulak olmamı ve hepsini korumamı istedi.

Tekrar iç çektim ve sırt üstü döndüm. Harekete geçmenin ve sözümü tutmanın zamanı gelmişti. İkimizi de oraya götürmenin çok zor olacağını biliyordum.

Monica hayatı boyunca acı çekmişti. Önce benim ayrılmam, sonra da Paul'ün kaçırılması. Yas tutan bir kadınla, hele hele eski eşin olan bir kadınla nasıl ilişki kuracağımı bile bilmiyordum.

Bip

Telefonumu elime aldım ve ekrana baktım. İhtimaller nedir?

Monica

Hey, Trevor. Are you still awake?

Sure am. What's up? Is Lacey okay? Lexi? You?

Everyone is fine, Trev. Can I call you?

Bu garipti. Son zamanlarda kimsenin merak etmesini engellemek için genelde mesajlaşırdı. Cevap olarak onu aramak için ismine tıkladım, yıpranmış kanepede doğruldum ve boğazımı temizledim.

"Alo?" sesi sessizdi, sanki küçük kasabamız Reading, Pennsylvania'da değil de yanımda oturuyormuş gibi geliyordu.

"Mon," dedim, "Ne oldu?"

"Sana sormam gereken tuhaf bir şey var ve hayır demek istiyorsan diyebilirsin..." "Ne? Herhangi bir şey." Sözü nü keserek cevap verdim.

"Okulun baba kız dansı bir ay içinde yapılacak."

Gözlerimi kapattım, bunun onu ve Lexi'yi ne kadar incittiğini bildiğim için içimde bir acı hissettim. Lacey'yi o yaşta yken götürdüğümü hatırlayabiliyordum. Yarattığı anıları ve bu deneyimi yaşamamın o kızlar için ne anlama geldiğini.

"Lexi Lucas'a soracaktı ama Nat'in artık onda olduğunu hatırladı..."

"Onu ben alırım." Ben araya girdim. "Bana tarihi, saati ve giydiği elbisenin rengini bildirin." Kabaca konuştum.

"Trev," Monica'nın sesi kesildi.

"O küçük kız için her şeyi yaparım." Devam ettim. "O benim kızım gibi ve gerçek kızımın kız kardeşi. Bu gibi konularda bana bir şey sorma konusunda asla endişelenmene gerek yok."

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı burnunu çekerek.

"Mon, iyi misin? Konuşmaya ihtiyacın var mı?" Etrafına ördüğü duvarı aşmaya çalışarak sordum.

"Ben iyiyim. Aslında. Sanırım Lacey'i duyuyorum. Sabah seni aramasını söylerim. Teşekkürler. Hoşça kalın." Ve gitmişti.

İçimi çektim ve telefonumu alçak sehpanın üzerine fırlattım.

Başımı sallayarak yüksek sesle konuştum.

"Koşmaya devam et Monica. Peşinden geliyorum ve yardım etmeme izin vereceksin."

BÖLÜM 03

MONICA

" Beni burada yendin." En yakın arkadaşımın karşısındaki kafenin gıcırtılı kabinine kayarak oturdum. Burası çok eskiydi, annemle babam gençken burada çıkmışlardı. Ellili yılların lokantası gibi görünen bu yer, beşinci nesil sahiplerinin yönetiminde daha çok bir memleket Starbucks'ına dönüşmüştü.

Becks bana gülümsedi, her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyordu. Gözlerim ona takıldı, durumu değerlendirdim. İyi görünüyordu, kuzguni bukleleri benimkinden farklı olmayan tipik dağınık topuzuna atılmıştı. Koyu renk gözleri gözlüklerinin arkasından bana dikilmişti.

"Bana bir kez daha bakmayı kes Monica." boğuk sesiyle güldü. "Her şey yolunda."

Kendi esmer başımı biraz küstahça eğdim, gözlüklerimi burnuma doğru ittim ve öne doğru eğildim.

"Elimde değil." "Elimde değil." dedim. "Her şey olup bittiğinden beri hâlâ bir şekilde incinmeni bekliyorum." Dedim, sesim başladığından daha kısıktı.

Gözleri yumuşadı ve elini benimkinin üzerine koyarak güven verici bir şekilde sıktı.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." İşaretle söyledi. "Aç Monica." Aniden söyledi. "Konuş benimle. Şu anda işlerin zor olduğunu ve acı çektiğini biliyorum. Kimseyle konuşmayı kesinlikle reddediyorsun-"

"Dur." Telaşla sözünü kestim. Kabine geri oturdum. Plastik bir menü aldım ve boğazımı temizleyerek arkasına saklandım. "Bu benimle ilgili değil

"Şu anda. Ben iyiyim. Bana ne söyleyecektin?"

Becks içini çekti ve menüye baktığını hissedebiliyordum.

"Tamam. Bundan bir kez daha kurtulmana izin veriyorum ama eninde sonunda konuşacağız Monica."

Ona el salladım, menüyü bıraktım ve bir yudum almak için sipariş ettiği mocha lattemi aldım.

"Mmmmmmm." Tadı harikaydı.

"Bazı haberlerim var," diye başladı, hâlâ bana bakıyordu. Bir yudum daha alarak ona baktım.

"Mmhmm?" Sorgulayıcı bir şekilde mırıldandım.

"Dün bir doktor randevum vardı."

Bardağımı yere çarptım, sıvı kenara doğru aktı. "Sen iyi misin?"

Becks başını geriye atıp güldü, ben ona endişeyle bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Tanrım, Monica," dedi. "Ben iyiyim. Sadece hamileyim."

Nefesim kesildi ve ağzımı kapattım. "Hamile misin?" Birkaç müşterinin gözlerini üzerime çekerek çığlık attım.

"Shhhhh!" Kıkırdadı ve başını salladı, "İki aylık. Cinsiyetini bile biliyorum. Ama kimseye söylemiyorum çünkü planladığımız bir parti var. Lucas dışında hamile olduğumu bilen tek kişi sensin. Cinsiyetini bilen tek kişi benim. Senden daha fazla saklayamazdım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için biraz beklemek istedik. Çünkü yaşlıyım ve bok gibiyim." Homurdandı ve başını sallayarak güldü.

"Oh, siktir git. Sen yaşlı değilsin Becks. Aman Tanrım. Senin adına çok mutluyum!" Dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. "Bir bebek." Fısıldadım.

"Bunu doktoruma söyle. Beni geriatrik hamilelik olarak etiketliyor." Çayını yudumlarken alay etti.

Kahve sipariş etmemiş olması garip geldi.

"Planlanmamıştı tabii ki. Lucas, Nat'in kendi çocuğu olmasından memnundu ama sanırım evrenin başka fikirleri vardı." Gülümseyerek masanın üzerinde bir ultrason resmi kaydırды. "Bir süreliğine kafeinsiz kahve içeceğim," diye yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım," diye tekrar fısıldadım, parmaklarım görüntünün üzerinde geziniyordu. "Paul çok sevinirdi." O anda aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım.

Becks'in eli tekrar benimkini sardı, kendi gözleri tekrar doldu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Lucas aslında öğrendiğimizde çok duygulandı. İlk paniklemiş bakışından ve ona testi gösterdiğimde sessizce oturmasından sonra tabii. İçgüdüsel olarak önce Paul'ü aradı..... Mon, konuşmak istemediğine emin misin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Sert bir şekilde söyledim. "Bu mutlu bir haber ve mutlu bir olay. Kimsenin moralini bozmama gerek yok."

Becks ultrasonu benden geri aldı ve ciddiyetle baktı. "Kimsenin moralini bozmayacaksın, Mon." dedi. "Nişan, düğün ve şimdi de bu gibi mutlu haber ve olaylardan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Kederinin bir kenara itilmiş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Becks," diye başımı salladım, "senin mutluluğun ve hayatının muhteşem olması beni ayakta tutuyor. Sen ve kızlarım tabii ki. Paul'ün Lucas sonunda birini bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu bilmek. Sana tapıyordu. Aman Tanrım, teyze olacağım!" diye haykırdım.

Gözyaşları içinde güldü ve yüzünü fırçalayarak ıslaklığı eşofmanının koluyla sildi. "Acıktım." diye ekledi. "Son zamanlarda hep açım. Hamileliğim boyunca Nat yüzünden o kadar hastaydım ki bu çok garip."

"Lucas'ın genleri bunda güçlü olmalı." Bilgece bir tavırla menüyü tekrar elime aldım. "Hadi yiyelim o zaman! Küçük yeğenlerimi aç bırakamam, değil mi?"

Becks kırmızı deri kabine yaslandı ve bir elini karnının üzerine koydu. Kaşlarımı çatarak ona güldüm.

"Aç olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun!" Gözlerim önündeki tabaklara kaydı. Arkadaşımı hiç bu kadar çok yemek yerken görmemiştim.

"Dikkat etmeye çalışıyorum ve haftada sadece iki kez kahvaltıda tıkmama izin veriyorum." diye cevap verdi utangaç bir şekilde. Yanaklarının pembeleşmesini izledim ve eski sevgilisinden kilosuyla ilgili korkunç şeyler duyduğunu bildiğim için kendimi biraz azarladım.

"Şaka yapıyorum Becks. Koca bir insan yetiştiriyorsun. Eğer Lucas'ın genlerini taşıyorlarsa, bu kadar büyümek için tüm kalorilere ihtiyaçları vardır." Kocasının 1.80 boyundaki güç merkezine gönderme yaparak şaka yaptım.

Lucas, Paul'ün en iyi arkadaşı ve polis teşkilatındaki ortağıydı. Becks'le tanışıp ona aşık olduğunda, Paul ve ben, sonunda vermek zorunda olduğu sevgi için bir çıkış yolu bulduğu için çok heyecanlanmıştık. Paul'ün çabalarımızın meyvesini görmek için etrafta olmamasına üzülüyordum.

Becks'in telefonu çaldı ve ben lattemi yudumlarken telefonu açmasını izledim. Gözlerini devirdi ve çantasına bir şeyler koymaya başladı.

"Lucas artık beni kontrol etmeyi her zamankinden daha çok seviyor." diye açıkladı, ben de masadaki eşyalarımı toplayıp yanımdaki çantaya atmaya başladım. Güneş gözlüğü, cep telefonu, gözlük kılıfı, bir kız asla çok hazırlıklı olamazdı.

Becks ayağa kalktı ve bana gülümseyerek, "Benimle kahvaltıda buluştuğun ve konuştuğun için teşekkür ederim," dedi. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım ama yine de başımı biraz eğmek zorunda kaldım. Ben beş beş yaşındaydım ama Becks bir seksen boyundaydı. Zaten etrafımdaki insanlara yukarıdan bakmaya alışmıştım.

"Oh, dur. Elimde olsa seninle her gün, her yemekte buluşacağımı biliyorsun." Kollarımı ona dolayarak sarıldım.

"Keşke bunu yapabilsek." diye karşılık verdi ve bana tekrar sarıldı.

"Bu yıl moral bozucu olduysam özür dilerim." Aniden fısıldadım.

"Mon," diye başladı Becks. "Ben sadece güneşli günler için burada değilim. Her şey için buradayım."

"Biliyorum. Sadece son bir buçuk yıldır fırtına benmişim gibi hissediyorum."

"İyi bir nedenin var," diye azarladı. "Kocanı kaybettin Monica. Sen bu konuda kimseyle konuşmayacağım. Lucas'a mesaj atabilirim ve sohbet edebiliriz.
daha uzun-"

"Hayır." Hafifçe panikleyerek söyledim. "Ben iyiyim. Sadece teşekkür etmem gerektiğini hissettim."

"Bilmiyorsun." Bana şüpheyle baktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onun dönüp lokantadan çıkmasını izleyerek cevap verdim. İçimi çektim ve saati görmek için telefonuma baktım. Yaz aylarıydı, bu yüzden işten izinliydim ve önümde koca bir gün vardı.

Yerel bir okulda resepsiyonist olmanın avantajları vardı. Haziran ayının yarısını ve Temmuz ayının tamamını iş dışında geçirdim. Lacey arkadaşlarıyla birlikte havuzdaydı, Lexi ve Nat ise gün boyunca voleybol yaz kampındaydı.

Trevor

Hey, Mon. Are you busy right now?"

Telefonuma gelen mesajla kaşlarım çatıldı. Trevor'la düzenli olarak konuşurduk ama iki gün üst üste ondan haber almak nadir bir durumdu. Dün gece ona mesaj atan ben olsam bile. Paul öldüğünden beri beni daha sık kontrol ediyordu. Bunu yapmak için Lacey kisvesini kullanıyordu ama ben ve Lexi için de endişelendiğini biliyordum.

Nope. Just had a girls brunch with Becks. I have the whole day ahead of me.

Can you come over so we can talk?

I guess, is everything okay?

Yeah, I've just been meaning to have a conversation with you for a while. No time like the present.

Be there in thirty.

Telefonumu çantama atarken, aklım eski kocamla neler olabileceği konusunda yarışmaya başladı. Sonunda biriyle görüşmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordum. Boşandığımızdan beri, hayatını düzene soktuktan sonra sadece kısa süreliğine birileriyle çıkmıştı. Temiz olduğu ve itfaiyeci olarak işini sürdürdüğü için onunla gurur duyuyordum. Onunla tanıştığım liseden beri görmediğim yeni bir yaşama sevinci vardı. Kalbim göğsümde ısındı. Yakışıklı bir adam olmuştu ve sağlığına kavuşmuştu. Aslında bağış toplamak için yapılan itfaiyeci takvimlerinden birinde yer alabilirdi. Bunu düşününce kendi kendime homurdandım. Bana anlatmak üzere olduğu şey hayatındaki yeni bir kadınsa hiç şaşırmazdım.

BÖLÜM 04

TREVOR

"Fuck!" Aynadaki diş macununu silmek için bir havlu kaparak mırıldandım. Yatak odama baktığımda Monica'nın geleceğini söylediği saatten önce on dakikam olduğunu gördüm. Neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyordum. Birbirimizi düzenli olarak görüyorduk.

Onu geri kazanmaya çalışma sürecine başlamak üzere olduğumu bilmek bile midemi düğüm düğüm ediyordu. Geri çekildim ve aynada kendime baktım. İtfaiyeci olduğumdan beri 1.80'lik bedenimi kaslarla doldurmuştum. Ayrıca aptallık anlarımda kendimi dövmelemlerle kaplamış ve birkaç piercing yaptırmıştım, hala iyi göründükleri için minnettarım.

Kaş piercingi o kadar doğal görünüyordu ki, bu noktada onu çıkarmak garip olurdu. Diğer piercing herkesin görebileceği bir şey değildi.

Lise ve gençlik yıllarımdan kalma patenci çocuk saç kesimini hiçbir zaman tam olarak bırakmadığım için sarı saçlarımı tepede dağınık bırakmıştım.

"Kot pantolon ve gömlek iyi olur." Kendi kendime söyledim. "Dostum. Kendini toparla. Bu sadece bir konuşma."

Banyomdan çıkıp yatak odamdan geçerek dairemin ana yaşam alanına girdim.

"Kahve," dedim kendi kendime, bir demlik hazırlamak için mutfağa giderken. Monica lisedeyken bu şeyin bağımlısı olmuştu ve bir daha asla arkasına bakmamıştı. Bense gazoz ve enerji içeceklerini tercih ettiğim için hiçbir zaman o tadı alamamıştım.

"Sadece bugün nasıl olduğu hakkında konuşacağız, ona olan sonsuz aşkını itiraf edecek değilsin ya." Bu düşünce karşısında inledim ve

Başımı ellerimin arasına almış, dirseklerimi küçük mutfağın yıpranmış tezgahına dayamıştım. Çok gergindim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ona dinleyebileceği bir kulak ya da ağlayabileceği bir omuz sunmak istiyordum. Paul'ü özlediğini biliyordum. Her şeyi tek başına yapmakta zorlandığını biliyordum. Monica hiçbir zaman kimseden yardım isteyecek bir tip olmamıştı. Bu, uğruna kavga ettiğimiz bir şeydi ve genç ilişkimizde kendimi mantıksız bir şekilde işe yaramaz hissetmeme neden olmuştu.

Büyürken sadece boktan rol modellerim yoktu, aynı zamanda aniden bir eş ve bebek stresi yaşadım. Tüm beklentiler etrafımı sarmıştı ve ben ne yeterli olabilmiş ne de yeterli hissedebilmiştim. Kendimi onun daha iyisini yapabileceğine ve Lacey'nin hayatlarında farklı birine ihtiyacı olduğuna ikna etmiştim. Ben sadece sürekli bir hayal kırıklığıydım.

Tedbiri elden bırakmamak günün temasıydı. Eski karıma hâlâ aşıkım. O zamanlar kendimi toparlamakta çok geç kalmıştım ama şimdi toparlamıştım.

Ayağa kalkarak su şişemi aldım ve biraz içtim. Sadece hafif bir hamle yapmak istiyordum. Paul onun yoluna devam etmemesini istemezdi. Geri adım atmamı istediğinde bana da aynı şeyi söylemişti. Monica'nın bir mil uzunluğunda inatçı bir çizgisi olduğunu biliyordu.

Monica çok sadık biriydi. Muhtemelen kendini eve kilitleyecek ve asla hayatına devam etmeyecekti. Daha otuz sekiz yaşındaydı. Önünde uzun bir hayat vardı. Paul onun hayatının geri kalanında dul rolü oynamasını istemiyordu.

Bu ikinci şansı ben istemedim. Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Paul en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Tezgâhı tekrar kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı. Bir buçuk yıl beklemiştim. Suyu test edebilirdim. Çekinirse ya da çok kötü giderse, daha uzun süre bekleyebilirdim. Zaten çok uzun zamandır bekliyordum.

Ön kapım çalınınca başımı kaldırdım ve kapıyı açmak için ayağıma takılıp biraz tökezleyerek aceleyle kapıyı açtım.

"Tanrım, sen tam bir aptalsın," diye mırıldandım kendi kendime. Eski, kahverengi apartman kapısının gözetleme deliğinden içeri baktım. Buranın on dokuz doksanlı yıllardan beri yenilenmediğinden oldukça emindim.

İşte oradaydı. Esmer saçlarını başının üstüne atmış, telefonunu kontrol ederken gözlüklerinin altında burnunu kırıstırıyordu. Beni göremeyeceğini bildiğim için ona baktım. Tayt, bol bir tişört ve spor ayakkabılar her zamanki yaz üniformasını tamamlıyordu. Çok güzeldi. İç çekip tekrar yukarı bakmasını ve kapıyı ikinci kez çalmak için hareket etmesini izledim.

Kapının kolunu tutarak kapıyı açtım, onun iri gözleriyle karşılaştım, elimi kapıyı çalmak için kaldırdım ve sııttım.

"Hey, Mon. İyi görünüyorsun." Dışarı çıktım ve ona kısaca sarıldım.

"Merhaba, sen de," diye usulca güldü ve sevgime karşılık verdi.

Onu daireye soktum, boş koltuğa doğru işaret ettim ya da Kanepe. Oda onun varlığıyla daha da aydınlanmıştı.

Kahve ve lavanta sabunu gibi kokuyordu. Kanepeye tünedi ve pencereden dışarı, manzaranın çoğunu kapatan meşe ağacına baktı.

"O ağaç bir gün bu dairenin içine düşecek," dedi başını çevirip bana bakarak.

"Bana güvenin. Bir itfaiyeci olarak bunu biliyorum." Kanepenin diğer tarafına oturarak kıkırdadım. "Bunu bir de inatçı ev sahibime anlatmayı dene."

Başını sallayan Monica'nın gözleri üzerimde geziniyor, durum değerlendirmesi yapıyor gibiydi. "Peki," diye başladı, "benimle ne hakkında konuşmak istedin?"

Omuzlarımı silktim ve kanepeye yaslandım.
Rahatla.

Monica burnunu çekerek mutfığa doğru baktı.

"Bir şey mi yanıyor?" diye sordu aniden.

Kahve.

Zıplayarak mutfığa koştum ve cezvenin altındaki ocaktan duman çıktığını gördüm. Anlaşılan yeniden kahve yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Onunla yaşadığımdan beri yıllardır yapmamıştım. Yeni makineyi dün almıştım, sadece bu an için.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bundan kimseye bahsetme. Asla. Eğer karakoldakiler bunu duyarsa asla unutamam."

Monica kanepede burnundan soluyordu.

"Ne zamandan beri kahve yapıyorsun ki?" diye sordu.

Durakladım, panikledim. Bunu sadece onun için aldığımı bilmesini istemiyordum. "Enerji içeceği alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyorum."

Ağzımdan kaçırđım.

"Nihayet." diye övdü, yanakları benim gösterime gülmekten pembeleşmişti.
"Bu şeyler senin için korkunç."

"Evet, evet." Tenceredeki kahverengi çamur benimle alay ediyordu ve ben de içimi çekerek ona ters ters baktım.

"Trevor."

Yeşil gözlerim yukarı fırladı ve Monica'nın güzel kahverengi gözleriyle buluştu.

"Kahve için endişelenme. Brunch'ta iki latte içtim." diyerek başını salladı.

"Doğru. Tabii ki yaptın." Tencereyi lavaboya attım ve makinenin fişini çekerek utangaç bir tavırla kanepeye doğru yürüdüm.

"Bir şeyler konuşabilir miyiz diye seni davet edeyim dedim." Kanepenin kendi tarafıma oturup bir kolumu kanepenin arkasına doğru uzatarak başladım.

Monica'nın gözleri bana dikildi.

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

Boğuldum.

"Ne?" Kekeledim. Bu konuşmanın böyle gideceğini düşünmemiştim.

"Benimle konuşmak istediğin şeyin bu olabileceğini düşündüm. Yıllarca sıra çıktın ama hiç bağlanmadın. Bu konuda çok ciddi görünüyordun. Bana Lacey'nin hayatına sokacağın yeni bir kadından bahsediyorsun sandım."

"Hayır." Başımı sallayarak daha dik oturdum. "Kimse yok."

"Oh...tamam mı?" Şimdi kafası karışmış görünüyordu. "Ne oldu o zaman? Hasta mısın?" Şimdi biraz paniklemiş görünüyordu.

"Hayır. Monica. Sadece senin için burada olduğumu söylemek istedim. Birine ihtiyacın olursa konuşmak için buradayım. Dün geceki gibi sadece kızlar için bir şey değil. Senin için buradayım, tatlım." Dedim.

Sustu ve bir dakika boyunca dikkatle bana baktı. Gözleri hızla geri kırpmaya çalıştığı yaşlarla doluydu. Ona ciddiyetle bakmaya devam ettim.

"Ben iyiyim." dedi, ellerinin uzandığı kucağına baktı, parmakları gergin bir şekilde iç içe geçmişti.

Biraz daha yaklaştım ve uzanıp ellerimi onunkilerin üzerine koyarak onları sakinleştirdim.

"Mon," dedim usulca.

Sonra kırıldı. Ondan çıkan sesi nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Paul'ün öldüğünü öğrendiğimiz geceki gibiydi. Ama bu sefer çılgılık değildi. Sadece kırık, yorgun bir hıçkırıktı ve kendi üzerine kıvrıldı.

"Monica," dedim tekrar, şimdi ona doğru yaklaşıp kollarımla sardım. Şimdilik ağlamasına izin verecektim. Kendini gerçekten bırakmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordum.

"Ben iyi değilim," diye ağzından kaçırdı. "Her gün insanlar bana iyi olup olmadığımı soruyor. Sen bugün altıncı kişisin. Paul'ü ya da beni ya da Paul ve beni tanıyan insanlar. Yirmi dört-yedi kez iyi olup olmadığımı soruyorlar. İyi değilim. Neden iyi olayım ki? Ne söylememi bekliyorlar? On yedi ve on üç yaşlarında iki çocuğum var ve birdenbire onları tek başıma büyötmeye başladım. Her gün hayatıma devam etmem bekleniyor. En iyi arkadaşımın hayatında olan her şey yüzünden yardım isteyemeyecekmişim gibi hissediyorum. Uyuyamıyorum. Yatağında uyuyamıyorum-"

"Whoa, yavaşla." İçinde çok şey tuttuğunu biliyordum ama bu kırık dökük, hıçkırık dolu monolog beni hazırlıksız yakalamıştı.

Hıçkırmaya devam ederken bile öfkeyle gözyaşlarını sildi ve devam etti.

"Lucas ve sen birkaç hafta boyunca çimlerinizi biçtiniz ama ben kendimi çok suçlu hissettim.

Bu. Hepinizin hayatı var ve sormaya devam edemeyeceğimi hissettim. Biliyor muydunuz?

Çim biçme makinesini nasıl çalıştıracağınızı öğrenmek için YouTube'da arama yapmak zorunda kaldınız mı? Ben de geçen gün duştaki sızıntıyı nasıl tamir edeceğimi YouTube'da aramak zorunda kaldım. Bir de kızlar var, eskiden fark ettiğimden çok daha fazla şey için Paul'e giderlerdi. Şimdi onunla ilgili hiçbir şeyi benimle konuşamazlarmış gibi hissediyorlar yoksa patlayacağım. Patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi."

Onu daha sıkı sıktım, söylenmesine izin verdim. *Tanrım.*

"Paul ölmeden önceki geceden beri kendi yatağında bile uyumadım. Uyuyamıyorum. Kızlar gece için yattıktan sonra kanepeye geçiyorum. Kıyafetlerini karıştıramam. Kimseden bana yardım etmesini isteyemem. Sanki herkes hayatına devam etmiş ve ben zamanda donmuşum gibi hissediyorum. Bazı günler iyi geçiyor ve yanımda bana yardım edecek biri olsa hayatıma devam etmeye başlayabilirdim gibi hissediyorum ama ertesi gün bu düşünce sürecinden dehşete düşüyorum. Her şeyin eski halinden kurtulmaktan ve onu unutmaktan. Sanki Paul'ün suratına atılmış bir tokat gibi. On dört yıl boyunca Monica ve Paul birlikteydi, Trev."

Sonunda durdu, omzuma doğru hıçkırarak ağlarken ben sadece dağınık topuzunun tepesine baktım. Bu bana vereceğini düşündüğümünden çok daha fazla bilgiydi. Bana bu kadar açılmasını beklemiyordum.

Yine de sarıldığına sevinmişim. Rahatlatıcı bir sarılma olduğunu umduğum bir şekilde kollarımı daha da sıktım.

Monica'nın hıçkırıkları hıçkırığa dönüşüyordu ve neredeyse bana yaslanıyordu. Boğazımı temizledim ve alçak sesle konuşmaya çalıştım.

"Mon. Paul bunu senin için istemezdi. Hatta bir noktada bana bunu söyledi."

Geriye doğru sarsıldı, doğruldu ve bana bakmaya başladı. Gözlüklerine su kaçmıştı ve o kadar sevimli bir şekilde dağınıktı ki odaklanmakta güçlük çekiyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye hıçkırdı. Ellerinin gergin bir şekilde kucağına düşmesini izledim. Parmakları, Paul'ün Lucas ve Becks'e, ona bir şey olursa ona vermeleri için talimat bıraktığı safir yüzüğü buldu. Külleri yüzüğün bir parçasıydı ve Noel'de aldığından beri hiç çıkarmamıştı.

"Paul benimle işi ve tehlikeleri hakkında konuşurdu." Omuz silktim, kollarımı dizlerime koyarak doğruldum. "Eğer ona bir şey olursa, hayatını o kızlarla yalnız yaşamana izin vermemi istemezdi." Basit tutarak devam ettim.

"Otuz sekiz yaşındasın Monica. Hiç kimse hayatını yalnız yaşamayı hak etmez. Az önce bana anlattığın şeyler? Herhangi birimiz sana yardım edebilirdi. Sen hiç de yük değilsin. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Becks ve Lucas bir şeyler için onlara gitmediğini bilselerdi çok kötü hissederlerdi. Özellikle Becks. Lucas'a göre tüm mutlu olayları için kendini azarlıyormuş çünkü senin kendini tuttuğunu ve bir şeyleri dışarı vurmadığını biliyormuş. Ama onlara bir şeyler anlatamayacağını düşünsen bile. Mon, ben varım, peki ya ben?"

Gözlerim onunkilere kaydı.

"Bilmelisin ki ben buradayım. Her zaman burada olacağım, Monica. Eskiden evliydik. Birlikte lanet bir kızımız var. Sızdıran bir duşun tamir edilmesini mi istiyorsun? Yapabilirim. Ağlayacak birine mi ihtiyacın var? Ben senin adamınım. Paul'ün eşyalarını karıştırmana yardım edecek birine mi ihtiyacın var? Zamanını söyle, tatlım."

Sözlerim üzerine gözleri yeniden sulanmaya başladı ve gözlüklerini titreyen elleriyle çıkardı, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Sadece çok korkuyorum. Çok korktum." diye tekrar söze girdi. Onu tekrar kollarıma aldım, sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyordum.

"Şey. Artık biliyorum ve sen de olmak zorunda değilsin." Söz verdim.

BÖLÜM 05

MONICA

Sighing, I took a healthy drink of my coffee. Bu sabah evde yapmak yerine biraz savurganlık yapmış ve hepimize kasabadaki dükkândan buzlu kahve almıştım. Lexi en azından kahve içtiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Onunki bu noktada daha çok yüceltilmiş çikolatalı sütti.

Fincanını döndürmesini ve nasıl yaptığını görmek için ablasını izlemesini izlemek beni kıkırdattı. En büyüğüm aniden neredeyse sade kahve içmeye başlamıştı ve bu bende öğürme isteği uyandırdı. Bu konuda beni geçmişti. Biraz krema istedi ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi içti. Trevor'inki buzdolabında onu bekliyordu, çünkü geçen gün bana enerji içeceklerini bıraktığını söylemişti.

Bu Cumartesi günü nihayet yatak odamı gözden geçirmeyi ve umarım biraz kapanış yapmayı planlamıştık. İşler benim için çok zorlaşırsa Trevor yardıma gelecekti. Kızlar için istikrarlı bir varlık.

Birkaç gün önce akşam yemeğinden sonra kızları oturttuğumda, nihayet her şeyi önlerine sermiştim.

"Neler oluyor?" Lacey kanepedeki yerinden bana dikkatle bakıyordu. Yatak için tercih ettiği uyku şortunu ve atletini giymişti bile. Bacaklarını çapraz oturacak şekilde yukarı çekerken taktığı yüz maskesinin altından yeşil gözleri bana bakıyordu.

Ne zaman bu kadar yetişkin gibi oldu?

Lexi onun yanında kıpırdanıyor, Paul'ün akademi tişörtlerinden birini giyiyordu. Uyku tişörtü olarak kullanmak üzere birkaç tane istemişti. Onu rahatlatıyorlardı.

ve seçmesine izin verdim. Lacey de birkaç tane almıştı ama onları gerçekten giydiğini hiç görmemiştim. Geceleri onlarla battaniye gibi uyuduğuna dair bir his vardı içimde. Burnumu sokup sormayacaktım. Hepimiz kederimizle farklı şekillerde başa çıkıyorduk.

"Hiçbir sorun yok." En büyüğüme başımı salladım, koltukta kendi bacaklarımı çaprazladım. Yatarken giydiğim tipik eşofman altımı ve sweatshirt'ümü giymiştim. Son zamanlarda geceleri hep çok üşüyorum ve artık beni sıcak tutacak bir vücut ısı da kalmamıştı.

"Sadece sana bazı şeyleri itiraf etmem gerektiğini düşünüyorum. Baban öldüğünden beri zor günler geçirdiğini biliyorum." Lexi'nin gözlerinin hemen yaşlarla dolduğunu fark etmemeye çalışarak yumuşak bir şekilde konuşmaya başladım.

"Olabileceğim kadar iyi idare edemedim." Yumuşak bir şekilde konuşmaya başladım.

Yaşlarına uygun olarak onlar için her şeyi hazırladım. Gerçek şu ki, o oda çok yalnızdı. Her gece şu anda oturdukları kanepede uyuyordum. Lexi sessizce ağlarken Lacey endişeli ve kaygılı görünüyordu.

"İkinizin önünde kederimi gerektiği gibi ele almadım. Ağlayabilirim diye babanızdan bahsetmekten korkarak etrafımda dolanmamalısınız. Ağlamakta bir sorun yok."

Ben konuştukça iki kızımın da gergin omuzlarından ağırlıklar düşüyor gibiydi. Bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. En büyük kızımın gözleri, sonunda kırılmama ve bazı şeyleri itiraf etmeme neden olan kişinin babası olduğunu söylediğinde parlamıştı. Yatak odamı temizlemeyi önerdiğimde, yardım etmeye hevesli olmuşlardı. İstediklerini ve Paul'ün cenazesini takip eden haftalarda sahip olmalarını isteyeceği şeyleri almışlardı.

İstemediğim ya da ihtiyacım olmayan diğer her şey satılmış ya da bağışlanmıştı. Tam anlamıyla bizim yatak odamızdı. Zamanda dondurulmuştu çünkü evlendiğim adamı unutmaktan korkuyordum. Bunun mantıksız kısmını görebiliyordum. Hayatımdaki böylesine büyük bir varlığı unutmamın imkânı yoktu. Özellikle de en küçük çocuğumuz ona bu kadar benzerken.

"Babam ne zaman burada olacak?" Lacey'nin sesi beni irkiltti. Düşüncelere dalmışken arkamdan geldiğini fark etmemiştim. Telefonuma bakarak saati not ettim.

"Her an-" Kapı çaldığı anda cevap verdim.

Lexi kapıya doğru koşuyordu, her zaman Trevor'ı görmeye hevesliydi ve içkisindeki buz küplerini tekrar sallarken heyecanlı sesinin onu selamladığını duydum.

"Lex!" Trevor haykırdı "Kahve mi içiyorsun? Ne zaman bizden bu kadar büyük oldun?"

"On üç yaşımdayım." Onlar mutfığa yaklaşırken kızımın kıkırdadığını ve cevap verdiğini duydum.

Gözlerim kısıldı, elinde tuttuğu enerji içeceğine baktım.

"Onları bıraktığını sanıyordum?" Başımı eğip ona bakarken, iyi göründüğünü fark ettiğimde onu işaret ettim. Düşük askılı, gri bir eşofman ve kaslı göğsünü ve kollarını örten siyah bir gömlek. Eski kocamı bu şekilde incelemeye hiç hakkım yoktu. On dört yıl boyunca ölen kocamla birlikte yaşadığım evde. Başımı sallayarak tekrar gözleriyle buluştum.

Kaşları çatıktı ve yüzünde bir sırıtma vardı, sanki onu fark ettiğimi anlamış gibiydi. Yanaklarımın ısındığını hissettim, artık pembe olduklarını biliyordum.

"Ne?" diye sordu, dikkati benim sorumdan dağılmıştı.

"Enerji içeceği. Geçen gün bana kahve içmeye başladığını söylemiştin?" Tekrar konuştum, yanıt olarak kendi kaşımı kaldırdım.

Gözleri büyüdü ve saçlarını alnından silkeledi. "Doğru..." diyecek söz bulamıyor gibiydi.

Kafamda bir şeyler klikledi. Bu adam.

"Trevor. Lütfen bana sırf sohbet etmek için dairene geldim diye yepyeni bir cezve almadığını söyle." Lacey bu etkileşimi dikkatle izlerken ben bu saçmalığa güldüm. Lexi çoktan uzaklaşmış, televizyon programına geri dönmüştü.

Trevor omuz silkti, "Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Mon," dedi sessizce.

Lacey'ye hafifçe dirsek attı. "Selam güzelim." Kolunu Lacey'nin omuzlarına dolayarak onu kendine çekti, Lacey uzaklaşmaya çalışsa da babası için fazla soğukkanlı olduğu belliydi. Lacey ona gözlerini devirirken homurdandı ve yine de alnından öptü.

"Baba. Hiç hoş değil." Topuklarının üzerinde döndü ve çıplak ayaklarını yere vurmaya çalışarak odadan çıktı. Çene hizasındaki saçlarını bugün şımarık bir at kuyruğu yapmıştı.

Trevor başını salladı ve onun odadan çıkışını izledi.

"Ne zaman yetişkin oldu bu kız?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

Homurdandım, bir sohbet için kahve cezvesi alması düşüncesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Gözümüzü kırptık, Trev."

Başını salladı ve gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi.

Bu sefer beni mi kesiyordu? Neler oluyordu?

"Her neyse," diye kekeledim. "İşe koyulmaya hazır mısın? Yatak odası ve banyodaki her şeyi tamamen soymayı düşünüyordum. Tüm dekor ve yatak eşyalarını. Dekorasyon açısından komple bir tadilat yapılması gerektiğini düşünüyorum. Böylece yeni, kendi alanım gibi hissedeceğim."

Adam bana yine sırtıttı, sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu ve konuyu değiştirdiğimi biliyordu. Onu görmezden gelmeyi tercih ettim ve yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktım, çocuklarıma benimle ve Trevor'la yatak odasında buluşmaları için bağırdım.

Lacey ve Lexi yine kavga ediyorlardı. Onlara isterlerse benim banyomdaki süsleri alıp birlikte kullandıkları banyoyu yeniden dekore edebileceklerini söylemişim.

Lexi barbie pembesi banyoyu olduğu gibi seviyordu ve Lacey daha yetişkin bir şeye ihtiyaç duydukları konusunda ısrarcıydı.

Diğeri giderek daha fazla mızumsuzlanırken en büyüğümün kendini kaybettiğini hissedebiliyordum.

Trevor bu noktada donup kalmış, etkileşimi eğlenerek izliyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım, didişmekten bıkmıştım.

"Tamam." Kollarımı kavuşturup en iyi anne sesimi kullanarak "Tamam" dedim. "Lacey, eğer banyosu olan misafir yatak odasına taşınmak istiyorsan, taşın ve orayı istediğin gibi dekore et. Ama," diye kaşlarımı kaldırdım, çünkü en büyüğüm erken kutlamaya başlamıştı, "misafirler geldiğinde onlardan vazgeçmeyi kabul etmelisin." Devam ettim.

"Evet! Evet! Evet! Evet!" diye bağırarak odadan fırladı, muhtemelen mobilya ve banyo eşyalarını yeni yerine taşımaya başlayacaktı.

Lexi onun ardından somurttu.

"Peki neden yüz? Bunun iyi bir uzlaşma olduğunu sanıyordum?" En küçük çocuğuma sordum.

"Evet, öyle. Ben banyomu seviyorum. Ama onun yepyeni bir odası ve her şeyi var-"

Ellerimle yüzümü kapatarak iç çektim. Çocuklar.

"Tamam. Lacey'nin eski odasına taşın.." Bıkkınlıkla söyledim. Lexi ciyakladı ve heyecanla havalandı.

"Bağırmasan iyi edersin!" Trevor odanın öbür ucundan kıkırdarken ben de arkasından bağırdım.

Her şey çırılçıplaktı. Yatak şiltesine ve bazasına kadar soyulmuş, perdeler indirilmişti. Tüm dekor, eski yatak örtüsü ve çarşaflar poşetlenmiş ve kötü ilişkilerden kurtulmaya çalışan istismara uğramış kadınlar için yerel merkeze bağışlanmaya hazırdı.

Becks ve ben her Cumartesi orada birlikte gönüllü çalışıyorduk çünkü yaşadığı onca şeyden sonra bu onun için çok yakın ve değerli bir amaçtı.

Dolabın Paul'ün tarafı artık boştu. Ayakkabılar ve eski giysiler de bağışlanacak. Kendim için birkaç gömlek ve kapüşonlu sweatshirt saklamıştım. Hatta bir çift eşofman altı.

Banyo boştu. Bir şişe kolonyasını saklamıştım ve yanıma koydum. Sabah duygusal ve zor geçmişti ama burada bir şekilde daha hafif hissediyordum. Üzgündüm. Hâlâ yas tutuyordum. Ama artık iyileşmeye başlayabileceğimi de hissediyordum.

Paul'ün komodininin tek bir çekmecesine vardı ve Trevor eşyaları aşağıya, kamyonetine taşımaya başlarken ben de önünde bağdaş kurup oturdum.

Birkaç kitap ve Paul'ün okuma gözlüğünü çıkarırken, en alttaki bir derginin içinden bir zarfın çıktığını fark ettim. Gözlerimi kısarak uzandım ve zarfı çıkardım.

Ön tarafına tek bir kelime karalanmış. Benim adım. Nefesim kesildi, kalp atışlarım hızlandı ve endişem arttı. A k l ı m d a n neler geçebileceğini düşündüm. Cenazeden sonra hiçbir şey yaşamamıştım. Hiçbir şey yaşamamıştım.

Bunun orada olduğunu biliyordum. Parmaklarımı onun el yazısının üzerinde gezdirirken titreyerek nefes aldığımı duydum.

Mühürsüz kapağı açtım ve kağıdı çıkardım, el yazısından daha fazlasını tanıdım, gözlerim yaşlarla doldu.

Monica,

Eğer bunu okuyorsanız, en kötüsü oldu ve beni sizden aldılar demektir. Bilmenizi isterim ki, mesleğimi sevmeme rağmen, bu benim her zaman en büyük korkum olmuştur. Ölmekten korkmuyorum. Sonrasında olacaklardan korkmuyorum bebeğim. Seni, hissedeceğini bildiğim yıkımın içinde bırakmaktan korkuyorum. Kendi kanımdan ve canımdan biri gibi sevmeye başladığım Lacey'i terk etmekten korkuyorum. Ve Lexi'de birlikte yarattığımız ateşi. Eğer kızlarımı korumak için ben orada olmazsam, kim olacak?

Mantık Trevor diyor. Nick. Lucas. Hepsi öne çıkacaktır. Eğer izin verirsen. Bana öyle bakma. İnatçısın. Bırak girsinler, bebeğim. Kendine duvar örme. Destansı bir şekilde sevdik. Bazı insanların asla yaşayamayacağı şeyleri yaşadık. Sen benim kutup yıldızımsın. Sen benim sebebimsin. Sen benim her şeyimsin. Acıttıyor. Çok kötü acıttığını biliyorum. Ama dua ediyorum ki bu mektup ben öldükten kısa bir süre sonra eline geçsin, böylece her şeyin yolunda olduğunu bileceksin Monica.

Benim için ağlayabilirsin. Yıkılman ve yas tutman normal. Ama orada öylece oturman doğru değil bebeğim. Yaşamayı istiyorum. Aşkı tekrar bulmanı istiyorum. Sen hayatı tek başına yaşamak zorunda kalacak bir kadın değilsin. Ben senden hayatının geri kalanında şehit dulu oynamanı bekleyecek bir adam değilim. Kim olacağını bilmiyorum. Şüphelerim var. Ama sonuçta seçim senin olacak. Kader bir şekilde karar vermek zorunda.

İnsanları içeri al. Özellikle de Trevor'a. Seni sadece benimle eşleşebilecek bir vahşilikle sevecektir, bebeğim. O adamın sana bakışı. Pişman olduğunu biliyorum. Onu artık kardeşim gibi seviyorum. Ona saygı duyuyorum. Seni ona itmek ve birlikte olmak dışında her şeyi yapıyorum. Ama bir şans istiyorsa, kullan. O senin ilk aşkıydı. Lexi'yi kendi çocuğu gibi seviyor. Benim Lacey'i sevdiğim gibi. Daha iyisini hayal edemezdim.

Bana öyle kaşlarını çatmayı kes. Kırışacaksın.

Monica. Seni seviyorum. Varlığımın her zerresiyle. Bunu yazmak bile beni öldürüyor. Ama yazmam gerektiğini biliyorum. Çünkü seni tanıyorum. Bu

iş tehlikelidir. Ne olacağını asla bilemeyiz. Umarım onu bulmak için bir şeyler yapmak zorunda kalmazsınız. Ama eğer zorunda kalırsan, tüm bunları bilmen gerek. Seni her zaman seveceğim.

Eğer bir yol varsa, bunu her zaman sizinle birlikte olmak için kullanacağım. Seni seviyorum, Monica Rodgers. Bebeklerimizi seviyorum. Mutlu ol. Onlar için. Benim için. Tekrar aşık ol.

Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Seni seviyorum. Paul <3

Hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak, onun el yazısının olduğu kâğıtları göğsüme bastırdım ve derin nefesler aldım. O adam. Her şeyi düzene sokmuştu. Benim içimi dışımı biliyordu. Bu kederin içinde oturacağımı biliyordu. İnatçıydım. O öldükten bir buçuk yıl sonra bunu buldum. Sadece bir parça daha kapanış hissettim.

"Monica?" Trevor'ın arkamdan gelen endişeli sesiyle irkildim. Kâğıdı katlayıp zarfa geri koyduktan sonra başımı salladım ve titreyen ellerimle gözyaşlarımı sildim.

"İyi misin?" Komodinin önünde oturduğum yerden, arkamda, üzerimde duruyordu. Başımı arkaya eğerek ona baktım.

"Tam olarak değil. Ama her geçen gün biraz daha ilerleme kaydediyorum."

BÖLÜM 06

TREVOR

L Dikiz aynama bakarken yine saçlarımla oynadım. İyi görünüyordu ve neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Bir ortaokul öğrencisini baba-kız dansına götürüyordum. Oysa bu, biyolojik kızımın üvey kardeşi olan kederli bir ortaokul öğrencisiydi.

Oh, ve onun annesine aşıkım, eski karıma. Başımı salladım ve Lexi için aldığım küçük bilek korsajını almak için uzandım. Monica birkaç hafta önce beni arayıp Paul'ün anısına mavi bir elbise seçtiğini bildirmişti. Takım elbisemin altına uyumlu mavi bir gömlek giyerek temaya uydum. Korsaja bakarken boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Minik mavi güller ve bebek nefesi ile sade tutulmuştu ama çiçekçiye birkaç takı ekletmişim. Birinde Paul'ün rozet numarası, diğerinde ise küçük bir resmi vardı. Lexi ile böyle bir dansa katılacağı için çok heyecanlıydı. Yıllar önce Lacey'i kucağıma aldığımda kendisi de bir çocuk gibi etrafta zıplamış, fotoğraf çekmiş ve Lexi'ye bir gün bunu yapacaklarını söylemişti.

İçimi çektim ve kapıyı arkamdan kapatarak kamyonundan çıktım. Umarım Lexi için özel bir şey yapmışım ve çok fazla acı çekmeyecekti. Onun da eğlenmesini istiyordum. Karakoldaki birkaç adamın da aynı yaşlarda kızları vardı ve onları da götürüyorlardı. Hepsi Paul'ün anısına bir dans isteyeceklerine söz vermişlerdi. Lexi'nin hiçbir fikri yoktu. Monica ona söylediğimde ağlamış ve hepsinin fotoğrafını çekeceğime söz verdirmişti.

Zili çalan kızım kapıyı açtı, kapı pervazına yaslandı ve bana aşağı yukarı baktı.

"Teftişi geçtim mi, hanımefendi?" Kollarımı uzatarak döndüm.

Lacey homurdandı ve başını bana doğru salladı.

"Annem ve Lexi için bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi usulca.

"Onlar ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun." Elimi uzatıp burnunun ucuna dokundum, o burnunu kıvrıp geri çekilmeye çalışsa bile. *Gençler.*

"Biliyorum. Sadece zor oldu." diye sözünü kesti ve şimdi siyaha boyanmış olduğunu fark ettiğim ayak tırnaklarına baktı. *Sakız pambesine ne olmuştun?* Artık benim bebeğim olmadığını hatırlatıp duruyordu.

Dönerek bana evin içine kadar eşlik etti.

"Annem ve Lexi yukarıda son rötuşları yapıyorlar." Parmaklarını alaycı bir şekilde havaya kaldırdı. "Annem bize Çin yemeği ısmarladı ve filmi benim seçmeme izin verecek," diyerek kendini deri koltuğa attı ve pijama şortuyla çıplak kalan bacaklarının üzerine kabarık bir battaniye çekti.

"Bu eğlenceli olacak." Koltuğa oturup bir bileğimi dizimin üzerinden geçirerek cesaretlendirdim.

"Umarım Lexi gideceği için PG-13 veya R dereceli bir şey almama izin verir."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Ne? Ben yeterince büyüğüm." diye kaşlarını çatı.

"Unutup duruyorum. Yıllar önce elime tutuşturdukları o kel kafalı bebeği görüp duruyorum."

"Baba!" diye bağırdı ve bana bir yastık fırlattı.

"O hazır." Monica'nın sesi arkamızdan geldi ve ben tekrar ayağa kalktım. Eski karım çok sevimliydi. Pijama pantolonu ve kendi bedeninin iki katı büyüklüğünde bir sweatshirt giymiş, saçlarını her zamanki tarzıyla savurmuş, bana sırıtiyordu.

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim, Trev. Çok heyecanlı."

"Her zaman." Ona söyledim.

"Aşağı gel Lex." Monica merdivenlerden yukarı bağırdı.

Lexi yavaşça aşağı indi, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Onun da ne kadar büyüdüğünü fark etmek beni biraz boğdu.

Mavi elbisesi prenses gibi ve ışıltılıydı, yeni yetme bir gencin isteyebileceği her şey vardı. Monica saçlarını kıvrırmış ve zarif bir topuz yapmıştı. Makyajı minimal ve ışıltılıydı. Taktığı küçük elmas kolyenin, Monica'ya lisede çıkarken verdiğim kolye olduğunu fark ettim.

Onu karşılamak için merdivenlerin dibine adım attığımda minik elini tuttum ve hafifçe eğildim.

"Lexi, muhteşem görünüyorsun." Dedim.

Annesi burnunu çekip telefonuyla fotoğraf çekerken, kızararak ve kıkırdarak ışıltılı, gümüş rengi babetleriyle döndü.

"Bunu senin için özel yaptırdım, ufaklık," dedim usulca, çiçek kabını ona uzatırken.

Monica kıkırdarken Lexi şaşkın şaşkın baktı.

"Bileğine takmışsın, salak." Lacey kanepenin arkasından bakarak izlediğini söyledi.

"Lacey." Monica ve ben aynı anda azarladık. "Ne?"

Tanrım. Özür dilerim. Çok güzel görünüyorsun Lex."

Lexi, ablasının övgüleri altında eğildi, Monica yardım etmek için yanına geldi kabı açması için.

Anne ve kızı ona eklediğim takıları gördükleri anda anladım. Lexi'nin minik parmak uçları hafifçe üzerlerine dokundu, üzerlerindeki ışıltılı cila ışığı yansıtıyordu.

"Trev..." Monica'nın sesi yumuşak ve gözyaşlarıyla doluydu.

"Sadece özel bir şey yapmak istedim. O burada bizimle birlikte." Bir adım öne çıkıp parçayı küçük bileğine yerleştirdim. "Kurutup saklayabileceğinizi düşündüm. Ya da tılsımları bileziğe takmak için bir zincir alabilirim." Gergin bir şekilde saçmalıyordum.

"Mükemmel, Trevor Amca," diye fısıldadı Lexi, "Teşekkür ederim." "Bir şey değil, Squirt." Ben de cevap verdim.

"Siz ikiniz gitseniz iyi olur yoksa baloya geç kalacaksınız." diye şaka yaptı Monica, hâlâ burnunu çekiyor.

Birkaç fotoğraf için daha poz verdikten ve sokağa çıkma yasakları hakkında şakalaştıktan sonra, Lexi ve ben ilk dansına doğru yola çıktık, annesine tekrar götüreceğime söz verdim.

tüm resimler.

Büyük kamyonetimle okula giderken Lexi yanımda heyecanla kıpırdandı. "Hiç gergin değil misin?" Genç kızlar bir pop prensesi gibi Radyoda mırıldanan şarkılara takıntılıydı.

"Hayır!" diye haykırdı bana gülümseyerek. "Çok heyecanlıyım. Beni götürdüğün için teşekkür ederim, Trevor."

"Bunun için bana teşekkür etmeyi bırakmalısınız." Okulun otoparkına girerken güldüm. "Hepiniz için her şeyi yaparım."

Yolcu koltuğundan inmesine yardım ederek spor salonuna girdiğimizde büyük elimi tuttu. Balodan beri her şeyi değiştirmişler gibi görünüyordu. Hollywood yapımı gibi görünüyordu.

Kendimi yaşlı hissediyordum.

"LEXI!" Nat'in küçük bedenini arkadaşına çarparken sesi çığlık çığlığa çıkarken Lucas arkasından başını sallayarak yürüdü.

"Hey, dostum," diye başını salladı bana. "Güzel takım."

"Sana dönüyorum." Ona bakarak söyledim. "Bu kadar iyi temizlenebileceğimizi kim düşünebilirdi ki?" diye sordum.

"Aşk için yaptığımız şeyler." diye mırıldandı pembe gömleğinin yakasını çekiştirirken.

"Gerçek erkekler pembe giyer." Lexi ve Nat'in heyecanla gevezelik ederek aşağı yukarı zıplamalarını izleyerek onayladım. Lexi'nin elbisesinin mavi tülü Nat'inin pembe parıltısına yapışmış, bana panayırdaki pamuk şekerleri hatırlatıyordu.

"Aynen öyle," dedi polis sert bir sesle.

On üç yaşındaki bir çocuğun hayallerini gerçekleştirdiği, arkadaşlarıyla ve orada bulunan her polisle dans etmesini izlediği bir gecenin ardından Lexi kamyonete geri tırmanırken üzerinde benim çok büyük takım elbise ceketim vardı.

"İlk dansın nasıldı, Squirt?" Arabayı çalıştırıp park yerinden geri geri çıkarken sordum.

"Çok eğlenceli." dedi usulca, gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Aklında ne var?"

"Babam buna bayılırdı," dedi minik sesi, sadece gösterge panelinin aydınlattığı karanlık kabinde bana doğru geldi.

Başını çevirdi, babasınıninkine çok benzeyen saçları annesinin yaptığı topuzdan çıkmıştı ve bana hüzünle gülümsüyordu.

Yumuşak ifadesi karşısında aniden tı k a n d ı m , u z a n d ı m , elini okşadım ve nazikçe sıktım.

"Kesinlikle yapardı, tatlım."

BÖLÜM 07

TREVOR

"Gerçekten köşeyi döndüğünü mü düşünüyorsun?"

Becks'in yumuşak sesi cipinin sürücü tarafından geldi ve Lucas'ın yanından bana bakmak için eğildi.

Güven verici bir şekilde gülümsedim ve ona başımı salladım.

"Son zamanlarda olduğundan çok daha fazla konuşuyoruz. Ona yardım etmeme izin veriyor ve ihtiyacı olduğunda yardım istemeye istekli. Hatta geçen gece beni akşam yemeğine davet etti."

Monica'yı komodinin önünde oturmuş gözyaşları içinde bulduğumdan bu yana birkaç hafta geçmişti. Zarfin üzerindeki el yazısını görmüştüm. Paul'ün dağınık el yazısı hayattayken hepimizi çıldırtmıştı. Monica sürekli telefon mesajlarını ya da mesaj atmak yerine yazdığı notları yanlış anlıyordu. Mesajlaşmaktan nefret ederdi. İçinde ne olduğunu öğrenmek için zorlamadım. Sadece ayağa kalkmasına yardım ettim ve ona kocaman sarıldım. Odayı boşaltmayı bitirmiştik.

O ve kızlar daha hafif görünüyorlardı. O gece alışverişe gitmişlerdi ve Lacey mağazada dekor ve yatak eşyaları seçerken çekilmiş komik fotoğraflarını bile bana mesaj atmıştı. Lacey'nin bana yardım ettiğim ve daha da yakınlaşmaya çalıştığım için teşekkür etmesi bile beni şaşırtmıştı. Genelde gençlik yıllarında iletişim kurmakta o kadar tereddüt ederdi ki bize iyi davrandığında Mon ve beni şaşkına çevirirdi.

Becks'in gözleri parladı ve Lucas inledi.

"Bu bakışı bilirim. Bir fikrin olduğu anlamına gelir," diye espri yaptı.

Beck'in küçük eli onun kaslı kolunu tokatladı.

"Kapa çeneni. Ben de tam Trev'in Monica'daki haftalık akşam yemeklerimize gelmeye başlaması gerektiğini düşünüyordum!"

Bu fikir içimde sıcak bir his uyandırdı. "Bilmiyorum çocuklar. Bu çiftler arası bir şey gibi görünüyor."

Becks, "Monica ve Paul ile haftalık akşam yemeklerinde onlara katılmaya başladığımda Lucas ve ben birlikte değildik," diye tartıştı.

"Evet. Ve bakın nasıl sonuçlandı," diye güldü kocası. "Bu çok mu kötü olurdu?" diye sordu Becks.

İkimiz de bakışlarımızı kadına çevirdik. Ben eski karımı tekrar istediğim konusunda bu kadar açık olup olmadığımı merak ediyordum, Lucas ise onun önerisi karşısında şok olmuştu.

"Kadınların çöpçatanlıkla ne alıp veremediği var? Dostum, özür dilerim-" diye başladı.

"Sorun değil." Becks'e göz kırparak söyledim. "Yine de vardiyaya gitmem gerekiyor. Bunları benim için bıraktığın için teşekkürler." Lucas'ın karısı ve Natasha'nın bana yaptığı kurabiyeleri kaldırdım. "Çocuklar bunları çok beğenecek."

"Bu sefer bitmeden önce en az bir tane aldığınızdan emin olun," diye gülerek karşılık verdi.

Görünüşe göre Becks bir çeşit yemek pişirme telaşındaydı. Lucas bunu hamileliğe ve kendini her zamankinden daha fazla anne gibi hissetmesine bağlıyordu. Son birkaç gündür insanlara hamile olduğunu söylemeye başlamışlardı. Onlar adına sevinmişim. Monica, Lucas ve doktordan sonra herkesten önce öğrendiği için sevinmişti.

Dönüp itfaiye binasına bakarken onlara el salladım. Gece vardiyasında çalışmak genellikle sessiz olurdu. Ama bu gece bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğundan emin değildim. Bu kadar uzun süre itfaiyeci olduktan sonra bu tür şeyler hakkında altıncı hissiniz gelişmeye başlıyor.

Üzerimi fırçalayarak içeri girdim, iş arkadaşlarımı selamladım ve masanın ortasına koymadan önce çantadan bir kurabiye aldım. Bu itfaiye binasındaki adamlar, bedava yemek olduğunda kokuyu alan tazılar gibiydiler. Birkaç dakika içinde giderlerdi.

Birkaç saat sonra, gece yarısına yaklaşırken telefonum çaldı.

Monica

Would you want to come to our weekly dinner? Usually it's just the girls, Lucas, Becks, and Nat.

Did Becks get a hold of you?

LOL. Maybe. But I should've thought of it and asked before now. I feel bad. If you're as lonely as I can get, I know it can be rough. Unless it's different for men and you have tons of hot dates on your evenings off and weekends.

There's no other woman in my life, Monica. Just you and the girls.

Bir kaşımı kaldırdım ve üç noktanın ekranda sanki o yazıyormuş gibi hareket etmesini izledim. Sonunda mesajı gelmeden önce birkaç kez durdular ve kayboldular.

You could probably do better than your widowed ex-wife, Trev. LOL.

I don't know. Seems like we already know each other well enough to skip the awkward phase of dating someone new.

Ekranıma tam bir sessizlik çöktü. Oraya gittiğime gerçekten inanamıyordum. İsteddiğimden daha çabuk oldu. Onu beklemekten ve özlemekten çok yorulmuştum. Sessizlik devam etti ve onun kafasının içinde olduğunu biliyordum.

İyi o zaman. Bu az önce oldu. Kâküllerimi alnımdan silkeleyerek iç çektim ve ellerimi yüzümden gezdirdim. Tamamen korkmuş ya da karşı çıkmış gibi görünmüyordu. Sadece tereddütlüydü ve bunu anlayabiliyordum. Sahip olduğumuz huzuru bozmak konusunda bazı açılardan tereddütlüydüm.

İtfaiyenin alarmı binayı çınlattı ve her şey durdu. Hoparlör ne olduğuna dair uyarıyla canlanırken çalışma moduna geçtim. İki araba kazası. Olay yerinde siviller var. Henüz acil durum personeli yok. Saniyeler içinde ben ve çocuklar kamyondaydık, sirenler çalıyor ve caddelerde hızla olay yerine doğru ilerliyorduk. Adrenalinim tavan yapmıştı. İşimin sevdiğim yanı buydu. Her çağrı. Oraya varacak ve hayat kurtaracaktık. Durum çok geç kaldığımızı haykırana kadar başka bir alternatif düşünmemiştim.

Kamyondan yan tarafıma atladığımda, manzarayı görünce çenem sıkıştı. Bir kamyon yolda yan yatmış, direksiyonunda yaşlı bir beyefendi oturmuş, başını sallıyordu.

Kulak misafiri oldum.

"Bu çok saçma bir şeydi. Araba dur işaretini geçti ve birden ortaya çıktı. Altmışla gidiyordum, zamanında yetişemedim-"

Şimdi yolcu tarafında duran küçük spor arabaya doğru yürürken karnıma vurduğum, avuçlarım kaldırımı tokatlayarak pencereden içeri baktım.

Baş aşağı asılı duran ve gözyaşları içinde bana bakan taş kesilmiş kızımın yeşil gözleriyle karşılaşmak için.

"Baba?" sesi küçük ve titriyordu, dehşet içinde nefessiz kalmıştı. Tüm vücudum sıkıştı, bu senaryoya hazırlıksızdım. Evde, yatağında güvende olması gerekiyordu. *Ne oluyor lan?!*

"Kımıldama." Kaba bir şekilde konuştum, sesim hissettiğimden daha sakindi. "Ne acıyor? Ne oldu? Lanet olsun. O benim kızım!" Arkamda durmuş olan iş arkadaşıma bağırdım. Onun iri gözleriyle karşılaştım ve o da hareket ederek bilgiyi aktardı.

Bunu bir profesyonel kadar iyi idare edemezdim ve eğer ben kırılırsam onlar her türlü boşluğu doldurmak zorunda kalırlardı.

"Çok özür dilerim." Lacey şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

"Hey. Şu anda bunu konuşmuyoruz bebeğim. Sadece seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

Gözlerim onun yanından geçerek birlikte olduğu çocuğun bilinçsiz halini gördü.

"Hepiniz içki mi içtiniz?" Hızlıca sordum.

"Hayır. Söz veriyorum. Sadece onunla takılmak istedim. Gizlice çıkmamam gerektiğini biliyorum. Annem bilmiyor-"

"Annenin bilmediğini biliyorum." Ben de cevap verdim. "Senin evde, yatağında güvende olduğunu ve başının ağrıdığını sanıyor. Olman gereken yerde. Bana bir dakika ver."

Ayağa kalktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, "S.KTİR!" Sessiz bir çığlık attım.

İş arkadaşlarım arkalıkları çıkarmak ve iki çocuğu arabadan indirmek için işe koyuldular. O her kimse Lacey'nin yaşlarında görünüyordu. Belki daha büyük. Telefonumu cebimden çıkardım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Ortalık sakinleşmişti. Ama annesinin bilmesi gerekiyordu.

"Alo?" Monica'nın uykulu sesi bana cevap verdi, arka plandaki sesleri ve sirenleri duydukça daha uyanık hale geldi. "Trevor? Neler oluyor?"

"Sakin olmanı istiyorum Monica." Biraz sertçe söyledim.

"Tamam, beni korkutuyorsun." diye fısıldadı şimdi.

"Lacey yatakta değil. Gizlice kaçtı. Bir araba kazasına müdahale ettim ve O ve bir çocuk. O iyi görünüyor, ama araba yan yattı. Biz

Şimdi onları oradan çıkarıyorum. Onunla hastaneye gideceğim. Seni alması için Lucas'ı arayacağım. Arabayı senin kullanmanı istemiyorum."

"Ne? Aman Tanrım!"

Çırpınışı duyabiliyordum, nefes nefese kalmıştı. "Ben gidiyorum-" diye başladı.

"Sen sürmüyorsun. Lucas'ı arıyorum. Giyin. Bekliyor ol." Kaba davrandım, kendimi zar zor toparlıyordum. "Senin de güvende olmana ihtiyacım var. Araba kullanmayacaksın. Lütfen." Yalvarıyordum.

"Tamam. Sadece.... ona acele etmesini söyle! Lacey'e onu sevdiğimi ve geleceğimi söyle-" "Giyineceğim, sadece giyin. Kızımız Mon yanımda."

Telefonu kapattıktan sonra, şu anda hareketsiz bir şekilde sedyeye bağlı olan kızımın arkasından atladım. Lucas'ı arayarak elini tuttum ve Monica'yı alıp bize getirmesini isterken gözyaşları içinde yüzen yeşil gözlerine baktım.

BÖLÜM 08

MONICA

"Lucy Connor. C-O-N-N-O-R. O bir araba kazası geçirdi ve ben onun annesiyim-"

"Mon. Yavaşla." Lucas'ın sert sesi arkamdan gelirken eli ağır bir şekilde omzuma dayandı. Kendimi yeniden çözülüyormuş gibi hissediyordum. Lucas daha önce evime geldiğinde sokakta bekliyordum ve hastaneye giden yol boyunca daha hızlı sürmesi için neredeyse ona bağıırıyordum.

"Monica!" Trevor'ın sesi arkamızda yankılandı ve çılgınca onu aramak için etrafımda döndüm. Odanın öbür ucundan bana doğru geldiğini görünce, elleri kollarıma uzanırken onu yarı yolda karşılamak için koştum. Neden herkes beni geri çekiyordu? Aciliyetimi hissetmiyorlar mıydı?

"Mon." Trevor tekrar konuştu ve panik içindeki gözlerimi kendi gözlerine çekti.

"Nefes al," diye talimat verdi. "Burnundan al ve ağzından ver. Benim için üç kez, tatlım."

Gözleri benimkilere dikilmiş, beni izliyor ve cesaretle başını sallıyordu.

Vücudumdaki her şey o kadar gergindi ki, sadece fazladan derin nefesler beni biraz sakinleştiriyordu. Beni mantıklı bile düşünemediğim panik halinden çıkarıyordu.

"Nerede o? O iyi mi?" Sesim tanıdığım bir ses değildi. Titriyor ve sarsılıyordum. Sevdığım başka birini daha kaybedemezdin.

"O iyi. Yaralanmış ve çok korkmuş. Güvende olması için onu bazı taramalara götürüyorlar. Ama o iyi. O iyi." diye tekrarladı ve beni göğsüne doğru çekti. Düşünmedim bile. Kollarımla beline sıkıca sarıldım ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken yüzümü göğsüne bastırdım. İri elinin başımın arkasını bulduğunu, beni kıymetliymişim gibi kendisine doğru tuttuğunu, diğer elinin de beni buraya sağ salım getirdiği için Lucas'a teşekkür edip daha sonra daha fazla bilgi için onu arayacağımızı söylerken yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezindiğini hissettim.

Bu iyi hissettirdi. Korktuğumda güvenebileceğim ve bana sarılabilecek birinin olması. Bunu özlemiştim. Ben sosyal bir insandım. Son bir buçuk yıldır kendimi çok fazla soyutlamıştım. Trevor'ın baharatlı kolonyasını koklayarak derin nefesler almaya devam ettim. Ateşten paltosunun altında ellerim ve kollarım sıcacıktı ve gömleğinin altındaki kasları hissedebiliyordum. Gençliğimizden beri kaslanmıştı. İsteksizce geri çekildim ve gözlerimi sildim.

"İyi misin?" diye sordu, endişeyle bana bakarak. Eli yüzümü hafifçe kavradı, başparmağı yanağımda kayarak gözyaşlarımın bir kısmını topladı.

"Ben iyiyim. Sürekli ağladığım için özür dilerim."

"Bunun için asla özür dilemene gerek yok." diye araya girdi.

"Hangi lanet çocukla birlikteydi?" Birdenbire, hiçbir filtre kullanmadan ağzımdan kaçırıldım. Lacey biraz erkek delisiydi ve hep öyle olmuştu. Ama hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı, hatta bizi tanıştırmak için eve birini bile getirmemişti. Bu kadar aldatıcı olması ve evden gizlice kaçması beni şaşkına çevirmişti.

Trevor'ın gözleri sertleşti ve koruyucu baba moduna geçti.

"Jackson diye bir çocuk. Görünüşe göre on dokuz yaşında. Bu yazın başlarında onunla havuzda mı tanışmış? Mesajlaşıyorlarmış ve çocuk arabayla dolaşıp konuşmak istemiş. Kız berbat durumda, Mon. Her şeyi berbat ettiğini biliyor."

"Kahretsin doğru o mahvetti!" Ben haykırdım. "O cezalı! SONSUZA KADAR!"

Trevor'ın kaşı kalktı, piercingi floresan ışığının altında parlıyordu.

"Sakin ol, kaplan." diye alay etti. "Ben de aynı derecede öfkeliyim. Ama biz ona ne kadar yüklenirsek, o da o kadar taşkınlık yapacak sanırım."

Öfkelendim. "Ne zamandan beri mantıklı olan sen oldun?"

Sadece başını salladı ve kolumdan tutarak beni koridorda kızımızın acil servisteki triyaj odasına götürdü. Hemşireler onu tekrar yatağına yerleştiriyorlardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve anında gözyaşlarıyla doldu. Hastane önlüğünün içinde o kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki ben de anında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Anne! Çok özür dilerim. Yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum ve-"

"Shhhhh." Yanına gidip onu kollarıma çektim. "Lacey," diye fısıldadım, "Ölebilirdin."

Sözümü kestim, sesim çatlıyordu.

Daha çok ağladı.

"Kim bu çocuk? Jackson'dan hiç bahsetmedin mi? O bile Her zamanki arkadaş grubunuzdan biri gibi. On dokuz mu?" Ona bakarak geri çekildim.

Tırnaklarını karıştırarak gözlerimden kaçtı.

"Jackson Flinton." dedi. "Onunla birkaç hafta önce havuzda tanıştım. Ben birinci sınıftayken mezun oldu. Onu okuldan tanıyordum-"

"Flinton?" Trevor araya girdi. Başımı çevirip ona baktım. Gözlerini kızımıza dikmişti. "Richard Flinton'ın oğlu gibi mi?"

Şimdi Trevor'ın sesi yükseliyordu, neredeyse panikliyor gibiydi. Kendi gözlerim bunun ne anlama geldiğine dair endişeyle ona dikildi ve başımı sorgulayarak kızıma doğru çevirdim.

"Evet?" diye cevap verdi. Babasını sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamamış gibi görünüyordu.

Büyük bir el odanın girişindeki perdeyi geri çekmeden hemen önce koridordan "NEREDE BENİM ÇOCUĞUM!" diye bağırıldı.

İri yarı, hantal bir adam orada durmuş, ağır ağır nefes alıyordu. Koyu renk gözleri, vahşi ve yağlı, omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları omuzlarından sarkıyordu. Üzerinde lekeli beyaz bir atlet ve daha iyi günler görmüş yırtık pırtık bir kot pantolon vardı. Pantolon beline doğru sarkıyordu, kemeri görevini yapmıyordu. Bira göbeği göze çarpıyordu ve kolları dövmelemlerle kaplıydı. Trevor'ın, Lucas'ın ve diğer çocukların sahip olduğu sanat eserleri gibi değildi. Bunlar kalıcı hatalar olan, kötü işlenmiş rastgele fikirlere benziyordu. Alkol ve sigara dumanı kokuyordu.

Lacey bu saldırı karşısında arkama saklandı ve bedenim içgüdüsel olarak onun önüne doğru hareket etti.

Adamın gözleri hastane yatağının ayak ucunda duran Trevor'a takılmadan önce üzerimizde gezindi.

"Vay, vay, vay. Seni burada görmek ne güzel, eski dostum." diye sırıttı, odamıza girmesini engellemeye çalışan hemşire ellerini gergin bir şekilde sıkıyordu.

"Öyle mi?" Trevor'ın sesi sert ve soğuktu. Hiç böyle duymamıştım. "Reşit olmayan kızımı dışarı çıkaranın senin lanet çocuğun olduğunu düşünürsek sokağa çıkma yasağını mı geçtin?" Trevor'ın sesi kesikti, öfkeyle titriyordu ve ben ayağa kalktım aniden onu dizginleme dürtüsü hissetti.

Adam kollarını kavuşturarak kaba bir şekilde güldü.

"Oğullarımın zevki iyidir. Dünya küçük Connor. Hayatına devam edip hepimizden daha iyisini yapabileceğini ve her şeyi geride bırakabileceğini düşünüyor musun?"

"Neler oluyor?" Sözünü kestim, Trevor'ın önüne geçtim ve iki elimi bu dev adamları birbirlerinden uzak tutabilecekmişim gibi uzattım. Odada değişken bir gerilim vardı ve hafiften midem bulanıyordu. Neredeyse yetişkin bir kadın olsa bile çocuğumun önünde böyle bir şey olmasını istemiyordum.

"Hanımefendi olmalı." Adam bana karşı küçümseyici bir tavırla konuştu. "Bizi tanıştırsana Connor. Biz eski dostuz. Çok eskiye dayanır."

"Biz arkadaş değiliz, Richard." diye tersledi Trevor, öne doğru bir adım attı, düz, kaslı karnı elime bastırıyordu. "Hiç olmadık."

"Tamam." Dedim ki. "Bence gitmelisiniz Bay Flinton." Sesim o anda hissettiğimden daha güçlü çıkıyordu.

Bu adamın sert gözlerine baktığımda bir tehlike sezdim. Tüm sinirlerim alarına geçmişti ve kendimi tekrar kaybetmek üzere olduğumu hissedebiliyordum.

"Ben gidiyorum." Richard yine sırıttı. "Ama eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Adam odadan çıktı, oda onun kokusundan geçilmiyordu ve ilk

konuşan Lacey oldu. "Kimdi o?" sesi küçük ve çekingendi.

Trevor itfaiyeci paltosunu öfkeyle silkerek çıkardı ve Hastane koltuğu.

"Arayan yeni erkek arkadaşının babasıydı." dedi iki elini saçlarında gezdirerek. "Ve geçmişimden bir daha asla görmek istemediğim biri. Bırakın ikinize bulaşmayı. Kahretsin, Lacey!"

Volta atmaya başladı ve korkum arttı. Hasta olabilirmişim gibi hissettim.

"Kim o?" Ben sordum. "Onun nesi bu kadar kötü? Trevor mı?" Göz teması kurmaktan kaçınırken yalvarıyordum.

Trevor sonunda durdu ve bana baktı. "O benim uyuşturucu satıcımdı, Monica."

Midem ayaklarıma çarpmış gibi hissettim ve başım sanki fiziksel bir darbe almışım gibi geriye doğru sarsıldı.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Kızıma doğru döndüm. Gözleri kocaman olmuş, bize bakıyordu.

"Ne? Hayır! Ailesini hiç tanımadım ve kim olduklarını bilmiyorum muydum?" diye haykırdı.

Trevor'a döndüm, ona inandım, yüzündeki şoku gördüm, bunun bir rol oynayacağını biliyordum.

"Trevor? Bu ne kadar kötü?" Ben sordum.

"Kötü." diye yanıtladı Lacey ve bana bakarak.

"Lanet olası korkunç."

BÖLÜM 09

TREVOR

"S uyuyor."

Başımı kaldırdım ve oturma odasına gelen eski karıma baktım. Kanepeye yerleşmiştim, zihnim hızla çalışıyor, bu adamla, ailesiyle ve benimle daha fazla temastan kaçınmanın herhangi bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

Monica geldi, yanıma oturdu, bana doğru döndü. "Trevor-" diye başladı.

"Monica. Özür dilerim." Ben de aynı anda söyledim.

Geri çekildi, kahverengi gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Özür mü? Ne için üzgünsün?" diye sordu.

"Bunu ben yaptım. Onu yıllar önce hayatıma ben soktum ve şimdi geri döndü ve-"

"Trevor. Kapa şu lanet çeneni." Durdum, ona baktım.

"Bu sizin hatanız değil. Burası nispeten küçük bir şehir. Bir yıl boyunca birlikte okula gittiler. Onu spor müsabakalarında bile gördüm. Bu senin hatan değil. On yılı aşkın süredir temizsin." diyerek başını salladı.

İçimi çektim, öne doğru eğildim, kanepenin derisi itfaiyeci üniforması pantolonuma kabaca sürtündü. Pantolon askılarını çıkarıp yanlarımdan gevşekçe sarkıtmıştım ve üzerimde beyaz bir gömlek vardı. Ellerimi yüzümde ovuşturdum.

"Lanet olsun!" Nasırlı ellerime doğru küfrettim.

Monica'nın minik elinin sırtıma değdiğini ve yatıştırıcı bir şekilde ovaladığını hissettim. *Vay* be. Bu iyi hissettirdi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama onu ve oğlunu hepimizden uzak tutacağıma söz veriyorum." Tekrar dik oturdum, onun dokunuşuna yaslandım ve boynumu omuzlarımda gezdirdim.

Monica aniden eğildi ve kollarını sıkıca bana doladı. Hiç düşünmeden kollarımı tekrar ona doladım ve onu kendime çektim. Doğru hissettiriyordu. Sanki aramızdan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Vücudu hâlâ benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi. Hâlâ benim için her şeydi. Kokusu bile hâlâ aynıydı.

Yine de daha kıvrımlı ve yumuşaktı. Daha da yakınlaştığında ellerimi tekrar sırtında gezdirirken buldum ve küçük bir iç geçirdim.

Kahretsin. Bu çok iyi hissettiriyor, kısa bir süreliğine aklımdan geçti, ama buna ihtiyacım vardı. Bana izin verdiği sürece ona tutunacaktım. Başının geriye doğru hareket ettiğini ve bana bakmak için boynunu yukarı kaldırdığını hissettim.

"Teşekkür ederim." dedi usulca.

Gözleriyle buluştum, ona bakıyordum. Odadaki tek ışık, ön pencerenin yanındaki lambadan geliyor ve odanın etrafına yumuşak bir parlaklık yayıyordu. Elimi uzatıp alındaki saçları taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. Tenine temas ettiğimde nabzının ensesinde atmaya başladığını gördüm.

"Ne için?" diye sordum, sesim hoyratça çıkıyordu.

"Benim için yaptığın her şey için."

"Senin için her şeyi yaparım. Her zaman."

Gözleri kocaman olmuş, bana bakıyordu. Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı ve gözlerim ağzına kaydı. Bunun hakkında düşünmedim. Sadece başımı eğdim ve ağzımı hafifçe onunkine bastırdım. Benimkini hafifçe onunkine sürttüm. Keskin bir nefes alışını hissettim ve tepkisini ölçmek için durdum.

İçini çekti ve elleriyle gömleğimi sıkarak beni daha yakına çekti ve dudaklarını dudaklarıma daha sıkı bastırdı. Elimi yavaşça boynunun yan tarafına doğru kaydardım, başparmağımla başını daha da geriye eğdim ve çenesinin altına kaydardım. Diğer kolum sıkıca belinde kaldı, onu kendime çekerek öpücüğü derinleştirdi.

O ne vermek istiyorsa, ben de alacaktım. Bunun için yıllarca beklemiştim. İkinci bir şans için. Dilimin ucuyla dudaklarının kenarını okşadım.

Test.

Cesur.

Yastıksı yumuşaklıkları bir iç çekişle ayrıldı ve ben evimdeydim. Dilim onunkine doğru kayıyordu. Sanki yıllar hiç geçmemiş gibiydi.

Monica'yı öpmek eve dönmek gibiydi.

Kalbimin parçaları sanki eşlerini bulmuş ve yerlerine yerleşiyorlarmış gibi hissediyordum. Tereddütle dilini benimkine değdirdi ve ben de ona doğru inledim. Sonra kaybolduk. Birbirimizi yeterince hızlı içimize çekemediğimizi hissettiğimiz, aniden hararetlenen bir öpücüğe hapsolmuştuk. Elleri omuzlarımdan yukarı kayıyor, beni kendine çekiyordu ve onu kanepenin arkasına bastırdım, göğüslerinin göğsümün sertliğine bastırıldığını hissedebiliyordum.

Başımı dik tutmam gerekiyordu. Bu iş çok hızlı ilerleyip onu korkutamazdı. İkimiz için de her şeyi mahvedebilirdi. Öpüşmeyi kestiğimizde ikimiz de derin derin nefes aldık. Alnımı onunkine yasladım, gözlerimin içine bakarken başparmağımı yatıştırıcı bir şekilde yanağında gezdirdim.

Boğazını usulca temizleyerek konuştu, "Peki, o zaman. Bu yeni bir şey." Hafifçe homurdandım.

"Benim için uzun zaman oldu, Monica."

"Öyle mi?" diye sordu tereddütle.

"Her zaman." Ciddi bir şekilde cevap verdim.

Gözle görülür bir şekilde yutkundum ve ben de işlerin bir kez için yeterince ilerlediğine karar verdim.

Akşam. Arkama yaslanıp pantolonumun içindeki acı verici sertlikteki ereksiyonumu düzelttim ve bir elimi tekrar saçlarımda gezdirdim.

"Çıkmak ister misin?" Ağzımdan kaçırdım.

Pürüzsüz, aptal.

Monica'nın elleri havaya uçtu, ağzının üzerinde sıkıştı ve kıkırdarak geri çekildi.

"Trevor! Kızımız evden kaçıp eski uyuşturucu satıcınızın oğluyla gezintiye çıktıktan sonra bir araba kazası geçirdi ve siz

Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce tavana bakarak güldüm. "Görünüşe göre, Mon." Ciddi bir şekilde söyledim.

Durdu ve bana baktı. Beni içine çekiyor gibiydi, gözleri hareket ediyordu. yüzümde düşünceli bir şekilde.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Mon. Sana ve Paul'e saygı duydum. Hepiniz için mutluydum ve daha hak eden birine geçtiğinizi biliyordum. Ama sana karşı hep bir şeyler hissettim. Her zaman da olacak."

Her şeyi ortaya koymuştum. Artık hiçbir şey gizli kalmayacaktı.

"Son bir buçuk yılın bize öğrettiği bir şey varsa, o da hayatın gelip geçici olduğu ve oturup bir şeyleri beklemememiz gerektiğidir." Sinirli bir şekilde ön pencereden dışarıya, sessiz ve karanlık sokağa bakarak devam ettim.

"Tamam." diye fısıldadı.

Başımı yana salladım ve ona inanamayarak baktım.

"Tamam mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bir randevuya çıkabiliriz."

O kadar sessiz konuştu ki onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Yaşanan onca dramdan sonra gecenin bu şekilde sonuçlanmasının şokunu yaşıyordum. Ona göz kırptım.

"Trevor." Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Bana sordun, seni aptal. Neden bu kadar şaşırmış gibi davranıyorsun?"

Omuz silktilim.

"Her şeyi berbat ettikten sonra bana bir şans daha vereceğini hiç düşünmemiştim." Boğazım düğümlendi. Sanki her an ağlamaya başlayacakmışım gibi.

Monica'nın gözleri bana bakarken yumuşadı.

"Herkes ikinci bir şansı hak eder, Trevor." diye fısıldadı, büyük elimi küçük eliyle kavrayarak. "Herkes."

Sıcak, kahverengi gözlerine baktım.

"Muhtemelen itfaiyeye dönüp vardiyamı bitirmeliyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Yarın sabah uğrayıp

Lacey." Ayağa kalktım ve Monica'nın elini tutarak koltuktan kalkmasına yardım ettim. "Edeceğim. Bu gece çok korktum. İyi olduğu için çok rahatladım."

Arkamdan kilitlemek için beni kapıya kadar takip ederken başımı salladım.

"Yine de evden gizlice kaçacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Monic homurdandı.

"Sen onun babasısın, Trevor."

"Dikkat et." Şakacı bir şekilde söyledim. Onu taytının kemerinden tutup kabaca kendime doğru çektiğimde nefesi kesildi. O bir şey söyleyemeden başımı eğdim ve onu sertçe öptüm, alt dudağını ısırdım.

"Randevuyu ayarlamak için sana mesaj atarım." Dedim, geri çekildim ve bana başıyla onay verirken artık donuklaşmış gözlerine baktım.

Sırıtarak döndüm ve işe geri dönmek için kapıdan çıktım.

BÖLÜM 10

RICHARD

"Ben ne yaptığın ya da ne istemediğin umurumda değil seni nankör bok parçası." Hastane yatağında sinmiş oğlumun başında dikildim.

"Baba. O sadece bir arkadaş."

"Senden kızla evlenmeni istemiyorum Jackson. Ona yakınlaşmanı istiyorum. Onu kendine çek. Bunu kullanabilirim."

Oğlum yorgun bir şekilde bana bakıyordu. İçinde annesinden çok fazla şey vardı. O fahişe nereye kaçtıysa artık. Beni bu yavruyu tek başıma büyütmek zorunda bıraktı. Beklentilerimi bile karşılayamadı.

"Ya öyle yaparsın ya da o lanet olası üniversiteyi bırakıp aile işine katılırsın." Hırladım.

"Süslü okul mu? Sen beni devlet üniversitesine gönder." diye tersledi.

"Ve bunu yaptığım için şanslısın." Yüzüne kapandım, elimi kabaca göğsüne koydum. Kaburgaları kırılmış ya da beyin sarsıntısı geçirmiş olması umurumda değildi. Bu hayat için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. O lanet olası titiz çocuk eğitiminin bedelini ödüyordu. Adam olmaya başlayabilirdi. Aklanıp hepimizi ispiyonlayan o bok kafadan intikam almaktan daha iyi bir şey düşünemiyordum.

"İyi." Sonunda acı içinde yüzünü buruşturarak nefes aldı.

Ben hızla geri çekilirken arkamızdan kapı açıldı, bir hemşire aceleyle içeri girdi. "Her şey y o l u n d a mı? Monitörler çılgına dönmüştü. Ağrın var mı? Tatlım?" diye seslendi oğluma, bana bakmadan.

"O iyi." Kesin bir dille söyledim. "Ona bebek muamelesi yapma, o korkak değil." Minyon hemşire şimdi bana ters ters bakıyordu. Çok alıngandı.

"Sana biraz daha ağrı kesici getireyim tatlım. Belki de ziyaretçiler bu gece için eve gitmeli." Bana dikkatle baktı.

"Yarın görüşürüz." Oğluma yöneldim.

"İyi geceler, güzelim." Hemşire tiksintiyle dudağını bükerken ona bir öpücük gönderir gibi yaptım.

Gölerek, sokaklardaki işime dönmek üzere hastane odasından çıktım.

BÖLÜM 11

MONICA

"Trevor'ı mı öptün?" Becks oturma odasındaki kanepede bağdaş kurmuş bana bakıyordu. Yaşadığımız geceden sonra Lacey'i de yanımda getirmiştım. Birkaç hafta cezalıydı. O, Lexi ve Nat, Nat'in yatak odasında genç kızlara özgü şeyler yapıyorlardı.

Nat'in iki kedisi yerde geziniyor, aralarında bir topu ileri geri itiyorlardı. Lucas Noel'de ona sürpriz yapmış ve çok sevimli olmuşlardı. Ben izlerken iki kardeş birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyor, şakacı bir şekilde vuruşuyorlardı.

"Şşşt." Kızların bulunduğu tavana bakarak onu susturdum. "Özür dilerim," diye sustu. "Bu çok fazla."

Sıcak çay dolu kahve bardağını kavradı ve öne doğru eğilerek beklentiyle bana baktı.

"Nasıldı? Sadece öpüşme miydi? Yoksa sen-"

"Oha!" Elimi sallayarak söyledim. "Evet, az önce öpüştük. Yani, iki kez. Gitmeden önce bana bir öpücük daha verdi, nefesimi kesti."

Kendi kahve fincanımı aramızdaki masaya bıraktım ve dalgın bir şekilde alt dudağıma dokundum, bana attığı küçük ısırtığı hatırladım. Becks'in gözleri beni izlerken parladı.

"Oh, bu çok iyi." diye ciyakladı, bacaklarını açıp ayaklarını tekmeledi.

Gözlerimi devirerek onun yaptığı bir keki aldım ve konuşmamak için ısırđım.

"Mmmmm," diye inledim. "Becks, bunlar inanılmaz!" Ağzım dolu bir şekilde haykırdım.

"Teşekkürler." diyerek beni başından savdı. "Onunla yatmak ister misin?" Boğuldum, öksürdüm ve bir yudum almak için kahvemi tekrar elime aldım. "Rebecca Marshall!" Tükürdüm.

"Oh, kapa çeneni. Lucas ve benimle de aynı şekilde davranmıştın." diye homurdandı. "Ayrıntılara ihtiyacım var."

Kaşlarımı çatarak, "Evlilik hayatında her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Lucas sadece garip davranıyor. Dört aylık hamileyim ve her şey yolunda. Hasta bile olmadım. Ama daha önce hiç hamile biriyle birlikte olmamıştı. Bu konuda çok garip davranıyor. Bebeğe zarar vereceğinden korkuyor."

Buna sesli güldüm.

"Ben Lexi'ye hamileyken Paul de aynı durumdaydı. Lacey'ye hamileyken Trevor'ın böyle bir sorunu yoktu." Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. "Eğer bir şey varsa, bu onun beni daha çok istemesine neden oldu. Paul beni istemediğinden değil. Sadece bir bebek olmasından ürktü ve Lexi'nin ne yaptığımızı bildiğine ikna oldu. Tuhaf çünkü Trevor ve ben daha gençtik. Korkmuş olması gerekirdi. Trevor, konu seks olduğunda hiç takıntı yapmazdı."

Rebecca şimdi öne doğru eğilmiş, sırtıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Tanıştığımızda benden çok daha fazla sokak zekasına sahipti. O benim ilkimdi ve bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını çoktan biliyordu. Sorumluluk sahibi bir adam." Kızardım.

Becks inledi ve kanepeye geri düştü.

"On üç yıl boyunca seks yapmadığım ve hiç iyi seks yapmadığım için iyi olacağımı düşünürsünüz. Ama şimdi gerçekten iyi seks yaptığım için onu özliyorum. Lucas'ın kendine gelmesi gerek." diye sızlanıyordu.

Gölerek başımı salladım.

"Sorumluluğu alman gerekebilir. Bu gece Nat'i ben alayım, sen de çocuklar işlerini bitirdikten sonra Lucas için bir sürpriz planla. Geri çeviremeyeceği bir şey."

Trevor ve Nick bugün Lucas'la dövmececinin dükkânında buluşmuşlardı. Marcus ve iş arkadaşı onlara Paul için eşleşen anma dövmeleeri yapıyorlardı. Bu benim için çok anlamlıydı ve kalbimi ısıttı. Onun arkadaşlığına hâlâ büyük bir tutkuyla bağlıydılar. Lucas kendi dövmesini birkaç gün içinde yaptırmıştı. Kocaman ön kolunun üzerine Paul'ün rozet numarasıyla birlikte "Ben kardeşimin bekçisiyim" yazılmıştı.

Nick ve Trevor çok beğenmiş ve hemen istemişlerdi. Bugün hep birlikte gidebildikleri ilk gündü.

"Bu iyi bir fikir olabilir," dedi Becks düşünceli düşünceli tavana bakarak. "Lucas'ın randevusu olmadığı halde eve yeni bir mürekkeple geleceğine ne dersin?" diye sordu.

Kendi koltuğuma yaslanarak sııttım.

"Bu bahse girmeyeceğim. Lucas yeni bir dövme yaptırmadan bir aydan fazla dayanamaz. Sen ne zaman yıkılıp bir tane yaptıracaksın?"

Becks ürperdi. İğnelerden ve onlarla ilgili her şeyden kesinlikle nefret ederdi. Onu suçlamadım, benim de en sevdiğim şey değildi.

Sırt üstü uzandığı yerden bana bakarak, "Sen getirdiğinde ben de getireceğim," diye söz verdi.

"Tamam. Domuzlar uçarken mi?" Gülen arkadaşına bir yastık fırlatarak şaka yaptım.

"Yine de arkadaşlarımızıinkini alabiliriz. Küçük olanlardan." diye düşündü.

Başımı salladım. Çoğu zaman konuşmadan, rahat bir sessizliği paylaşabiliyorduk. Bir süre içkilerimizi yudumladık ve evlerinin önündeki sessiz sokağı seyrettik.

"Anne! Lacey az önce bana velet dedi!" diye bağırdı Lexi üst kattan.

İnleyerek başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Ona ne oldu böyle?" diye sordum. "Her zaman kavga ederler ama bu son zamanlarda aşırıya kaçtı. Dün gece de gizlice dışarı mı çıktı?" Başımı kaldırıp Becks'e baktım.

Omuz silkerek yüzünü buruşturdu.

"Lacey!" Bağırdım. "Hemen aşağıya!"

Stomps onu takip etti, merdivenlere yaklaştı ve gürleyerek bize doğru indi.

Becks'e özür diler gibi bir şeyler söyledim ama o sadece elini sallayarak beni başından savdı.

"Her şeyden önce," odaya girdiğinde huysuz büyük kızıma baktım. "Becks teyzenden evine böyle davrandığın için özür dile."

"İyi. Özür dilerim." Lacey kollarını kavuşturup göz temasından kaçınarak tersledi. Parmak arası terlikli ayaklarına baktı. Şortu ve tişörtüyle ona baktım ve başımı salladım. En büyük çocuğumda bir şeyler ters gidiyordu. Her zaman ergen tavırları vardı ama hiç bu kadar meydan okumamıştı.

"Sorun değil Lacey," dedi Becks nazikçe, ayağa kalkıp fincanını kaldırarak. "Ben biraz daha kafeinsiz çay alacağım." Kızımın yanına gelince durakladı ve eğilip ona bir şeyler fısıldadıktan sonra başının yanından hafifçe öptü ve mutfığa doğru ilerledi.

Lacey en azından buna gülümsedi ve sonra bana baktı.

"Neler oluyor tatlım?" Şaşkınlıkla sordum. "Önce gizlice kaçtın ve kız kardeşinle kavga ettin, şimdi de isim takmaya mı başladın? Huysuzsun ve-"

"Ben iyiyim." diye araya girdi.

"Lacey."

"Anne! İyiyim dedim ya! Sadece yorgun ve ağrılıyım. Stresliyim. Son sınıfta." dedi bana bakarak.

İçimi çektim, ona bakıyordum.

"Baban ve benim seni sevdiğimizi biliyorsun. Konuşman için her zaman buradayız. Tüm bunları içinde tutmak zorunda değilsin. Benimle her şeyi konuşabilirsin. Cehennem hakkında. Annenle konuşmak istemiyorsan Becks'le konuş Lacey. Sadece böyle devam etmeyeceğine söz ver." Yalvardım. "Seni de kaybedemem."

"Beni kaybetmeyeceksin anne. Tanrım." Gözlerini devirdi ve yanıma doğru ilerleyerek yanıma oturdu.

"Seninle geçirdiğim tatlı anları özlediğim kesin." Bir kolumu ona dolayarak ve onu kendime çekerek şaka yaptım.

"Neredeyse bir yetişkin oldum." diye homurdandı.

"Yine de her zaman benim bebeğim olacaksın." Onu sıkarak fısıldadım.

"Awww. Şu halinize bakın." dedi Becks mutfağın girişinden. "Hepiniz barıştınız mı?"

Lacey güldü, oturduğu yerden kalktı ve benden uzaklaştı. Dalgınca göğsümü kalbimin üzerine sürttüm.

Onu kaybedeceğimden korktuğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Çok hızlı büyüyordu. Paul ve o, sadece üvey babası olmasına rağmen çok yakındılar. Onu güldürüp eğlendirebiliyordu. Onunla benden çok daha fazla şey konuşurdu. Birbirimize çok benziyorduk.

Becks bilerek bana gülümsedi ve tekrar koltuğundaki yerini aldı. Lacey aniden, "Bebek doğduğunda bakıcılık yapabilir miyim?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başımı salladım ve Becks de şok olmuş görünüyordu. İstedığımız zaman Nat ve Lexi'ye bakması için ona yalvarmak zorunda kalıyorduk.

Becks başını salladı. "Bu kesinlikle konuşabileceğimiz bir konu Lacey." Lacey ona gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Teşekkürler Becks Teyze. Tekrar özür dilerim. Ben yukarı çıkıyorum." Onun odadan çıkışını izledik ve ben başımı salladım.

"İnişli çıkışlı bir ruh halinden bahsediyoruz." Mırıldandım.

Becks güldü. "Hayatında kafa karıştırıcı bir dönemden geçiyor." "Bunun asla daha iyi olmayacağını ona kim söyleyecek?" Şaka yaptım.

Becks çay bardağını kaldırarak söylediklerimin doğruluğuna kadeh kaldırdı.

BÖLÜM 12

TREVOR

T Gözden geçirme aynamı indirerek saçlarımı tekrar kontrol ettim. Monica'nın evinin önündeki kırmızı kamyonetimin içinde oturmak bu kez farklı hissettiriyordu. Kendimi yine on altı yaşında, onu ilk randevumuz için almaya gelmiş gibi hissediyordum. O zaman da gergindim. Ailesinin nasıl olacağını, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini hayal ediyordum. İki sefil anne-baba bahanesiyle büyümüştüm. Sürekli birbirlerini aldatıyor, kavga ediyor, birbirlerini kum torbası olarak kullanıyorlardı. Tek çocuklarını kum torbası olarak kullanıyorlardı, o zaman o eve girerken çok gergindim. Ama ailesi beni çok iyi karşılamış ve anlayış göstermişti. Bir şekilde beni kurtardılar.

Bana sahip olduğum ilk normalliği verdiler. İlk istikrarı. Kendi uyuşturucu bağımlısı yoluma girip Monica ve Lacey'i terk ettikten sonra her şeyi yüzlerine vurmuşum gibi hissettim. Ama kendimi toparladığımda beni kollarını açarak karşılamışlardı.

Çok gergindim ve ailesi bu sefer beni karşılamak için orada bile değildi. Biz yetişkin insanlardık. Kızlarla her şeyi konuşmuştuk. Şaşırtıcı bir şekilde sorun etmediler. Lexi, anlaşılabilir bir şekilde Lacey'den daha gergindi. Bir şekilde Paul'ün yerine geçmeye çalışacağımı düşündüğünden oldukça emindim.

Niyetim asla bu değildi ve asla da olmayacaktı. Onun anısı hepimizin içinde canlı kalacaktı. Kamyonetimin kapısını açıp aşağı inmeden önce iyileşen dövmemi dalgınca ovaladım. Paul için yaptırdığım anma dövmesi inanılmaz bir sanat eseri idi. Lucas fikrini dövmecisi Marcus'a açmış ve o da bu hayali hayata geçirmişti. Nick ve ben de

Geçen hafta Lucas dükkânda bizimle konuşup şakalaşırken onları bir araya getirdik.

Kapının ziline bastım ve boştaki elimi gergin bir şekilde kot pantolonumun cebine soktum. Rahat olmaya çalışmıştım ama normalde görüldüğümde daha hoş görünüyordum. Eşofman altımı ve rahat tişörtlerimi tercih ederdim. Kot pantolon ve dar dövüş polosu her zamanki kıyafetlerim değildi.

Kapı açıldı ve kızım bana sırtıarak baktı. Bazen bana o kadar çok benziyordu ki nefes kesiciydi.

"Selam güzelim." İçeri girip ona sarıldım. Alay ederek beni itti.

"Annem hâlâ hazırlanıyor." Beni Lexi'nin oturduğu ve bir filmi durdurduğu oturma odasına götürdü. Bana tereddütle gülümsedi. Önünde çömelerek ona kasabadaki çiçekçiden aldığım küçük bir demet kır çiçeğini uzattım.

"Al bakalım, güzelim. Anneni dışarı çıkarmama izin verdiğin için teşekkürler." Ona sırtıttım.

Daha açık bir şekilde gülümsedi ve buketi görünce gözleri parladı.

"Teşekkürler, Trevor!" diye haykırdı.

"Rica ederim. Şunu bilmenizi isterim ki, ikiniz de.

Birinin yerine geçmek için. Niyetim asla bu olmayacak. Babanı ben de çok severdim. O benim için bir kardeş gibiydi." Lexi'nin gözlerinin içine bakıp bana inanmasını isterken sesim gerginleşti.

Başını salladı, kızıl saçları yüzüne düşüyordu ama gözlerinde birkaç damla yaş görmeden önce değil.

İçimi çektim ve ayağa kalktım, döndüm ve en büyük çocuğuma bir başka küçük kır çiçeği buketi sundum.

"Baba!" diye bağırdı gözlerini devirerek. Ama yine de kabul etti ve gülümsedi.

"Hücre hapsinden çıkmak üzere misin?" Kollarımı kavuşturup annelerine aldığım çok daha büyük buketi karıştırarak sordum.

"Sadece birkaç gün daha." Lacey bana gülümseyerek geri döndü.

"Annen sana karşı çok yumuşaktı. Beni bir aylık cezadan vazgeçirdi, biliyorsun." Ona bakarak söyledim.

"Biliyorum." sesi uysaldı ve çıplak ayaklarına baktı.

"Seni seviyoruz Lacey. Senin için en iyisini istiyoruz. Benim yaptığım gibi her şeyi berbat etme. O yollardan geçtiğimi biliyorsun. Ne yaptığını biliyorsun."

Hâlâ göz temasından kaçınarak başını salladı.

"Jackson denen çocukla hâlâ mesajlaşıyorsun değil mi?"

"Trevor!"

Arkamı döndüm ve merdivenlerden inen Monica'ya baktım. En büyüğümlle yaptığım tüm konuşmalar o anda unutuldu. Sandalet ayakkabılar ve dökümlü, yazlık bir elbise giyen Monica göz kamaştırıcı görünüyordu. Hafif bir makyaj yapmış ve kahverengi saçlarını omuzlarına dökmüştü. Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu.

"Kahretsin, çok seksi görünüyorsun." Ağzımdan kaçırdım.

"EW!" Monica başını geriye atıp gülerken iki kız da arkamızdan haykırdı.

Kızardım. *Tanrı aşkına kızardım.* Elimdeki kocaman kır çiçeği buketini Monica'ya doğru uzatırken ona sııttım.

"Bunlar çok güzel. Teşekkür ederim, Trev." dedi usulca. Gözleri etrafı inceledi, kızların küçük buketlerini gördü.

"Mutfağa gidip çiçeklerimiz için birkaç vazo getirmeme ne dersiniz?" dedi, "Hepiniz odalarınıza koyabilirsiniz."

Her iki kız da onu takip etti ve ben de onları takip ettim, onları birlikte izlemekten, birlikteliklerinden keyif aldım.

Her zamanki tartışmalar yaşandı, Lexi ablasının mor vazosunu istiyordu. En büyüğümün yüzünün kızarmasını izledim. Öfkesi durumun gerektirdiğinin çok ötesindeydi. Onun için endişeleniyordum. Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu. Eğer Monica olmasaydı, çok daha erken bir zamanda kendimi kaybedebilirdim.

"Lacey," dedim, yumuşak ama sert bir sesle, sert bir açıklama olacağından emin olduğum sözümü keserken.

Derin bir iç çekti.

"Peki, mor vazoyu al." Kendi buketini mavi vazoya yerleştirdi ve kapıyı çarparak merdivenlerden yatak odasına çıktı.

Monica onu izlerken yüzünü buruşturdu ve gözlerimin içine bakarak başını salladı.

Kapı tekrar çaldı ve Lexi elinde çiçeklerle kapıyı açmaya gitti. "Ona ne oldu bilmiyorum. Çok daha fazla rol yapıyor Son zamanlarda." dedi.

Genç kızların ayak sesleri Lexi'nin odasına giden merdivenleri gürültüyle çıkmadan önce Lexi'nin Becks, Lucas ve Nat'i selamladığını duyduk.

Lucas ve Becks mutfığa girdiler.

"Kızlara göz kulak olmaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Lexi'yi cezalıyken ve bu kadar yaramazlık yaparken Lacey ile yalnız bırakmak istemedim."

Becks başını salladı.

"Sorun değil." dedi Lucas, elimi tutup beni kendine çekerek hızlıca, göğsümü yumruklarcasına sarıldı. "O kızlarla vakit geçirmeyi sevdiğimizi biliyorsun."

"Ayrıca ikinizin bir randevuya çıkmasını sağlar." Becks sırtarak alay etti.

"Evet, öyle. Ve gitmemiz gerekiyor. Rezervasyonumuz yirmi dakika içinde Mellandro'da." Telefonumdaki saate bakarak söyledim.

"Mellandro'nun mu?" dedi Monica. "Trevor, bu çok fazla. Bir hamburgerle idare ederdim-"

"Kapa çeneni ve erkeğin seni şımartmasına izin ver, kadın!" diye

haykırdı Becks. Lucas gülerken Monica en yakın arkadaşına ters ters baktı.

"Kışt, siz ikiniz. Çıkın buradan. Sokağa çıkma yasağı yok. GİT!" Becks başladı bizi ön kapıya doğru sürüklüyor.

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapmayın çocuklar," dedi Lucas, karısının maskaralıklarına gülerken.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ciddiyim Becks. Lacey korkunç davranıyor." dedi Monica ön verandada dururken.

"İyi olacağız! GIDİN!" Becks kapıyı sallayarak kapattı.

"Peki o zaman." Monica'nın elini tuttum ve onu kamyonetin yolcu tarafına g ö t ü r d ü m . "İşte bu kadar."

Kapıyı açtım ve itiraz edemeden onu tutup kaldırdım, böylece elbisesi için endişelenmesine gerek kalmadı.

Kocaman gözlerle bana baktı.

"Trevor, bunu yapman için çok ağırım." Kızardı, döndü ve kemerini bağladı.

"Cehennem." Ben de cevap verdim. "Koca koca adamları yanan binalardan çıkardım ben kadın. İstediğin zaman seni oradan oraya savurabilirim."

Bana baktı, beni içine çekerken gözleri şimdi biraz daha koyuydu.

"Yirmili yaşlarımızdan bu yana epey kilo almışsın." diye konuştu, sesi biraz daha kısıktı.

"Hiçbir fikrin yok." Sırıttım ve kapıyı kapattım.

BÖLÜM 13

MONICA

L öksürerek dondurma bardağını Trevor'ınkiyle birlikte çöp kutusuna attım. En sevdiğim restoranda harika bir yemek yemiştik ve o da parkta bir yürüyüşle birlikte yerel dondurmacıdan tatlı almayı önermişti. Sohbetimiz kolay olmuştu ve ilişkimiz kötüye gitmeden önce bıraktığımız yerden devam etmişiz gibi görünüyordu.

Trevor elini uzatıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve midemde binlerce kelebeğin uçtuğunu hissettim. Bu biraz saçmaydı. Yetişkin bir kadındım. Boşanmışım, iki çocuğum vardı, duldum ve eski kocamla ve çocuklarımdan birinin babasıyla çıkarken kelekler uçuşuyordu. Bu gece harika görünüyordu. Her zaman önden uzun bıraktığı dağınık sarı saçları gözlerine kaçıyordu. Liseden beri beni eriten bir hareketle her zaman onları silkelemek zorunda kalıyordu.

Dar, asitle yıkanmış bir kot pantolon ve üzerine ikinci bir deri gibi oturan bir polo. Bütün gece boyunca gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım. Yaşlandıkça dolgunlaşmış, kaslanmış ve zayıflamış gibi görünüyordu. Bense birkaç bebek doğurduktan sonra yumuşamış ve aniden vücudumdan emin olamamıştım.

Hayatımda sadece iki erkekle birlikte olmuşum. Biri henüz genç ve zindeyken, diğeri de on dört yıllık kocamla.

Trevor beni ve vücudumu tanıyor olsa da, değişimimi beğenmeyeceğinden korkuyordum.

"O muhteşem kafandan neler geçiyor Mon?" diye sordu Trevor, beni kendine doğru çekip kolunu omzuma atarak.

"Erkeklerin bu kadar zarif yaşlanıp kadınların yaşlanmamasının adil olmaması gibi." Ben de homurdanarak ona baktım.

Kaşlarını çattı, kaş halkası bir an gözüme çarptı. O bile seksiydi. Piercing ve dövmele. İkisine de bayılırdım.

"Beni seksi bulduğunu mu söylüyorsun?" diye güldü, belli ki şaka yapıyordu. "Aslında. Ve hayatımızın bu noktasında benim ligimin çok dışında." Şaka yaptım.

"Vay canına," dedi beni nazikçe durdurarak. "Benim ligimden başka bir yerde değilsin Monica." Bana baktı, gökyüzündeki yıldızlar tepemde parılıyordu.

Kızardım.

"Benim gördüğüm, lisede aşık olduğum genç bir kızın olgunlaşarak muhteşem bir kadına dönüşmüş hali. Harika bir vücuda sahip, büyümüş ve iki güzel küçük kıza hayat vermiş. Bu vücut onları besledi ve yaşattı. Bunun beni tahrik ettiğini düşünmüyorsan, delirmişsin demektir." dedi, sesi şimdi daha derindi ve ellerini kalçalarımaya dayadı.

Hafif elbisemin içinde kavurucu bir sıcaklık hissediyordum. Bana ne kadar yakın olduğunun, üzerimde yükseldiğinin aşırı farkındaydım. Eğer yeterince derin bir nefes alırsam, göğsüm onunkine değiyordu. Kendimi ona daha yakın sallanırken buldum, ellerim usulca göğsüne dayanıyordu. *Tanrım, bu kaslar.* Kendimi yeniden on altı yaşında gibi hissettim. Beni öpmesini istiyordum ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Bir hafta önce onun ağzını benimkinin üzerinde hissettiğimde, Paul'le birlikte öldüğünü sandığım içimdeki bir şey uyanmıştı.

Parmağı çenemden aşağıya indi, çenemin altına kayd ve başımı daha da yukarı kaldırdı. Yeşil gözleri daha koyu, daha yosunlu, daha sıcaktı ve tüm bedenimi ısıtıyordu.

"İste." diye konuştu, sesi alçaktı ve neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Karşılık olarak titredim, nazlandım.

"Ne için?" Dedim, sesim istemeden boğuk çıkmıştı. Gözlerimi kırıştırarak ona baktım, vücudumun ona verdiği tepki karşısında şok olmuştum.

İki parmağı çenemi kavradı.

"Gözlerinin bana yalvardığı şey için Monica." Yüzünü aşağı indirdi, burnu zar zor benimkine değiyordu. Nefesi yüzüme karşı sıcaktı ve ben de ona doğru nefes alıp veriyordum.

"Öp beni." Amaçladığımdan daha nefes nefese bir şekilde söyledim.

Homurdandı ve göğsünde gürledi, eli yukarı doğru hareket etti, ensemdeki saçların arasından geçti ve başımı daha fazla geriye eğmek için sıktı. Diğer kaslı kolu belime dolandı, beni kendisine doğru çekti ve vücutlarımızın değdiği her yerde kıvılcımlar yarattı.

Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Öpücüğe ve bedenime hükmetti. Orada hiçbir şey değişmemişti. Artık bir çocuk yerine sadece bir erkekti. Dili ağzımı ele geçirdiğinde dudaklarım yumuşak bir iniltiyle ayrıldı. Benimkini onunkine doğru okşarken inledi ve elini saçlarımda daha da sıktı. Bana bu öpücükle verdiği zevkle karışık acının ısırlığıyla vücudumun uyandığını hissettim. Ellerim gömleğini kavradı, onu daha da kendime çektim ve içine doğru eğildim.

Şehir parkının ortasında olmamız ve herkesin üzerimize yürüyebilmesi umurumda değildi. Ben bunu istiyordum. Kontrolden çıkmış olma hissini. Hiçbir şey için endişelenmek ya da düzeltmek zorunda olmamak. Kendimi daha güçlü birinin içinde kaybetmek beni güvende hissettiriyordu. Ellerimi boynuna götürdüm ve aynı açlıkla onu öptüm. Tırnaklarımı boynunun kenarlarında nazıkçe gezdirdim, bunca yıl sonra bile bunun onu delirttiğini hatırlıyordum.

"Siktir," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, birbirimizin oksijenini soluyorduk.

"Siktir et." dedi ve beni bulduğumuz yoldaki elektrik direğine doğru itti. Bizi gölgelerin içine itecek biri değildi. Bizi kimin gördüğü umurunda değildi. Birinin üzerimize yürümesine cesaret ediyordu. Umursamadığını bilmek beni daha da azdırıyordu. Benimle görülmek istiyordu.

"Tadın harika." diye kulağıma doğru homurdandı, hâlâ başımı kavırıyor ve hareketsiz tutuyordu. Kalçalarını bana doğru salladı, kot kaplı kalçaları benimkilerin yumuşak beşiğinde dinlenmeye başladı. Uyluklarımın yarıklarına sürtünerek yumuşak bir şekilde inlememe neden oldu.

Dişleriyle kulak mememi ısırdı ve acıyı hafifçe emerek uzaklaştırdı.

"Benim için ne kadar ıslaksın?" diye sordu, nefesi kulağıma doğru sıcak ve nemliydi.

Kızardım. Her zaman ne kadar sesli olduğunu unutmuştum ve gözlerimi kapattım, vücudumun ona verdiği tepkiden birden utandım.

Saçımı nazıkçe çekti.

"Bana bak. Şimdi." diye emretti ve geri çekildi.

Gözlerimi açtım, kendimi kaybetmiş bir halde onunkilere bakıyordum. "Benim için ne kadar ıslandın?" diye tekrarladı. "Sırılsıklam." Nefes nefese fısıldadım.

Tekrar hırladı, başını eğdi ve boynumu öptü, sonra beni bırakıp geri çekildi. Bir iniltiyle pantolonunun içinde kendini ayarlamak zorunda kalmasından zevk aldım. Kaldım, direğe yaslandım, aklımı başıma topladım. Nefes nefese bana bakmadan önce iki eliyle saçlarını taramasını izledim. Gözleri vücudumda geziniyor, beni nasıl bu kadar çabuk darmadağın ettiğine bakıyordu.

"Neden durdun?" Birdenbire yeniden cesurca sordum.

Bana biraz ukala bir sırıtışla karşılık verdi.

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, sonunda içine girdiğimde, sen Çılgılık atacaksın." Tekrar alanıma girdi, üzerimde yükseldi ve beni ezdi. "Seninle işim bitmeden önce yalvaracak, sızlanacak, inleyecek ve benim için defalarca boşalacaksın." diye ekledi ve nefes alış verişimin yeniden hızlanmasına neden oldu. "Ve halka açık bir park bunun için uygun bir yer değil. En azından ilk sefer için değil." dedi.

"Tanrım, Trevor. Ağzın." Ellerimle yüzümü kapatarak söyledim. "Monica, hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok." dedi elimi tutarak. ve sanki tüm dünyamı yerinden oynatmamış gibi yürüyüşümüze devam ettik. vakıf.

BÖLÜM 14

TREVOR

Dating Monica again was refreshing. Arkadaşlarla haftalık akşam yemekleri, kızlarla takılma ve çıkma gibi rahat bir düzene yerleşmiştik. Dürüst olmak gerekirse onu arzulamaktan tüylerim diken diken olmak üzereydi. İkinci şans ilişkimizin yeniliğine saygılı olmaya çalışıyordum ama ancak bu kadar soğuk düş alabilirdim.

"Dostum, bugün kafan yerinde değil." Nick'in sesiyle irkilerek düşünce sürecimden sıyrıldım ve bakışlarıyla buluşmak için ona doğru baktım. Bar bu gece tıklım tıklımdı, rahatça yürümek zordu ve garsonlar biraz telaşlı görünerek bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.

"Mon'la sorun mu var?" Bu kez gözlerim kabinin karşısındaki Lucas'inkileri buldu. Paul öldüğünden beri daha fazla erkek gecesi için bir araya gelmeye çalışıyorduk. Arkadaşlıklara daha fazla zaman ayırmak önemli görünüyordu.

"Ciddi misin? Burada oturup ilişkiler hakkında mı konuşacağız?" Kaşlarımı çattım ve uzun bir yudum almak için su şişemi yukarı kaldırdım.

"Sorudan kaçıyorsun." Nick yanımdaki koltuğundan başını öne eğerek konuştu. "Dökül bakalım."

"Lucas hamile karısıyla yatma konusundaki takıntısını itiraf etmeden olmaz." Geri döndüm.

Lucas az önce içtiği içkiden boğulacak gibi olurken Nick'in çenesi düştü.

Başımı arkaya attım ve yüksek sesli müziğe rağmen birkaç kişinin başını döndürecek kadar yüksek sesle güldüm.

"Kadınlar konuşur ve Monica bana her şeyi anlattı. Görünüşe bakılırsa Becks ciddi şekilde sinirlenmiş. Sorun nedir?" Arkadaşıma bakarken su şişesini ellerimin arasında dalgınca çevirerek sordum.

Lucas savunmaya geçerek, "Benim bir takıntım yok," dedi. "Sadece.... hiçbir şeyi incitmek istemiyorum." Sözünü yarıda kesti.

Nick bir kahkaha attı ve ben başımı sallayarak elimi yüzümde gezdirdim.

"Lucas. Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsan bir şeyi incitmek için. Eğer bir şey olursa, kadınlar çok daha duyarlı olurlar. Hamile olduklarını. Monica Lacey'i beklerken neredeyse vahşileşmişti."

Lucas gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Nick ise yaşlı kadınlar gibi birbirimizle çene çalmamızı izlerken eğleniyor gibiydi.

"Kendine gel ve eyerine geri dön. Hepimize bir iyilik yap. Son beş aydır çok huysuzsun. Dört ay sonra nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Biz bir şeyler yaptık!" Küstahça tersledi. "Tanrım. Bu kadınlar ne kadar çok konuşuyor?"

"Becks'e camdan yapılmış gibi davrandığını bilecek kadar. Bu yatak odasında senin lehine işlemiyor kardeşim." Nick yanımda homurdanırken ona dirsek attım.

"Oh, bu çok zengin. On yıldan uzun bir süredir göz koyduğu biriyle henüz anlaşılamamış birinden ve buradaki Bay İlişki Kurmam'dan geliyor." Voleybol oynadı.

Nick ellerini havaya kaldırdı.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Olduğum gibi mutluyum. Bir ihtiyacım var, bir çıkış yolu buluyorum ve hepsi bu. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım." Alay etti.

Lucas ve ben arkadaşımıza baktık.

"Kısa bir süre önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm." dedi Lucas, Nick'e yumak haline getirilmiş bir saman paketini fırlatarak.

"Özel zevklerin olunca biraz farklı oluyor," dedi Nick'in sesi daha sessiz, daha az emindi, konuşmadan aniden kaçmak için telefonunu kontrol ederken.

Lucas kaşlarını kaldırarak dikkatle bana baktı ve ben de başımı sallayarak ona konuyu kapatmasını söyledim.

Nick her zaman biraz kapalı bir kutu olmuştu. Yaşarken Paul'ün kendisini ayarlamasına bile izin vermemişti ve Monica ile birlikte grubun çöpçatanları olarak biliniyorlardı.

Tek bildiğimiz Nick'in her zaman bekar olduğu ve bildiğimiz kadarıyla hiçbir kadınla çıkmadığıydı. Eğer bir kadını gece için evine götürdüyse, bunu ne biz ne de başkası duyardı.

Omuz silktim, akşam için bir arkadaşşıma odaklanmaya karar verdim.

"Monica'nın emin olduğundan emin olmak için bekliyorum." Sonunda garip sessizliği bozarak söyledim.

"Orada çok fazla tarih var." Lucas da aynı fikirdeydi. "Ama Becks'e göre Monica'nın kendisi de hüsrana uğruyormuş." Kendi içkisini kaldırarak sırttı. "Monica da konuşuyor." Elindeki burbon bardağını ukalaca benim su şişeme vurdu.

Monica sinirli miydi?

Lucas ve Nick karakolda bir şeyler konuşmaya başladıklarında elimi saçlarımda gezdirerek nefesimi verdim. Belki de fazla dikkatli davranıyordum ve artık bunu yapmanın zamanı gelmişti. Son bir aydır ne zaman işler kızıışsa ve ben kendimi geri çeksem bana karşı giderek daha da hırçınlaşıyordu.

Gerçekten düşünceli olmaya çalışıyordum. Belki de ikimize de bir iyilik yapıp bizi durdurmadan vazgeçmeliydim. Ondan önemli bir sinyal bekliyordum. Bariz bir "geç" işareti. Monica hiç böyle davranmamıştı.

"Becks'le Cuma günü için planınız var mı?" Konuşmalarının hangi bölümünü böldüğümün farkında bile olmadan sordum.

Lucas ve Nick bana baktılar.

"Sanırım özgürüz?" Lucas cevap verdi. "Becks akşamları daha erken saatlerde yoruluyor. Evde sakın sakın oturuyoruz. Ne var ne yok?"

"Sizce kızların yatıya kalmasına izin verebilir misiniz?" Nick birasını bitirirken Lucas sırttı.

"Bence bunu başarabiliriz."

"Mon ve ben bu iyiliğe karşılık vermeliyiz." Başımı salladım.

Nick gülmeye başladı.

"Hepinizin hayatınızda takılmak için ocuk bakımı bulmanız gereken bir noktada olacağınızı hiç düşünmemiştim." İyi huylu bir şekilde alay etti.

Lucas güldü ve seçildi yukarı onların konuşma itibaren önce Ben araya girdim.

Evet. Monica için planladığım şey için ocuk bakımı gerekli olacaktı.

Glmsedim ve suyumu bitirdim.

BÖLÜM 15

RICHARD

"S o, sana söylediğim gibi hala kızınla mı konuşuyorsun?

Gözlerim, yaşadığımız karavandaki loş ışıklı katlanır masanın karşısında oğlumla buluşmak için yukarıya kalktı.

Bir ustura kullanarak hazırladığım aynanın üzerinde daha fazla kokaini porsiyonlara ayırmaya çalıştım. Sırıttım, tartıyı ve mini poşetleri sıraya dizerek her şeyi porsiyonlara ayırdım. Jackson kıvranıyordu, belli ki rahatsız olmuştu.

Amcık.

"Evet. Ama bir yere varamıyorum. Bana karşı böyle hissetmediğini söyleyip duruyor. Bunu yapmaya devam edemem. Annesi polislerle takılıyor. Üvey babası eskiden polisti."

"Lanet olası üvey babası hak ettiğini buldu. O lanet Marshall'ı ve yaşlı karısını da öldürmeliydik."

Kurbanlarından birine, Larry'ye, buralardayken satış yapmıştım. En iyi müşterilerimden biriydi ve bir müşterimi kaybettiğim için hâlâ kızgındım.

Jackson sustu ve ben de ona baktım.

"Bu sokaklarda çalışmaya hazır olmadığın sürece sana söylediklerimi yapmaya devam edeceksin. Yapmazsan sonuçlarını biliyorsun."

Jackson bana ters ters baktı. Lanet velet bundan daha iyi olduğunu sanıyordu. Bizden daha iyi. Ondan neden daha önce kurtulmadığımı bilmiyorum.

"Sadece kaltakların babası hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Gidiş gelişleri. Denemeye devam et. Ya da belki diğer adamlardan birini onu bulması için gönderirim."

Yalnız mı? İşi senin için mi yapacağım?" Masanın üzerine eğilip ona ters ters bakmadan önce bir poşeti sallayıp kapattım.

"Bahse girerim Chuck ya da Mike bir iş ister. Böyle genç bir şey-"

"Ben hallederim!" Neredeyse bağıırıyordu. "Onları bu işe bulaştırma."

Çok kolay.

"Hizada kal o zaman." Homurdandım, başını sallayışını ve karavandan çıkışını izledim.

Titreyen ellerimle bir sıra daha kestim ve kendim çekmek için eğildim.

Ahh. Açıklık.

BÖLÜM 16

MONICA

Hişte buradaydım. Yetişkin bir kadın, önümdeki apartman kapısını çalmaktan kaçınıyordu.

Erkek arkadaşımın evinde bir akşam yemeği ve sinema gecesi geçirme ihtimali karşısında midem takla atacakmış gibi hissediyordum. Çocuklardan uzak bir gece. Erkek arkadaş mı? Ne olduğumuzu anlatmak için çok mu basit bir terimdi bu? Eski eş mi? Kaç kişi eski eşiyle çıkar ki?

Bol tişörtüme ve taytıma bakarak kendime hafifçe homurdandım. Belki de şık giyinmeliydim? Saçımı açık bırakmıştım. Esmer saç tellerimin omzumun hemen arkasında durduğu yere sinirli bir şekilde dokundum.

Bu gece seks yaparsak ilk kez birlikte olacak değildik. Ama cinsel olarak birlikte olmayalı on beş yıldan fazla olmuştu. Bunun on dört yılında evliydim. Mutluydum. O zamandan beri koca bir bebeğim olmuştu. Ben de 15-20 kilo almıştım.

Her zamanki cesaretimi toplayıp gözlüklerimi yukarı iterek tavana baktım.

"Mon?"

Sarsıldım, Trevor'ın durduğu açık kapıya baktım, sarı saçları hafifçe gözlerine düşüyordu, onu her zamanki gri eşofman altı ve siyah atletiyile görünce rahatladım. Bir elini kapının üst çerçevesine dayamış, hafifçe bana doğru eğilmişti. Bu pozisyon kaslarını ve dövmelelerini görkemli bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Vay anasını.

"Felç mi geçiriyorsun?" diye sordu şakayla karışık. "On beş dakikadır burada dikiliyorsun."

"Kapa çeneni." Kendimi toparladım ve şu anda hissettiğimden daha cesur bir tavırla onun yanından geçip daireye girdim. Kapının kapandığını ve arkamdaki kilidin tık sesini duydum. Derin bir nefes alarak çantamı koltuğun üzerine bıraktım ve yüzümü ona döndüm.

"Bu harika kokan şey de ne?" Ona bakarak sordum. "Dışarıdan mı sipariş verdin?"

"Hayır, yemek yaptım," diye karşılık verdi, mutfağa girip ocaktaki birkaç tencereyi kontrol etti.

Şaşkınlıkla sırtına baktım.

"Yemek mi yaptın?" Tekrar ettim. "Ve apartman yanmıyor mu?" Ben kıkırdarken o da güldü.

Çıktığımız ve evlendiğimiz zaman tanıdığım Trevor, bir şeyler ters gitmeden donmuş bir pizzayı bile hazırlayamazdı.

"Evet," gözlerini vücudumda rahatça gezdirmek için döndüğünde "p" sesinin çıkmasına izin verdi. "Rehabilitasyonda ve yangın vardiyalarında yapmayı öğrendiğim pek çok şeyden biri," dedi. "Ayrıca Lacey'ye sahip olduğumda yemek yapmayı öğrenmek istedim." Omuz silkti ve kollarını kavuşturdu.

Midem küçük bir vınlama yaptı ve biraz eridiğimi hissettim. Erkekler ve çocuklarıyla ilgili bir şey bana bunu yaptı.

Yanına gidip merakla kapağı kaldırdım, o da küçük bir gülümsemeyle beni izledi.

"Otlı tavuk ve pirinç pilavı mı?" Haykırdım. "Bana en sevdiğim şeylerin hepsini mi yedirmeye çalışıyorsun?" Güldüm, başımı kaldırıp ona baktım.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşadı.

"Senin en sevdiğin şeyleri yapmak istiyorum, her zaman," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Kapağı dikkatle yerine koyarak aşağıya baktığımda yanaklarım kızardı.

"Peki, hangi filmi izleyeceğiz?" İşler ciddiye bindiğinde konuyu saptırmakta çok iyiydim. Atılmış olmamın bir faydası olmadı. Daha sonra dışarıdan pizza almayı bekliyordum. Eski Trevor başka bir şey olmadan beni kapıya dayardı. Bunu yapsaydı ve aradan çıkarsaydık daha az gergin olacağımı hissediyordum.

"Bir komedi izleyebileceğimizi düşündüm. Belki? Ya da izlemek istediğin bir kız filmi varsa ne istersen?" dedi ve yiyecekleri tabaklamaya başladı. Her iki tabağa da birer rulo ekledi.

"Ekmek sepetindekilerin geri kalanını da alabilir misin?" Küçük mutfak masasına doğru yürürken sordu.

Gerçekten bir film mi planlamıştı? Trevor neredeydi ve bu adam ona ne yapmıştı?

Önümdeki ekmek dolu sepete baktım ve içimden bir şey koptu.

Beynim vücudumun ne yaptığını algılayamadan bir rulo aldım, döndüm ve güzel sarışın kafasının arkasına fırlattım.

Rulo temas ettiğinde ağzımı kapattım ve tezgâha doğru geri bastırdım. Bu yıllardır yaptığım en çocukça şeydi. Sinirlerimi suçlamalıyım.

Vücudu mutfak masasının yanında durdu ve tabakları yavaşça hazırladığı iki masaya bıraktı. Arkasını döndü, delinmiş kaşları kalkıktı.

"Az önce bana yemek ekmeği mi fırlattın?"

Omuz silktim, gergin bir şekilde kıkırdamamak için elimden geleni yaptım. Kesinlikle aklımı kaçıırıyordum.

"Ne oluyor Mon?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çok gerginim," diye başladım, "Bunların hepsi benim için yeni. Akşam yemeğini sen pişirdin. Masayı hazırladın. Bir centilmen gibi davranıyorsun. Eski Trevor olsa kapıyı kapattıktan sonra beni kapıya doğru iter ve seks olayını aradan çıkarırdı." Ağzımdan kaçırardım.

Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

"Pardon?" Ciyakladım, şimdi daha da gergindim.

Uzun, sabit adımlarla odayı geçerek bana doğru yaklaştı ve benim alanıma girdi. Ona bakmak için boynumu geriye doğru eğdiğimde sırtım tezgâhın sert kenarına çarptı.

"Senin çok ama çok iyi tanıdığın Trevor gençti, yirmili yaşlarının başındaydı ve kafadan çatlaktı." dedi ve elini yavaşça boğazının dibindeki göğsüme koydu. Nabzım hızla atıyor ve nefesim kesik kesik geliyordu.

"Artık otuz sekiz yaşımdayım," diye devam etti, gözleri yine vücudumda geziniyordu, sanki ona sahipmiş gibi. "Hâlâ yemeğin canı cehenneme deyip seni bu tezgâhın üzerine domaltmak ve içime almak için içgüdülerim var." Eğildi, nefesi kulağıma doğru sıcak ve ıslak bir şekilde gelirken ben nefes nefese kaldım ve sert vücudunun yumuşak vücuduma baskı yaptığını hissettim.

"Ama bunun için uzun süre bekledim ve bu bir kapıya karşı hızlı bir sikiş olmayacak. Artık her şeyin tadını çıkarmayı ve değerini bilmeyi sevdiğimi fark ettim." Burnunu boğazımda gezdirdi ve elini yukarı kaydırarak boynumu hafifçe sıktı.

"Yemeğimin tadını çıkaracağım ve sonra senin tadını çıkaracağım" diye bitirdi, tekrar dik durarak. Masaya geri dönmesini ve bir sandalyenin arkasında durmasını izledim.

"Kıçını buraya getir ve otur Monica." dedi, sandalyeyi itmek için bekliyordu.

Tamam o zaman, diye düşündüm kendi kendime, yanına gittim ve şaşkınlıkla dediğini yaptım. Saçlarımı omzumdan çekmeden önce beni nazikçe içeri itti. Eğilip boynumun kenarını usulca öptü ve bu temas gözlerimi kapatmama neden oldu. Karşımdaki koltuğa oturduğunda sırtıttı.

"Teşekkür ederim. Harika görünüyor." Dedim, sesim odadaki gerginliğin etkisiyle hafifçe çatallaşıyordu.

"Lanet olası nefes al, Mon" diye güldü ve masada buzda duran şişeden bana biraz şarap doldurdu.

"Nefes almayı zorlaştırıyorsun," diye ağzımdan kaçırdım ve bardağımlı alıp sağlıklı bir içki içtim.

Karşımdaki Trevor'ın gözleri karardı.

"Şimdi nefes almakta zorlandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, "Sadece sonrasını bekle."

O yere baktı, çatal bıçak takımını aldı ve yemeğine başladı, ben ise ona öylece bakakaldım.

Bu adam nasıl olur da böyle şeyler söyler, yapar ve sonra da normale döner? Tanrım.

"Ye, Mon." dedi yine düşüncelerimi bölerek. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

Ben de yedim.

Akşam yemeği harikaydı ve biraz sonra bulaşıkları birlikte temizlerken, sohbetin beni rahatlattığını kabul edebiliyordum. Böyle bir ev işinde birbirimize yardım ediyor olmak çok evcimen bir duyguydu. O bulaşıkları yıkarken ben de kuruluyordum ve o bana eşyaları nereye koyacağını söylüyordu.

Bunu biriyle yapmayı özlemiştim. Paul ve ben bunu yapmaktan hoşlanıyorduk, her gece kızları ödevleri için odalarına gönderiyorduk. Birbirimizle flört etmekten ve günlerimiz hakkında konuşmaktan zevk alıyorduk. Aynı şey değildi ama kalbimin içinde korkunç derecede özlediğim bir şeyi dolduruyordu.

"Nereye gittin güzelim?" diye sordu Trevor, lavaboyu temizledikten sonra durulamayı bitirirken.

"Sadece bunu seninle yapmaktan zevk alıyorum. Bunu birlikte yapabileceğimiz birinin olması." Havluyu kuruması için mükemmel bir şekilde asmaya odaklanmış bir şekilde usulca söyledim.

Gözlerini tekrar üzerimde hissedebiliyordum ve ne demek istediğimi anlayabildiğini biliyordum. Beni kucaklayıp sıkıca sarılırken ayak sesleri yanıma kadar geldi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi usulca. "Hmm?"

"Benim yanımda onun adını anmaktan kaçın," dedi. "Sana olan sevgim, sana ve kızımıza bu kadar iyi bakan biriyle yaşadığın harika bir şeyi kıskanmaktan daha güçlü." dedi sırtımı okşayarak.

Gözlerim yaşardı.

"Aşk mı?" Hafifçe alay ederek söyledim. Bu sözler için çok erken değil miydi?

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni her zaman seveceğim." Göz teması kurmak için başımı geriye doğru eğdi.

Belki de çok erken değildi. Geçmişimize bakarsak, burası farklı bir bölgeydi. Bu adam yıllarca benim için bir mum tutmuştu. Dudakları benimkilerle nazikçe buluştuğunda son sinirlerim de yok oldu.

BÖLÜM 17

TREVOR

T Gecenin tonu sürekli değişiyordu. Aramızda sinirler ve cinsel gerginlik almış başını gidiyordu. Dudaklarım Monica'nın dudaklarında gezinirken onda bir değişim olduğunu hissettim. Duygusallıktan, anılarında kaybolmaktan, benimle birlikte olmaya geçti. İç çekti, dudaklarını ayırdı, bana açıldı ve ben daha fazla kendimi tutamadım.

Vücudum onu tekrar tezgâha doğru iterken dilim ağzına daldı, okşadı, derin ve sert bir şekilde öptü. Ağzımın içinde küçük bir inilti çıkardı ve tüm kararlılığım kırıldı. Nefes nefese öpüşmeyi kestim ve onun sersemlemiş gözlerine baktım.

"Şimdi bana bunun sorun olmadığını söylemen gerekecek." Nefes verdim, sesim normalden daha alçaktı, ciddiydim. "Daha sabırlı oldum ama hala eşiklerim var." Neredeyse hırlayarak konuştum.

Başını salladı ve beni tekrar kendine çekmeye çalıştı.

"Kelimeler," diye cevap verdim, elim boğazına gitti ve onu nazikçe sabit tuttum.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı, nefes nefese, "Seni istiyorum." Duymak istediğim tek şey buydu.

Eğilerek tekrar ağzını aldım, güçlü ve hızlı bir şekilde. Elim boğazından ayrıldı, aşağıya inerek kalçalarının arkasından tuttu ve onu tezgâhın üzerine kaldırdı. Nefes nefese kaldı ve konuşmaya çalışmak için geri çekildi ama ben buna izin vermedim. Onu geriye yaslardım, başı dolaba çarptı, alt dudağını ısırdım ve ağzıma aldım. Hafifçe geri çekilerek bıraktım.

"Gömleğini ve sütyenini çıkar." Omzumun arkasına uzanıp kendi atletimi çıkararak söyledim. Gözleri içten içe yanan karanlık bir ateş gibi bana bakıyordu.

"Sanırım yatak odasında hâlâ otoriter ve kontrolcüsün." diye ukalalık yaparak tişörtünü başının üzerinden kaldırdı. Altında mor dantelli bir sütyen vardı ve ona doğru tekrar hamle yapıp sütyenini vücudundan yırtmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

"Şımarıklık yapma," diye uyardım, "yoksa seni yalvartırım."

Gözleri büyüdü, nefes alış verişleriyle göğsü kabardı.

"O kadar da değişmedim." Ona gülümsedim.

Arkasına uzanıp dantel parçasını çözdü ve düşmesine izin verdi. Onu içime çekerken inledim. Vücudunun nasıl değiştiği konusunda utangaç olduğu belliydi ama artık tamamen kadındı. Karnının etrafındaki yumuşaklık, daha ağır göğüsleri ve çatlakları beni tahrik ediyordu. Ona bakarken acı çekecek kadar sertleşmişim, kendimi zar zor dizginleyebiliyordum.

"Trevor," diye yalvardı usulca, neredeyse bir sızlanma gibi. "Bana ne istediğini söyle."

"Sen."

"Detaylar."

Yanakları pembeleşti ve dili gergin bir şekilde dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Belli ki nasıl olabileceğimi unutmuştu ve ondaki bu beklentiyi tekrar ortaya çıkarmak beni tahrik ediyordu.

"Ellerini üzerimde istiyorum."

Öne doğru bir adım attım, ellerimi kollarında gezdirdim, bıkkınlıkla nefesini verirken karanlık bir kahkaha attım.

Küçük elleri bileklerimi kavradı ve ellerimi göğüslerini örtecek şekilde yukarı çekti. Temasla inledim, meme uçlarının avuçlarıma karşı sertleştiğini hissettim. Başı tekrar dolaba yaslanırken onları sıkarak masaj yaptım.

"Çok duyarlı." Homurdandım, eğildim ve ağzıma almadan önce sağ meme ucunu yumuşakça yaladım. Sağ elimin başparmağı sol göğsünün meme ucunu buldu ve hafifçe fiskeledi.

"Trevor, lütfen," diye inledi.

"Sana tadını çıkaracağımı söylemiştim." Dedim, sertleşmiş tepesini ısırdım, nefesi göğsüne karşı sıcaktı.

"Tadının çıkarılmasını istemiyorum." diye konuştu, sesi emindi. "Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Ayağa kalktım, ona baktım.

"Ben kimim ki sevdiğim kadını ihtiyacı olan şeyden mahrum edeyim?" Onu tezgahıdan çekip kendi etrafında döndürdüm. Ellerim taytının bel bandını buldu ve eşleşen mor iç çamaşırını ortaya çıkarmak için aşağı çekti. Manzaranın tadını çıkarmak için zaman yoktu. Onları ıslattığını görebiliyordum.

"Külotunu kenara çekip seni külotunla mı becersem?" Fısıldadım, üzerine eğildim, onu benim için tezgâha yaslanacak şekilde büküm.

Yumuşak bir şekilde inledi ve başını salladı, ben sertliğimi ona doğru bastırırken kıcını bana doğru salladı.

Eşofman altımı odanın diğer tarafına doğru tekmeleyerek indirdim ve ileri doğru adım atarak ayaklarını birbirinden ayırdım, tozlukları hala bileklerindeydi.

"Çok güzel görünüyorsun, mutfak tezgahımın üzerine eğilmişsin, titriyorsun ve o mor külotu ıslatıyorsun." Kendimi okşamadan önce sertleşmiş uzunluğumun tabanını kavrayarak onu izleyerek övdüm.

"Trevor. İçime gir. Şimdi." diye talep etti.

Sırıttım. Tekrar arkasına yaklaşarak danteli yana çektim ve onu çıplak ve ıslak bir şekilde önüme serdim.

"Siktir Monica," diye homurdandım, kontrolümü kaybediyordum. Sikimin delinmiş ucunu kıvrımlarına sürttüm, altımda sertleşirken halkanın klitorisine çarpmasına izin verdim.

"Trevor?" diye sordu, "Bu da ne?" omzunun üzerinden arkasına baktı.

Kaşlarımı kaldırdım, "Oh, sadece başka bir piercingim var." Ucunu girişine doğru kaydardım, hissetmesi için alaycı bir şekilde bastırdım.

İnleyerek bana karşı geri çekildi, ben aşağı uzanmadan önce yaklaşık bir inç içeri girdi, büyük elim omurgasının tabanında, hareketini durdurdu. Onun sıcaklığına doğru daha da kaydım, beni kavradığını hissettim, beni içeride tutmaya çalışırken kendimi tekrar dışarı kaydardım, alaycı bir şekilde.

"Trevor!" diye haykırdı, neredeyse hırlayarak.

"Ne oldu, bebeğim?" Masumca sordum, iki elimi de sırtında gezdirerek yatıştırdım.

"Becer beni, şimdi." diye emretti, tüm utangaçlığı buharlaşarak.

"İşte orada." Dedim, kalçalarını kavradım ve tüm uzunluğumu içine soktum. Pelvisim vücuduyla buluştuğunda ikimiz de inledik. Dişlerimi sıkarak bir dakika boyunca hareketsiz kalmaya çalışırken, onun içinde derinlere oturmuştum, ıslaklığı beni çevreliyordu.

"Aman Tanrım." diye nefes aldı, eğildi ve beni içinde hissetmeye alıştı. Vücudumu onunkinin üzerine koydum, etrafında kıvrıldım, ellerimin kollarından onunkine inmesine izin verdim, parmaklarımızı birbirine bağladım.

"İyi misin?" Başını salladığında boynunun arkasını öperek sordum. Ellerinden birini bıraktım, elimi boğazının dibini kavramak için yukarı kaldırdım, inlerken çekip tekrar derinlere soktum.

"Benimle misin?" Emin olmak için bir kez daha sordum.

"Evet, Trev, lütfen."

Sonra kendimi kaybettim, kalçalarımı esnetip içine girdim. Elim boğazında sıkılaştıkça ayaklarını tutmaya çalışarak bacaklarını hafifçe araladı. Ben hızla içine girip çıkarken parmakları hâlâ benimkilerle iç içe geçmiş bir şekilde tezgâhı kavriyordu. Mutfağı dolduran ıslak sesler beni daha da tahrik ediyordu.

"Trevor," diye daha yüksek sesle inledi, altımda titriyordu. "Aman Tanrım. Bu çok fazla..." diye sözünü kesti, elim boğazını sıkıyordu.

"Alabilirsin." Kulağına karşı nefes nefese kaldım. "Bu çok fazla değil. Asla yeterli olmayacak, Monica. Siktir, bebeğim." Elini bıraktım ve ön tarafına, uyluklarının tepesine sardım. Parmaklarım klitorisini buldu ve sabit bir basınçla hafifçe çevreledi.

Kalçaları titriyor, amcığı etrafımda kenetlenip sıkılaşıyor, altımda hıçkırarak nefes alıyordu.

"Benim için boşalacak mısın?" Klitorisine daha sıkı bastırarak sordum.

"Evet, lütfen, Trev." diye haykırıyordu şimdi, iki eli de tezgâhta bir şeyler bulmaya çalışıyordu, kalçalarını kavradım, boynunu serbest bıraktım, daha sert ve daha derinden sikmek için ona açı verdim.

"Sikime boşal, Monica." Altımda çığlık atarken homurdandım, orgazmı vücudunu ele geçirirken amcığı beni sıkıca kavradı.

İtmeye devam ettim, kendi vücudumun gerildiğini hissettim, içine boşaldım, tekrar üzerine kıvrıldım, ikimiz de nefes nefese kalırken sırtının üstünü ve omuzlarını öptüm.

Yavaşça geri çekildim, kendimi onun içinden çıkardım ve aşağıya bakarak birbirimize karıştığımızı gördüm. Yukarı doğru uzanarak içinden süzülen döllерimin bir kısmını topladım ve parmağımı derinlere bastırarak tekrar içine ittim.

Yumuşak bir şekilde inledi, adımını fısıldadı, alnı tezgâha dayalıydı ve her şey mükemmeldi.

BÖLÜM 18

MONICA

E her şey mükemmeldi. Ya da öyle olmalıydı. Isınmış alnımı serin mutfak tezgahına yasladım. Hâlâ titriyordum ve bacaklarım kararsızdı. Trevor'ın ellerinin sırtımı yatıştırdığını hissettim, nasırları derimi törpölüyordu.

Trevor'la tekrar birlikte olmak inanılmazdı. Mükemmeldi. Yıldızları görmüştüm. Peki neden gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordum? Neden kapalı gözlerimin ardında gördüğüm yüz Paul'ün yüzüydü? Öyle olmadığını bildiğim halde kocamı aldatmış gibi hissediyordum.

Vücudumu dikleştirirken nefesim kesilmeye başlamıştı, tenim arkamda Trevor'ın sert göğsüyle buluştu, kolları beni nazikçe tutarken etrafıma dolandı.

"İyi misin?" Kulağıma doğru sordu, sesi endişeli geliyordu.

"Evet." Sesim kendime bile kötü geliyordu. Banyoya gitmem ve kendimi toparlamam gerekiyordu. Trevor'ın buna ihtiyacı yoktu ve kendimi paramparça olmaya hazır hissediyordum.

"Tuvalete gitmem lazım, bana bir saniye ver." Dedim, sesim sahte bir kabadayılıkla incelmışti. Dönerken gözlerini kaçırdım, kıyafetlerimi topladım ve aceleyle banyoya gittim. Nefesim kesik kesik gelmeye başlamıştı ve göğsümün çöktüğünü hissediyordum.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim ama böyle hissettiğimi hayal etmiştim. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra elimi duşa soktum ve dizlerimi duşun dışına vurmada hemen önce ses çıkarması için suyu açtım.

küvet. Topladığım kıyafetler yere düştü ve hırıltılı nefes almaya başladım.

Paul'u aldatmamıştım. O öleli bir buçuk yıl olmuştu. Neden zihnim bu şekilde tepki veriyordu? Trevor'la o anın içindeydim. Hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşamıştım. Sonra iniş beni vurmuştu. Her şey beni tekrar vurmuştu.

İlk gözyaşları ellerime çarptığında hıçkırmaya başladığımı duydum.

Topla kendini. Tanrım, lütfen.

Her şey tünel kazıyormuş gibi hissediyordum ve yan yatıp top gibi kıvrıldım. Banyo zemininin serin fayansları, akan sudan banyoyu saran buhara karşı sarsılıyordu.

Kırılacaktım.

Uzaktan kapının çalındığını ve Trevor'ın sesini duydum ama o kadar paniklemişim ki ne dediğini algılayamadım. Hiç bu kadar narin bir çiçek olmamıştım. Paul konusunda kendimi suçlu hissediyordum ve Trevor'la seks yaptıktan hemen sonra kaçtığım için de suçluydum.

Artık yumruk sesleri ve paniğe yakın bağırışlar vardı. Hıçkırıklarımı duymalıydı ama nefes alamıyordum. Banyonun kapısı duvara çarparak açıldı, serin hava içeriye hücum ederek ısıtılmış duşun buharlı yoğunluğuyla kaplanmış vücudumu kapladı.

"Siktir, Mon."

Trevor'ın üzerime geldiğini, çömeldiğini, sonra arkamdan kayarak yere oturduğunu hissettim. Sonra ben uzaklaşmaya, kendimi onun için toparlamaya çalışırken o beni yukarı çekiyordu. Yani onun yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Ama benimle savaştı.

Her bir bileğimi tutup benim ve onun kollarını göğsümün üzerinde çaprazlayarak beni kendisine doğru sıkıca tutarken sırtım çıplak göğsüne yaslandı.

"Nefes al." Sesi sertti. "Göğsümün sana doğru hareket ettiğini hisset ve nefeslerimi eşleştir." Beni daha da sıkı tutarak emretti. Suyu bile kapatmamıştı. Sadece bana ulaşmaya, kendini bana karşı tutmaya ve bu fırtınada bir liman sağlamaya odaklanmıştı.

"Özür dilerim," diye başladım, sesim titrek, ince ve nefessizdi.

"Kapa çeneni ve nefes al Monica," diye buyurdu. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey. Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

İlk... ilk kez seks yaptıktan sonra hissettiğin..." diye devam etti.

Ne söyleyeceğinden, neyi gündeme getireceğinden emin değil gibiydi, bu da onun sağlamaya çalıştığı sakinliğe yerleşmek yerine paniğe daha fazla kapılmama neden olmayacaktı.

"Her şey için buradayım. Benden kaçmaya devam edemezsin. Seni inciteceğimi ya da başka bir şey yapacağımı düşündüm." Artık daha yumuşak konuşuyordu, nefes alış verişlerim durdu ve yavaş yavaş ona karşı gevşedim. Bir elini yukarı kaldırarak bileklerimden birini serbest bıraktı ve saçlarıma yaslayarak sakinleştirdi.

"Bundan sonra bir tür duyguya kapılmamış olsaydın çok şaşırırdım." Devam etti, "Siktir. Duygularım var. O benim de arkadaşımdı Monica. Kardeşim gibiydi. Beni kurtarmaya yardım etti...", sesi kesildi.

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim.

"Sadece benden kaçmaya devam etme. Bırak yardım edeyim, bebeğim. Seninle birlikte yürümeme izin ver. Artık yürüyemediğinde, seni taşımama izin ver. Seninle birlikte acıyla savaşmama izin ver."

Yüzümü boynuna bastırdım, hâlâ çıplaktı. Bu tür bir kederin çok ilkel bir yanı vardı. İkimiz de kıyafetsiz, birbirimize sarılmış, iyileşiyorduk.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye açıklamaya çalıştım, sesim titriyordu. "Sen ya da yaptığımız şey değildi. İnanılmazdı. Bana çarptı..." Devam ettim.

Elleri yukarı doğru hareket etti, beni geriye çekti ve yüzümü nazıkçe kavradı, yeşil gözleri gözlerime bakıyordu. Vahşi görünüyordu.

"Ve bu olduğunda beni itip kakmayacaksın. Sana olan sevgim kırılgan değil Monica. Paul'u sevdiğini biliyorum. Bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum. Sana mutfakta, sokak ortasında, kalabalık bir restoranda sarılabılırdim. Siktir, bebeğim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa ve seni nerede vurursa. Ben oradayım. Acı çekiyorsan ve bana ihtiyacın varsa sana ulaşmak için ateşin içinden bile geçerim."

Alnını benimkine yaklaştırdığında ve birbirimizin oksijenini soluduğumuzda yumuşak bir hıçkırık çıkardım, gözlerimden daha fazla yaş kaçtı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, "özür dilerim."

"Yardım etmem gereken şeyler için benden özür dilemeyi kes." Hırladı, parmakları saçlarıma dolandı.

"Seni seviyorum Monica. Bu asla değişmeyecek. Bu hiç değişmedi."

"Ben de seni seviyorum," dedim usulca, ellerimi göğsünün üzerine koyarak.

"Buraya gel," dedi, ayağa kalktı ve beni kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı, beni sabit tuttu. Duşa girerken beni yavaşça arkasından çekti.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye devam etti, beni suyun altına götürdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bırak kendinle ilgilenilsin. Her zaman bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin."

Ben de ona izin verdim. Vücudumun gevşemesini istedim ve saçımı nazikçe yıkamasına izin verdim. Her gün kendime yaptığımdan daha özenli bir şekilde şampuanlıyor ve duruluyordu. Saç kremi sabahları kendime yaptığım sert çekiştirmeler yerine nazikçe saç tellerime uyguladı.

Elleri vücudumda sabunla gezinirken, her şeyin yarattığı duygulardan kurtulduğumu hissettim.

Bu gece buraya gelmenin gerginliği.

On dört yıl sonra ilk kez yeni biriyle seks yapmak. Panik atak.

Beni durulayıp kucığına aldığı anda, yorgun ve bitkin bir halde başımı göğsüne yasladım. Kendimi her an devrilip kırılacak bir vazo gibi hissediyordum. Çıplak ve korunmasız. Sersemlemiş.

Suyu kapattı ve dışarı çıkarak bana tekrar rehberlik etti. Onun gibi kokan bir havluyu etrafıma sardı ve saçlarımı taramadan önce hafifçe kurulamak için başka bir havlu kullandı. Sanki onun varlığına ihtiyacım olduğunu hissediyordu ama konuşmuyordu.

Gözleri banyo aynasında benimkilerle buluşmaya devam ediyordu ve orada görebildiğim tek şey sevgi ve ilgiydi. Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar güvende ve iyi bakılmış hissediyordum. Harika bir adam olmuştu.

Elimi tuttu ve beni nazikçe dairenin içinden yatak odasına doğru çekti. Büyük boy yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu ve yorganı arkaya çekti.

Üzerimdeki ıslak havluları aldı ve uzanmam için bana rehberlik etti ve arkamda süründü. İkimizin de üzerini örterek beni geriye çekti.

Beni kollarıyla sardı.

"Dinlen, Mon," diye yatıştırdı, başımın arkasını öperek, "Yanımdayım."

BÖLÜM 19

RICHARD

Ben önümde dikilmiş, ellerini ovuşturarak oğluma ters ters bakıyordum.

"Jackson. Bu roket bilimi değil. Tek ihtiyacım olan bilgi. Yem. Senin derdin ne lan?" Hırladım.

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Onlar iyi insanlar." Yumruğum elimdeki çakmağın etrafında sıkıştı.

"Peki." Sesim koyulaşarak söyledim. "İyi mi?" İnanmayarak sordu.

"Bunu kendi yönteminle yapma şansın vardı. Şimdi ben kendim yapacağım."

Cevabım onu telaşlandırmışa benziyor. Anladım. Kanayan kalpler ve tüm bu saçmalıklar.

"Lacey'e zarar veremezsin baba."

Karavandaki sarkık kanepemizde öne doğru eğilerek sııttım.

"Ona zarar vermeyeceğim, evlat. Kasıtlı olarak. Ama kimse ikincil hasarla neyin sonuçlanabileceğini söyleyemez."

"Bekle-"

"Kapa çeneni ve evimden defol Jackson. Şansını kullandın. Benim için sokaklara dökülmeye başlamayacaksan, git. Üniversite ödemelerini de unutabilirsin."

Kapıyı arkasından çarparken kaşlarımı çatarak arkasından baktım.

En azından sonunda o korkaktan kurtuldum. Artık oğlum yok.

Önümdeki katlanır masayı tekmeleyerek uyuşturucu ve gereçlerin uçuşmasına neden oldum.

Cep telefonumu elime alarak ihtiyacım olan numarayı çevirdim. "Mike? Mhmm. B planına geçelim."

BÖLÜM 20

TREVOR

Monica dün gece ödümü koparmıştı. Yatağında uzanmış, ona sarılmışım, güneş pencerenin dışında zar zor doğuyordu.

Koyu esmer saç tellerinin arasından süzülen şafağın pembe ve morumsu ışığına baktım. Belki de kendimi tutmalıydım. İkimiz de gençliğimizde olduğumuz insanlar değildik. Uzun zamandır başka bir adamla birlikteydi.

Belki de her zamanki bağımıza geri dönmesini beklediğimi düşündü. Onu yatağa götürmeli ve işleri düzgünce halletmeliydim. Gün ışığında kendimden cidden nefret ediyordum.

"Trevor. Düşündüğünü hissedebiliyorum." Monica'nın uykudan kısılmış sesi beni irkiltti. Döndü, kahverengi gözleri uykulu bir şekilde benimkilerle buluşana kadar kıpırdandı.

"Sen de benden bir şeyler saklayamazsın, biliyorsun. Bu iki yönlü bir yol."

Yanağına usulca dokunarak başladım, "Dün gece için özür dilerim. Seni o kadar çok istiyordum ki düşünemiyordum. Acele etmemeliydim, seni yatağa getirmeliydim-"

"Kapa çeneni." Dedi, ağzımı kapatarak. "Bunun için sana resmen yalvarıyordum. İnanılmazdı. Sorun sen değildin, Trev. Bir bütün olarak durumun yarattığı duygulardı."

"Emin misin? Seni incittiğimi düşündüm, Mon. Sadece duygusal olarak olsa bile-"

"Kapa çeneni dedim. Dün geceki sinir krizimle zaten bu deneyimi mahvettim." İç çekti.

"Kapa çeneni. Hiçbir şeyi mahvetmedin." Öne doğru eğilip onu usulca öptüm. "Seni seviyorum. Ne hissedersen hisset yanıdayım. Sen mükemmelsin." Dudaklarına yaklaşıp konuştum ve bunu yaparken dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim.

Eli omzuma dolandı ve beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma daha da bastırdı. Ben dudaklarımı ayırana kadar dilini dudaklarımın kenarı boyunca kaydırды. Çekilmeden önce onu nazikçe emerek okşadım.

"Dikkat etsen iyi olur, kadın. Bir şeyler başlatacaksın." Sırıttım. "Plan buydu, ukala herif." O da bana küstahça karşılık verdi.

"Öyle mi?" Dirseğimin üzerinde yükseldim, onu sırt üstü ittim ve battaniyeleri üzerimizden çektim. Vücudu ortaya çıktı. Yumuşak ve davetkâr. Bakmama izin verdi, önceki geceye göre daha az utangaçtı. Kollarını alaycı bir şekilde başının üzerine uzattı, sırtını kamburlaştırdı ve göğüslerini dışarı çıkardı, meme uçları sertleşti.

"Seni istiyorum, Trev. Bu asla bizim sorunumuz olmadı."

Büyük elimi göğsünün üzerine, göğüslerinin arasına koydum. En basit dokunuşta bile nefes alış veriş hızlandı. Tekrar bu şekilde karşımda olması neredeyse nefesimi kesiyordu.

Benimkini.

Elimi göğsünden karnına doğru götürdüm. Onun solgun yumuşaklığına karşı benim bronz tenimi izliyordum. Dövmelerim ona karşı ürkütücüydü. O usulca inlerken benim de nefes alışım hızlandı.

"Bacaklarını aç bebeğim," diye emrettim, sesim çakıllı çıkıyordu.

Sabırsızca kıpırdandı ve onları ayırdı, dizlerini kaldırıp bükerek iyice açılmalarını sağladı. Kendini bana gösterdi. Dizlerimin üzerine kalkıp bacaklarının arasına girdim ve önümdeki manzara karşısında homurdandım.

"Siktir. Benim için hep bu kadar ıslak mısın?" Ellerimle dizlerini birbirinden daha da ayırarak hışırdadım.

"Her zaman," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti.

O tekrar inlerken sağ elimin işaret parmağını amının dikişinde gezdirdim.

"Trevor," diye yalvardı.

"Ne istiyorsun Monica?" Parmağımı **b o ğ u m u n a** kadar içine sokarak ve elimi çevirerek sordum. Nefes nefese kalarak altımdan kalktı.

"Daha fazla... Sen... Her şey." Yalvardı, gözleri kapandı. "Aç o gözleri. Onları bana çevir ve orada tut, yoksa dururum."

Parmağımı çıkarıp benimkiyle buluşturduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarıma yapıştı, onu emiyordum, inliyordum.

"Tadın harika."

Elleri iki yanındaki çarşafları kavradı. "Trevor.

Siktir."

"Hayal kırıklığına uğramana ve benim için çaresiz kalmana bayılıyorum." Ona sırttım, "gözlerini benden ayırma."

Kendimi onun yayvan bacakları arasında karnıma kadar indirdim ve ağzımla onu kapladım. Üzerindeki ıslaklığı emiyor, dilimle onu yalıyordum.

Gözlerinin içine baktığımda haykırdı, gözlerini açık ve benim gözlerimde tutmak için mücadele ediyordu.

"O güzel kahverengileri üzerimde tutmakta zorlanıyor musun güzelim?" Dilimi onun içine sokabildiğim kadar sokmadan önce sordum.

"Göt." Nefes nefese mırıldandı.

Dudaklarımı yavaşça yukarı kaldırdım, klitorisinin etrafına yapıştırdım, göz temasını koruyarak sertçe emdim.

Bacakları başımın etrafına dolanırken gözlerinin başının içinde dönmesini izledim. Cennetteydim. Burada, bu kadının kalçalarının arasında mutlu bir şekilde ölebilirdim. İki parmağımı içine kaydırdım, ön duvarına doğru kıvırdım, g-noktasını buldum ve sıkıca ovdum.

Titremeye başlaması, bana daha sıkı sarılması, adımı haykırması ve umutsuzca gözlerimin içine bakması hoşuma gitti. Çoktan yaklaşmıştı ve ben bunu biliyordum.

Bayıldım.

Vücudunu bu şekilde kontrol edebilmeyi seviyordum.

Yüzümü ona doğru daha sıkı bastırarak daha sert emdim, kalçaları ağzıma doğru çarpmaya başladı, inledi ve haykırdı.

"Siktir. Siktir. Siktir. Trevor! Ben gidiyorum-"

Klitorisine karşı homurdandım, parmaklarımı iç duvarının o noktasına daha sert bastırdım ve etrafımda paramparça oldu.

Muhteşem görünüyordu ve ben de onu hevesle okşamaya devam ettim, kalçaları kıvrılırken ve orgazmını sonuna kadar götürürken elimi parmaklarımla içinde salladım. Vücudu yavaşça hareketsizleşirken hıçkırarak nefes alıyordu, bacakları boynuma dolandığı yerden düşüyordu.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu, ben vücudunda ve üzerinde hareket ederken, dudaklarını öpüyor ve yakalamaya çalıştığı nefesini çalıyordum. Şaftımın tabanını kavrayarak aşağı uzandım ve yarısına kadar içine kaydım, geri çekildim ve ona sııttım.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inledi, ben yolun geri kalanını içine doğru sürerken, pelvislerimiz buluştu ve kalçalarımı bir daire içinde gıcırdattı.

"Aman Tanrım, şu piercing," diye inleyerek içime doğru eğildi.

"Güzel ekleme, ha?" Ellerimi başının iki yanına koyarak ve tekrar sonuna kadar dalmak için geri çekilerek sordum.

"Trevor!" Kollarıyla birlikte bacaklarını da etrafıma sararak haykırdı.

"İşte böyle bebeğim," diye mırıldandım, "Sıkı tutun."

BÖLÜM 21

MONICA

Trevor beni ölene kadar becerecekti. Tekrar içime girdiğinde tüm vücudum ona karşı sarsıldı. O onaylarcasına hırlarken kendimi kontrolsüzce tırnaklarımı sırtına geçirirken buldum. Üzerime abanmış, dikkatle yüzüme bakan bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Şu anda bana tamamen sahipti ve ben bundan zevk alıyordum. Beni almasını istiyordum. Kalçalarımı onunkilere doğru hareket ettirdim, itişine itişle karşılık verdim, deliciliğinin içimde duvarlarıma sürtündüğünü hissettim.

Vücuduma elektrik yayıldı ve ağzımdan çıkan sesleri kontrol edemedim. Gürültü yapıyordum ve bir apartmanda sabahın erken saatleriydi ama umurumda değildi.

"İşte bu, bebeğim. Bu sikin her santimini o amın içine al ve ona sahip ol. Adımı haykır ki komşularım seni kimin becerdiğini ve bu kadar iyi hissettirdiğini bilsin." Dudaklarımı yakıcı bir öpücüğe boğmadan önce ağzıma karşı nefes nefese kaldı.

Bu adamın ağzı.

Öpüşmeyi kestim, neredeyse onun adını haykırıyordum, tüm vücudum titriyor ve sarsılıyordu.

"Trevor, yine boşalacağım," diye nefes nefese kaldım, içime daha sert girerken alnından bir damla ter ağzıma düştü.

Dudaklarımı yaladım, tuzluluğun tadına baktım ve o beni izleyerek hırladı. Eli boğazımı buldu ve sağa doğru sıktı.

"Çok haklısın." İnledi, "Sikinin her yerine gel, Monica. Bu senin sikin. İyi bir kız ol ve benim için gel."

Ve tekrar paramparça oldum. Vücudum kasılırken görüşümde her şey beyazlaştı ve bir şeye tutunmak için ona sıkıca sarıldım.

İçimde derin bir şekilde patlayana, ritmik bir şekilde nabız atana, hala boynumu kavrayana kadar üstümde ittiğini ve sıkılaştığını hissettim.

"Siktir, Monica. Siktir." Gözlerimi kırıştırtıp açtığımda bana baktı. Sarı saçları gözlerinin önündeydi ve muhteşem görünüyordu ve benim için tamamen parçalandı.

"Şey," dedim boğazımı temizleyerek. "Hâlâ çok ateşli seks yapıyoruz." Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Ve senin kesinlikle pis bir ağız var."

Bir kahkaha attı, bileğimi kavradı ve avucumu öpmek için elimi çevirdi.

"Siktir. Seni seviyorum." Dedi gülerek.

"Ben de seni seviyorum, Trevor."

Gülümsedim.

Birkaç saat sonra, duş alıp Trevor'ın dairesinden çıktıktan sonra Becks'in kapısını çalıyordum ki o açtı.

"Pek iyi görünmüyorsun." Endişeli bir şekilde söyledim. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı ve neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyordu. Yoldan aldığım sıcak çay bardağını ona uzattım.

"İçeri gelin." Göz temasından kaçınarak söyledi. Elleri titreyerek fincanı almasını ve eve doğru ilerlemesini izledim. Endişelerim her geçen dakika artıyordu.

"Becks? Sorun nedir?" Arkadaşımın kolunu tutup onu durdurmak için uzanarak sordum.

"Gerçekten yanlış bir şey yok, Mon. Sadece Lacey ile bir sorun yaşadık-"

"Oh, Tanrı aşkına." Buzlu kahvemi salonun ortasındaki ahşap masanın üzerine bıraktım, bıkkın bir halde.

"Şimdi ne yaptı?" Kan basıncımın yükseldiğini hissederek sordum.

"Lucas bu sabah üç sularında mutfaktan bana bir bardak su getirmek için aşağı iniyordu ve onu Jackson'ı arka kapıdan içeri alırken yakaladı."

Şaşkınlıkla Becks'e baktım. "Ne?!" diye haykırdım.

"Düşündüğün kadar kötü değil. Lucas'ın yardım etmesini sağlayayım. Biz yapmadık

Gecenin bir yarısı hepinizi aramak istemiş. Jackson'ı duydu ve ikisine de çok sert çıktı. Özellikle de Jackson'ın on dokuz, Lacey'nin ise on yedi yaşına yeni girmiş olması. LUCAS!" diye bağırdı evin arka tarafına, yatak odalarının olduğu yere doğru. Hâlâ göz teması kurmuyordu ve karnım korkuyla sıkılıyordu.

Sersemlemiş bir halde koltuğa yığıldım, elim alnıma değdi. Telefonumu kontrol ettim. Sabah dokuzdu.

"Daha önce arayabilirdin-"

"Mon." Lucas onun koltuğunun arkasındaki odaya girerken Becks sözümü kesti. "Gecenin bir yarısıydı ve onu konuşmak için içeri almaya çalışması dışında korkunç bir şey olmadı."

İkisine de öylece baktım, hâlâ büyük kızımın davranışını kabullenmeye çalışıyordum.

Lucas dövmeli kolunu karısının arkasındaki kanepenin arkasına yerleştirdi ve bana güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten, Monica. Önce beni bir dinle." Tanıdık sesi derin ve rahatlatıcıydı.

"Tamam," dedim, "Vur bana."

"Çocuklar bana sadece konuşmak için buluştuklarını söylediler. Ve Mon, onlara inandığımı söylemeliyim. Jackson her zaman kendini toparlamış görünüyordu. Sporla yakından ilgilenir ve lisede iyi notlar alırdı. Hatta üniversiteye gitmeye çalışıyormuş. Babasının Trevor hakkında bilgi almak için ona şantaj yaptığını söyledi. Lacey'i kullanmasını sağlamaya çalışıyormuş. Ona sürekli reddettiğini söylemeye geliyormuş. Babası dün gece onu serbest bırakmış. Ona yardım etmeyi ya da uyuşturucu satmayı reddettiği için onu evlatlıktan reddetmiş."

"Bu iğrenç!" diye bağırdım, çocuğuna böyle davrandığı için adama çok kızmışım.

Önce ilk kocamı ve Lacey'nin babasını benden almış, değerli yıllarımı çalmıştı, şimdi de kızımı ve oğlunu mu kullanıyordu?

Lucas daha yumuşak konuşmak için eğildi.

"Sakin olmana ihtiyacım olacak. Ama babasının benim, Becks ve hatta Paul hakkında hoş olmayan şeyler söylediğini de anlattı. Görünüşe göre Larry'yi tanıyormuş ve onun büyük bir hayranıymış."

En iyi arkadaşımın yüzünün solgunluğunu izlerken bu isimle tüm vücudum gerildi. Bir çarşaf gibi bembeyaz oldu ve kollarını kendine doladı. Birdenbire, buraya geldiğimde yaptığı hareketler anlam kazandı.

"Çok üzgünüm Monica. Bütün bunları sizin başınıza ben getirdim ve her şey benim yüzümden oldu-"

Lucas onun sırtını güven verici bir şekilde ovmaya çalışırken elimi sallayarak sözünü kestim.

"Becks. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bunu sana bir yıl önce de söyledim, şimdi de söylüyorum." Gözlerine dikkatle baktım, bana inanmasını istiyordum.

"Seni seviyorum. Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibisin. Bunun için seni asla suçlamam."

"Gördün mü bebeğim? Sana söyleyeceğini söylediğim şey tam olarak buydu." Yanındaki adam, onu hiç görmediğim kadar nazık bir şekilde söyledi. Gözleri karısının çökmüş ve solgun yüzünü tararken yüzündeki endişeyi görebiliyordunuz.

"Tüm bunlardan sonra hiç uyumadı ve inanılmaz derecede stresliydi. Kendini iki kez hasta etti."

"Becks!" Endişeyle haykırdım. Ayağa kalktım ve diğer yanına gelerek elini sıkıca kavradım.

"Bu senin hatan değil." Tekrar ettim.

"Biliyorum. Sadece duygusal ve endişeliyim ve hamilelik hormonları-" sesi ağlamaklı bir şekilde kesildi.

Onu kucakladım ve endişeyle Lucas'ın bakışlarına baktım. Zaten anksiyetesi ve TSSB'si varken bu tür bir stres ne ona ne de bebeğe iyi gelebilirdi.

Lucas sıcak çayı alıp dövmeli iri eliyle dikkatlice tuttu ve küçük yudumlar alması için ona bastırdı.

"Kafeinsiz ve tatlı. Tam da senin sevdiğin gibi." Onu izleyerek söyledim. "Rahatlanan gerek."

Lucas'a dönüp baktım.

"Peki... şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Pekala. Hepsi sapkınlık ve bizimle son karşılaşmasından beri radarın altında uçuyor. Richard zordur. Onu asla bir şeyle suçlayamayız. Tek yapabileceğimiz onu ve suç ortaklarını izlemek. Jackson'ı şimdilik güvenli bir yere yerleştirdim. Nick'le kalacak. Bir iş bulacak. Babası hıyarın teki olduğu için okula ve hatta yurtlara maddi yardımla dönmeye çalışacak. Ama bence Lacey'nin tavrının nedeni gerçekten bu. Jackson için endişeleniyor, Paul'ü kaybetti, son senesine giriyor-"

"Mantıklı. Bırakın on yedi yaşındaki birini, bu herkes için çok fazla. Keşke bana gelseydi. Gerçi stresli olduğu zamanlarda hep Paul'le konuşurdu." Başımı sallayarak söyledim. "Tanrım. Artık hep bir şeyler oluyor." Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Trevor'a söylemem gerek." Fısıldadım.

"Ona mesaj attım. Bu akşam ızgara yapmayı düşünüyordum. Zaten hepiniz geleceksiniz. O zaman hepimiz konuşabiliriz. Çocuklar birbirini eğlendirir. Senin için de uygunsa onun için de uygun olduğunu söyledi." Lucas önerdi.

"Becks'e kahvaltı hazırlayacak ve biraz uzanıp uyumasını sağlayacaktım. Nat'i bir şeyler yapmaya götür. Sakinleşmesi ve nefes alması için ona zaman ver."

Hâlâ gözleri sadece karısını görüyordu ve endişesi yüzünden okunuyordu. Becks böyle hissettiğinde yardım için başka birine yaslanmakta hâlâ zorlanıyordu.

Adam gri gözlerini ona dikerken Becks de kara gözlerini ona dikti.

Sırıttım, "Hepsi kulağa mükemmel geliyor. Bu hamile anneye biraz uyku ve yemek getirmek de dahil." En iyi arkadaşıma ters ters bakarak vurguladım.

"Ama bence sen onunla kalmalısın ve ben de Nat'i kızlarla birlikte öğleden sonra havuza götürmeliyim." Ben de ekledim.

Becks tartışmaya başlarken Lucas minnetle bana baktı.

"Kapa çeneni," dedi kocası ve ben birlikte, bize karşı koyamadan sözünü kestik.

Her şeye rağmen güzel bir gün olacaktı. Kararlıydım.

BÖLÜM 22

RICHARD

" Uzun vadeli oynuyoruz." Sık sık gittiğimiz köhne barın kabinine bakarak alçak sesle konuştum. Mike ve Chuck kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyorlardı. Kimse onları çok yakından takip etmiyordu. Sıradan ve yağlıydılar. Bu kasabanın iyi insanları biz yokmuşuz gibi davranmayı severdi.

Bir tur daha içmek için yanımdan geçen garsona parmağımı kaldırdım. Ev sahibi genellikle müesseseden içmemize izin verirdi, ona sık sık seçtiği zehri sağlardık.

Tina, ya da adı her neyse, bana başını salladı ve göz kırptı. Farklı alkol seçeneklerinin reklamını yapan neon ışıkları yüz hatlarına iyi bir ışık vermiyordu. En güzel zamanlarını geride bırakmış ve tükenmişti. Muhtemelen bir zamanlar güzeldi. Artık değil. Her neyse. Birimiz bu gece onunla sikimizi ıslatabilirdi. Ya da belki onu paylaştık.

"Ya senin oğlan da onlarla birlikteyse?" Chuck sessizce sordu, gözleri çakısının her zamanki masamıza saplanan ucundaydı. Bunca yıldan sonra epey bir iz bırakmıştı. Yine de kimsenin bir şey söyleyecek cesareti yoktu.

"Benim artık bir oğlum yok." Hırladım.

Chuck'ın gözleri anlayışla parlarken Mike güldü.

"Çapraz ateşte kimin yakalandığı umurumda değil." İçkilerimizi bırakıp uzaklaşırken garsonun kışına bir tokat attım.

"Sadece Trevor Connor'ın ödemesini istiyorum."

BÖLÜM 23

TREVOR

Evinin mutfağında Lucas'a baktım. Bir gece önce Lacey ve Jackson'la ilgili olan her şeyi bana anlatmayı yeni bitirmişti.

Monica ve Becks arka verandada oturmuş ziyaret ediyorlardı. Mon, Becks'i sakinleştirmeye çalışıyordu, Becks'in daha önce ne kadar stresli ve gergin olduğu konusunda hâlâ endişeliydi.

Arkadaşım buzdolabından bir şişe bira ve bir şişe su çıkarıp bana uzatırken üst katta kızların yüksek sesle müzik çaldığını duydum.

"Ve siz hiçbir şey yapamıyor musunuz?" Kapağı öfkeyle kapatıp tezgâhın üzerine fırlatarak sordum.

Lucas'ın alçak sesi, "Babasının sözlerine karşı elimizde sadece Jackson'ın sözleri var, Trevor," dedi.

Bir yudum aldım ve şişeyi tezgâhın üzerine koydum, ellerimi iki yana açarak şişenin içindeki berrak suya baktım.

"Bir şey yapmam gerekiyor mu?" Sesim kendi kulaklarıma bile kırılgan geliyordu.

"Ne gibi, Trev? Kendini öldürtmek ya da başını tekrar belaya sokmak gibi mi? Sence Monica'nın ya da o kızların buna ihtiyacı var mı? Dostum, kendini tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Becks ve Nat söz konusu olduğunda çok mücadele ettim. Nick'e sor. Duvara fırlattığım kişi oydu. Ama onlar çok şey yaşadı. Seni de kaybetmelerine gerek yok."

Ona ters ters baktım, yeşil gözlerim kahverengiyle buluştu.

"Bu adamları tanıyorum, Lucas."

"Biliyorum. Bu kadınlar düşündüğümüzden daha güçlü. Bizi yakaladılar. Sikerler. Becks, Clark ve Larry ile kendi başının çaresine baktı. Onlara elimi bile sürmedim. İşler o noktaya gelmeyecek. Benim için kendini toparlamamı istiyorum. Bırak bunu biz halledelim. Burnunu temiz tut. Senin ölmene ya da hapse girmene ihtiyacımız yok, aptal." Bana şakayla karışık bir isim taktı ama ses tonundaki ciddiyet şakadan çok uzaktı.

Dışarıda Becks'in yanında oturan Monica'nın kafasının arkasına baktım. İkisi de saçlarını kadınların taktığı o lanet topuzlarla toplamış, birbirlerine gülüyorlardı. Bu kadını tekrar kaybedemezdim. Bu kadını bir daha kaybetmeyecektim.

"Peki." Sesim kısık bir şekilde cevap verdim. "Ama onlarla birlikteyken bana gelirse, onlar benimdir."

"Anlaşıldı." Şişesini benimkine vurdu ve ikimiz de içtik. Korumamız gereken şeyi koruyacağımıza dair ilkel bir anlayış vardı, sonuçlarına aldırmadan.

"Jackson Nick'le mi kalıyor?" Konuyu değiştirip Lucas'ı tekrar dışarı çıkararak sordum.

"Evet. Şikayet etmeden kabul ettim. O eski evde tek başına yaşıyor. Orayı sadece uyumak ve ders çalışmak için kullanan on dokuz yaşında bir çocuk onu rahatsız etmeyecektir."

"Bence bu onun için iyi olacak," dedi Becks'in yumuşak sesi. Kolunu ona dolayan Lucas'a doğru otomatik olarak eğildi. "Çok yalnız görünüyor."

Bir kahkaha attım.

"Nick yalnız kalmayı seviyor." Ben de cevap verdim.

"Hayır. Ne demek istediğini biliyorum. Nick büyük konuşuyor olabilir ama üzgün görünüyor." dedi yanımdaki Monica.

"Oh, Tanrım. Kadınlar bir sonraki projelerini bulmuşlar." Becks onu tokatlarken Lucas inledi. "Onu uyarmalı mıyız?"

"Hayır, bırak kendi başına becerildiğini anlasın, dostum." Gece çökerken gülerek ve Monica'yı kendime çekerek cevap verdim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz verir misin?" Monica'ya baktım. Lacey ve Lexi iyi geceler dileyip eve girmişlerdi. Ben de evime dönüyordum.

"Burada kalmaya başlamamın kızlar için sorun olacağını sanmıyorum." Endişeyle ekledim.

Mon bana sırtıttı ve başını salladı.

"Trevor. Biz iyi olacağız. Bir şey olursa seni ararım. Ben hep bir polisin eşiydim. Yine de kendimi savunmayı bilirim."

Onun yalnız olduğunu, kendini ve o kızları savunmak zorunda kaldığını düşünerek ürperdim.

"Trev, dur." avucu yanağıma değdi, nazikçe. "Hiçbir şey olmayacak, tatlım."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Gözlerime ulaşmadığını biliyordum. Başımı sallayarak eğildim ve onu öptüm.

"Eve döndüğünde bana mesaj at. Seni seviyorum." dedi ve dışarı çıkmadan önce beni öptü. Kamyonetimin önünden geçerken farların ışığında bana el sallamasını izledim. Bu gece burada kamyonetimde uyumayı aklımdan geçiriyordum. Kim ne düşünürse düşünsün. Ama bunu yaparsam Monica kıcıma tekme basardı.

El salladım, kapıyı arkasından kapatıp ışıkları yakarak kilitli olduğunu bana bildirene kadar izledim. Geri geri giderek caddeye çıktım ve tek başıma yalnız daireme yöneldim. Bütün gece kızlarım için endişelenerek uyuyamayacağımı biliyordum. Lucas istediği kadar anlamak hakkında atıp tutabilirdi.

Onun bir polis olduğunu ve bu nedenle insanlığın sunduğu en kötü şeylerden bazılarını gördüğünü biliyordum. Ama ben hayatım boyunca bunu yaşamıştım. Monica, Lacey ya da Lexi'ye daha fazla dokunmasını istemiyordum. Onlar bunu hak etmiyordu. O kapıdan çıkıp gitmeyi seçtiğimde hayatlarına yeterince şey sokmuştum.

Şehrin bir ucundan diğer ucuna giderken bildiğim öfkeli rock müziği ruh halime hiç iyi gelmiyordu. Park yerine ulaştığımda, kamyoneti çevirdim.

ve sessizlikte oturup düşünmeye başladı.

Monica şu anda istediği kadar karşı koyabilirdi. Ama yarın taşınmama izin vermesi için onu sıkıştırmaya başlayacaktım. Bu üç kızın, etrafta bu tür tehditler dolaşırken büyük bir evde yalnız kalmalarına gerek yoktu. Jackson için üzüldüm. Görünüşe göre bana sandığımdan daha çok benziyordu. Uyuşturucu bağımlısı ebeveynler tarafından büyütülmek. Üstesinden gelmeye ve bundan daha iyisini yapmaya çalışıyordu. Hay sikeyim. Çocukla kendim konuşmalıyım. Kazadan sonra hastanede ona dik dik bakarken pek de iyi bir izlenim bırakmamıştım.

İçimi çekerek dışarı çıktım ve bir ses duymadan önce kamyonetimi kilitledim. "Dışarıda güzel bir gece, değil mi Trevor?"

Anahtarlarımı sakince cebime koydum ve döndüm, otoparkın ışıklarının parıltısında Mike'inkilerle buluştum.

"Öyleydi." Cevap verdim, sesim kısık ve kısaydı.

"Bu binada mı oturuyorsun?" diye sordu, sanki eski arkadaşmışız gibi konuşmaya çalışıyordu ve ben onun bilgi toplamaya çalışmadığını biliyordum.

"Bence bu sorunun cevabını zaten biliyorsunuz. Aptalı oynamayalım." Onunla burun buruna gelmek için birkaç uzun adım attım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eski bir arkadaşımı gördüm. Ziyaret etmek istedim." "Saçmalık."

"Kendine dikkat et, Trevor. Richard mutlu olmadığında... Richard mutlu olmadığında neler olduğunu hepimiz biliyoruz." sırtı ve dönüp karanlığa doğru yürüdü.

Kanım pompalanıyordu, sinirlerim gerilmişti. Peşinden gidip o zavallı kıcını yumruklamamak için kendimi zor tutuyordum. Tehdit alındı. Onları yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Monica'nın bu noktada başka seçeneği yoktu. Ya yarın onun yanına taşınacaktım ya da hepsi benim iki odalı daireme tikişacaklardı. Umurumda bile değildi.

Cebimden telefonumu çıkardım ve onu aradım.

"Trevor, kelimenin tam anlamıyla buradan daha yeni ayrıldın. Kes şunu." dedi, sesi alaycı bir şekilde karşıdan geliyordu.

"Az önce bir ziyaretçim vardı." Aniden söyledim. Gülmeyi kesti.

"Kim? Richard mı?" diye sordu, sesinden endişe damlıyordu. "Trevor, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama bu durum artık böyle değil Monica. Richard değildi. Onun bir arkadaşıydı. Yarın ya ben oraya taşınırım ya da sen buraya taşınırsın. Ben kanepede uyurum. Neye mal olacağı umurumda değil. Tüm bunlar olurken ve o iki kız varken yalnız kalamazsın-"

"Tamam."

Sesi beni durdurdu.

"Tamam mı?" Biraz da inanmayarak sordum. Ayağını yere vurup boğazını sıkacağını düşünmüştüm.

"Evet. Trevor, yarın buraya taşın." diye yumuşak bir sesle konuştu. "Kızlar birlikte olduğumuzu ve bunun olacağını biliyorlar. Bu korkutucu. Zaten çok şey yaşadılar. Birlikten kuvvet doğar, değil mi?"

"Tamam. Çantamı hazırlayıp birkaç dakika içinde döneceğim. Geri kalan eşyalarımı yarın gelip alırsınız."

İç çekti. Hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum.

"Peki." diye fısıldadı. "Gidip kızlara söyleyeceğim. Ama ayrıntı vermek yok. Lexi'nin korkmasına gerek yok ve Lacey zaten stresli, hepimiz biliyoruz."

"Anlaştık. Seni seviyorum, birazdan görüşürüz." "Seni seviyorum."

BÖLÜM 24

MONICA

Üç Ay Sonra

"LACEY! ÖDÜNÇ ALABİLECEĞİMİ
SÖYLEMİŞTİN!"

Gözlerim mutfak masasının karşısında
Trevor'inkilerle buluştu.

"Eminim üç ay önce taşınmak istediğinde bunu kabul etmemişsindir." Ona kıkırdadım.

Kaşını kaldırdı ve saçlarını gözlerinden silkeledi.

"Sana her gece yaşattığım orgazmlar hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu alçak sesle.

Yanaklarımın ısındığını hissettim. *Bu adam.*

"Kızlar!" Trevor bana bilmiş bilmiş sırtıırken, konuyu saptırmak için bağırdım. "Bu okul yılı boyunca her sabah bu tartışmaya ihtiyacımız yok!" Başımı salladım.

Yeni okul yılına gireli bir ay olmuştu ve her gün aynı kavgayı ediyorlardı.

Lacey bir anlık gafletle Lexi'ye ara sıra birkaç üst giysi ödünç alabileceğini söylemişti. Lexi heyecan içinde ablasının ne giymek istediğini kontrol etmeden bunu her gün yapmaya çalışmıştı. Lacey, kendi başına uğraştığı her şeyi öğrendiğimizden beri çok daha iyi davranıyordu. O yaştaki birinden beklenebilecek tipik ergen öfkesine geri dönmüştü. Son senesi için hâlâ gergindi. Ama bundan daha fazla keyif alacağını hissediyordum.

Jackson Nick'in evine yerleşmiş ve yerel üniversitede yeni döneme başlamıştı. Dersler için mali yardım gelmişti ama barınma için gelmemişti.

Nick kalmasına izin vermeye karar vermişti. O bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi ama bunun Jackson için dünyalara bedel olduğunu biliyordum. Hayatında istikrarlı bir erkek figürüne ihtiyacı vardı. Lucas, Trevor ve Nick ona hayatında ilk kez böyle bir şey sağlıyorlardı.

Trevor'ın eski dairesinin otoparkındaki tehditten beri Mike, Chuck ya da Richard'dan başka bir şey duymamıştık. Ürkütücüydü. Hepimiz bunu saçmalamalarına ve arkasını getirecek cesaretleri olmamasına bağlıyorduk. Trevor muhtemelen zamanlarının çoğunu kafaları güzelken ve uyuşturucu satarken geçirdikleri için bir şey planlayamadıklarını söyledi.

Huzurlu bir rutine yerleşmiştik. Trevor'ın taşınmasıyla bize verdiği itici güç için içten içe minnettardım. Bunun olması gerektiğini hissediyordum. Kanepede oturmaya başlamıştı, kızlara numara yapmaya çalışıyordu. Ta ki Lacey iki hafta boyunca bunu yaptıktan sonra bir sabah hem kendisinin hem de Lexi'nin onun geceleri gizlice odama girdiğini bildiğini söyleyene kadar.

Dehşete kapılmıştım, Trevor lisedeki gibi kızarmıştı. Lacey ve Lexi histerik olmuşlardı. Onları onunla birlikte izlemek harikaydı. Paul'ü ve onun maskaralıklarını o kadar özlemişlerdi ki, etraflarında bir erkek olması onlar için iyileştiriciydi. Benim için de iyileştiriciydi.

Sanki hepimizin kederi dalga dalga geliyordu ama birlikteydik. Hepimizin kötü günleri oldu, babamızı, kocamızı ve arkadaşımızı özledik ama hepimiz birbirimiz için de oradaydık.

Lacey merdivenlerden mutfağa doğru dönerken ayak sesleri arkamızdan gürleyerek indi.

"Küçük kız kardeşler can sıkıcıdır." Homurdanarak doğruca kahve makinesine yöneldi.

Trevor sessizce homurdandı ve mısır gevreğinden başını kaldırıp baktı. "Sabahları hep sen oluyor, bebeğim." diye güldü.

"Kapa çeneni," diye şımarđım, hâlâ huysuzdum. Sadece bir fincan kahve içmiştim.

Lacey belli ki insanlarla ilgilenmeden önce kafein alma ihtiyacını benden miras almıştı.

Trevor'ın bana bakarken gözleri parladı.

"Dün gece sana ne söyledim?" diye sordu usulca.

Kızardım ve Lacey'nin okul için kahve fincanını hazırladığından emin olmak için arkama baktım. Trevor bana bir dahaki sefere

Çenesini kapatması için dün gece yaptığı bir şeyle ağzımı kapatmıştı. Kızımızın odada olduğunu umursamadan kaşlarını kaldırırken ona dikkatle baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi onu masanın altından tekmelerken. "Bunu bu gece ödeyeceksin," diye söz verdi.

"LUCAS AMCA VE BECKS TEYZE BURADALAR!" diye bağırdı Lexi. Merdivenleri hızla indi ve ön kapıya yöneldi. Lucas bugün Lacey'yi okuluna bırakacağına söz vermişti, Becks'le ben de çalıştığım, Nat ve Lexi'nin gittiği okula gidecektik.

Okul, Becks'i bu sonbaharda ön büroyu düzenlemesi ve daha doğru bir dosyalama sistemi oluşturması için işe almıştı. Bu konuda çok hevesliydi. Proje devam ederken her gün onunla birlikte çalışmayı çok seviyordum. En iyi arkadaşım iri yarı kocasıyla birlikte odaya girdiğinde gülümsedim.

Becks'in eli karnının üzerindeydi. Artık yedi aylık olduğunu gösteriyordu. Bir önceki ay cinsiyetlerini açıklamışlardı ve hepimiz erkek olduğunu öğrenmiştik. Yine de bizimle bir isim paylaşmayı reddettiler.

"Nasılsın anne?" Ayağa kalkıp ona sarılmak için hareket ederek sordum.

"Yorgunum." diye inledi. "Küçük bir insan büyötmek neden bu kadar yorucu?"

Lucas yine onu dikkatle izliyordu ve omzunun üzerinden ona soru sorarcasına bir kaş kaldırdım.

Başımı iki yana salladı.

Sonra söyletirdim.

"Hayatın mucizesi inanılmaz. Sen inanılmazsın Becks." dedi Trevor. "Kıçım inanılmaz. Kendimi inek gibi hissediyorum." dedi Becks, mutfak sandalyesinde otururken ve surat asıyor. "Kahve istiyorum."

Lucas gözlerini devirdi, "Sana doktorun biraz alabileceğini söylediğini söylemişim.

Bu ona zarar vermeyecek. Kafeini kesmeyi sen seçtin."

"Kapa çenenı ve bana bunu hatırlatmayı kes." Becks ona kaşlarını çatı.

"Kötü hamle Lucas," dedim arkadaşına en sevdiği çay için stokladığım fincanı getirmek için yanaşarak. "Onu kızdırma."

"Öyle mi?" diye tersledi Becks. "Alınmalı mıyım?" Soruyu Trevor'a yöneltti. "En iyi arkadaşım ve kocam benimle uğraşıyor."

"Her zaman senin yanında olacağım, Becks." Becks takdirle başını sallayınca Trevor söz verdi. Becks masadan aldığı bir dergiyi ona doğru fırlatırken, "Hormonlar açısından böylesi daha güvenli," diye ekledi.

"Pislikler." diye mırıldandı.

"Dünkü randevu nasıl geçti?" Kupayı arkadaşımın önüne koyarak sordum.

"Güzel," dedi Becks.

"Becks." diye homurdandı Lucas. Ona baktığımda içini çekti ve ters ters baktı. "Doktor tansiyonu konusunda endişeli. Becks'e sakın olması ve ağırdan alması söylendi, böylece küçük adam pişmeden doğum yapmak zorunda kalmayacak."

"Becks!" "Bu bize söylemen gereken bir şey" dedim. Azarladım.

"Bana bebek bakıcılığı yapılmasını istemiyorum." diye sızlandı. "Nat'le kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Nat'e hamileyken yüksek tansiyonun var mıydı? Nat'a hamileyken ben var mıydım? Nat'e hamileyken arkadaşların var mıydı?" Lucas, elleri üniformasının kalçalarında, gözleri karısının üzerinde söyleniyordu.

Arkadaşımın gözyaşlarını izledim. Yardım ve insanların hayatındaki varlığını kabul etmenin onun için hala zor olduğunu anladım.

"Tamam." "Tamam." dedim. "Lucas, Lacey'yi okula götürmen gerek. Neler olduğunu biliyorum ve şu anda Becks'le çalışıyorum. Onu yakaladım, koca adam."

İçini çekti ve minnetle bana baktı. Yanıma yaklaşarak Becks'in kulağına eğildi ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Burnunu çekişini ve başını sallayışını izledim.

"Biliyorum, ben de seni seviyorum." diye fısıldadı. Lucas ayağa kalkıp bana başını sallamadan önce onun başını öptü.

"İstasyona bırakmamı ister misin?" diye sordu

Trevor. "Mon beni işten sonra alabilirse, elbette."

"Oh harika. Polis ve itfaiyeci beni okula götürüyor." Nat ve Lexi merdivenlerden hızla inerken en büyüğüm arkamdan homurdandı.

Lacey'ye sıkıca sarılarak homurdandım.

"Tadını çıkar. Seni seviyorum. İyi günler."

"Ben de seni seviyorum anne." Trevor bana veda öpücüğü verdikten sonra onu, Lucas'ı ve Trevor'ı kapıdan çıkarken izledim.

"Kızlar, arabaya!" Elllerinde sırt çantalarıyla mutfağa doğru koşan gençlere emrettim. O bana bakarken ben de en iyi arkadaşıma bakıyordum.

"Bugünün canına okumaya hazır mısın?" Ayağa kalkmasına yardım ederek sordum.

BÖLÜM 25

TREVOR

"S o, sizin tarafta Mon ile işler hala iyi gidiyor mu?"

Lucas bana baktı, kısa bir süre göz gezdirdikten sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. Lacey'yi okula yeni bırakmıştık ve ikimiz de zar zor el sallayabilmiştik. Lucas ona bir öpücük kondurmayı ve adını bağırarak onu iyice kızdırmayı ihmal etmemişti. Eve döndüğümde bunun sonuçlarına katlanacak olanın ben olmayacağımı bilseydim çok eğlenirdim.

"Bizim açımızdan her şey yolunda. Richard ve arkadaşlarından hala bir haber alamadık. Sizde bir şey var mı? Mutlaka bir şey için ceza almışlardır. İçlerinden biri bir tür cezaya çarptırılmadan hiç bu kadar uzun süre kalmamışlardı."

"Hiçbir şey olmadı. Bu çok ürkütücü çünkü haklısın. Genellikle ahmaklardan birini bir tür suçlamayla içeri atıyoruz. Ya da yaptıkları bir şey hakkında şikayet alıyoruz."

"Nick, Jackson'la birlikte yaşarken hâlâ iyi mi?" diye sordum. Jackson'la konuşmuş ve çocuk hakkında bir fikir edinmiştim. Bana gerçekten kendimi hatırlatıyordu. Bir y a n ı m korkuyordu çünkü o yaşlarda Monica'yı mknatis gibi çekmiştim. Lacey arkadaştan öte bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu, o da öyle. Ara sıra evlerimizden birine barbekü yapmaya geliyordu ama çoğu zaman dersleriyle ve bulduğu yarı zamanlı işle meşgul oluyordu.

"Harika gidiyorlar. Eğer mantıklı geliyorsa, Nick'in artık bir amacı var gibi. O kadar kasvetli görünmüyor." Lucas gülerek arabasını

Beni bırakmak için itfaiye istasyonuna.

"Yine de bu iyi. Monica ve Becks'e söyleyemeyiz. Sonunu duymamıza asla izin vermezler. Onların haklı olması falan."

"Hadi canım." diye sıırttı Lucas ve kamyonetini park etti. "Hepinizle bu gece görüşeceğiz, değil mi? Nan'in doğum günü için?"

Başımı salladım, çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım.

"İyi günler tatlım. Seni seviyorum." diye şaka yaptı.

Omzuna bir yumruk attım ve başımı sallayarak kamyondan çıktım.

"Tam bir ahmaksın." Kapıyı kapatarak mırıldandım. Lucas'ın arkamdan uzaklaştığını duyduğumda çantamı omzuma doğru çektim. Mavi gökyüzüne bakarak gülümsedim. Her şey harika gidiyordu ve bu harika bir gün olacaktı.

"Salatayı almayı unutmadın değil mi?"

"Mon, bebeğim. Sana dört kez söyledim. Arka koltukta."

"Tamam, tamam. Lucas'ın büyükannesi göz korkutucu. Onun doğum gününe gidiyoruz. Salatayı bana yaptırdılar. En sevdiği şey. Bu sinir bozucu."

Monica yanımda endişelenirken gülmeye başladım ve arabayı sürerken iri ellerimden birini kalçasına koymak için konsolun üzerinden uzandım.

"Mon. O kadın herkesi sever. Salatayı unutmuş olsan bile umurunda olmaz. Söz veriyorum, mutfağında her zaman malzeme bulundurur."

"Her neyse." Elini benimkinin üzerine koydu ve telefonunu kontrol etti.

"Becks tahmini varış süremizi öğrenmek istiyor." diye devam etti.

"Yaklaşık on dakika diyebilirim." Bana tokat atarken bacağının iç kısmını sıkarak tahmin ettim.

"Dur!" diye bağırarak telefonu çantasına attı. "Görünüşe göre Lucas karakolda bir telefon almış ve bir süreliğine ayrılmak zorunda kalmış. Üzerine basmamız gerek. Eğer o hamile kadın tabureye tırmanmayı aklına koyarsa Lucas hepimizin kışına tekme yi basar."

Homurdandım ve telefonum çaldığında onu almak için öne doğru eğildim. "Vay be. Popüler olduk." diye belirttim.

"Alo?"

"Bay Connor?"

"Jackson?" Çocuğun gergin bir şekilde boğazını temizlemesini dinledim. "Ne oldu?"

"Şey. Aptalca olduğunu biliyorum ama otobüse binip kasabanın sonuna gittim ve babamın karavanına kadar yürüdüm. Unuttuğum bir şeyi alacaktım ama o geldi ve gitmeme izin vermedi. Nick'in nerede olduğunu biliyor musun acaba? Cevap vermiyor ve beni buradan götürecek bir araca ihtiyacım var."

İçimi çektim ve bana soru dolu gözlerle bakan Monica'ya baktım. "Jackson." Ben sessizce mırıldandım. Ben onun kaşlarının içeri çekilişini izledim, ilgili.

"Sanırım karakolda bir şeyler oluyor Jackson. Seni almaya gelebilirim."

"Oh. Hayır, Trevor, sorun değil. Yürümeye çalışacağım."

"Jackson. Sorun değil. Bana sadece on dakika ver." Sesindeki korku ve belirsizliği duyabiliyordum ve bu benim daha genç bir versiyonuma sesleniyordu. Benimle bu konuda tartışmadan telefonu kapattım.

"Neler oluyor?" diye sordu Monica, geri dönüp geldiğimiz yoldan geri dönmek için kamyonetimi bir ara sokağa çevirirken.

"Gelip onu almamı istiyor. Görünüşe göre geride bıraktığı bir şeyi hatırlamış ve onu almaya gitmiş. Babası geldi ve onu götürmemi istiyor. Nick'e ulaşamıyorum."

"Trevor. Lucas'ı aramalıyız."

"Mon. Sadece Richard. Gerçekten. Kenara çekeceğiz, Jackson'ın atlamasına izin vereceğiz ve kalkacağız. Bir şey başlatmayacağız. Becks'e biraz daha uzun süreceğini mesaj at."

Monica içini çekti ve itiraf etmeliyim ki mideme bir çukur yerleşti.

"İyi." diye mırıldandı.

Telefonunu çantasına geri koymadan önce göz ucuyla onu bir mesaj yazarken izledim.

"Her şey yolunda mı?"

"Cevap vermedi. Muhtemelen telefonunu kapatmıştır ya da Nat telefona bakıyordur. Yine de mesajı gönderdim."

Richard'ın karavanını park ettiği yıkık dökük arsaya giden çakıllı yoldan aşağı inerken Monica tekrar konuştu, sesi titriyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Mon. Hiçbir şey olmayacak. Lanet olası gün ışığı."

Mon gibi ben de önümüzde uzanan yola baktım ve birden tepeden yükselen dumanı gördüm.

Biraz daha uzun oturmak için kendimi yukarı çekerek, karavanın bulunduğu yere inen yolun tepesine tırmandık.

Alevler içinde, tarlanın ortasında, aşırı büyümüş ağaç ve çalılardan oluşan bir bankın karşısında duruyordu.

"Lanet olsun. Dokuz-bir-bir'i ara." Ayağımı gaza daha sert bastım ve karavana inen yola muhtemelen güvenli olandan daha hızlı girerken arkamızda çakıllar döndü. Kapımı açarak durdum ve Monica'nın bana şaşkın şaşkın baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu. Nabzının boynunda attığını ve ellerinin titrediğini gördüm.

"Mon. İçeride kimsenin olmadığından emin olmalıyım. Ben bir itfaiyeciyim.

Hiçbir şey olmayacak. Acil durum operatörüne detayları anlatın."

Telefonda biriyle konuştuğunu duyarak kamyonundan biraz daha uzaklaştım. Arkadan dolanırken, römorktan yayılan yoğun sıcakla birlikte römorka geniş bir mesafe bıraktım ve ben yürüdükçe kamyon görüş alanımdan çıkarken ona el salladım.

"Jackson!" Bağırdım.

Burası lanet bir cehennemdi. Eğer o ve babası içerideyse, bana cevap vermeyeceklerdi. Karavanın bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar sarılmış olması hiç mantıklı değildi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bu yangın bir süre önce çıkarılmış ve yanmaya bırakılmıştı.

Arkamda bir ses duydum ama dönüp bakamadan kafatasımda keskin bir acı yankılandı ve tek gördüğüm siyahtı.

BÖLÜM 26

MONICA

Trevor neredeyse on dakika önce yanan karavanın arkasında kaybolmuştu. Şimdiye kadar etrafından dolaşmıştır diye düşünmüştüm. Acil durum personeli yolda olmalıydı ama henüz siren seslerini bile duyamıyordum.

Kocaman kamyonundan inerken midem çalkalanıyordu ve hasta olacaktım gibi hissediyordum. Alevlerin sıcaklığını buradan hissedebiliyordum. Belki de Trevor yaralanmıştı?

"Bayan Rodgers! KOŞUN!" Arkamda birinin bağırdığını duydum ve karavanın arkasını çevreleyen sol taraftaki ağaçlardan kurtulmaya çalışan Jackson'ın iri gözleriyle karşılaşmak için döndüm. Yakında kendileri de yanacaktı.

"Jackson?" Panikle sordum. Yaklaşıp korumak için bir annelik içgüdü, ama kaçıp kendimi kurtarmak için daha temel bir içgüdü hissettim. Trevor yine de orada bir yerdeydi. Bir patlama sesi duydum ve nefesim kesildi, içgüdüsel olarak eğilip başımı kapattım.

Jackson'ın kocaman gözleri bir an bana baktı, sonra yüzüstü yere kapaklandı. Arkasında duran ve babası olmayan yağlı bir adam belirdi.

Dehşet beni sardı ve tüm vücudum üşüdü.

Koş, Monica.

İçimden bir sesin bana bağırdığını duyabiliyordum... Paul'ün sesi bana bağıırıyordu.

Ama Trevor, Trevor neredeydi?

Döndüm, Trevor'ın gittiği yöne, karavanın diğer tarafına doğru koştum, cep telefonumdaki acil durum numarasını tekrar ararken ona bağırdım.

"Yangında biri var, birini vurdular!" Telefondaki sesi duyar duymaz nefes nefese kaldım. Düzgün düşünemiyor ya da sakin bir şekilde hareket edemiyordum bile. Ben bundan daha iyiydim. On yılı aşkın bir süredir polis eşiydim. Karavanın etrafında döndüm, Trevor'ı hiçbir yerde göremedim, kadın benimle sakince konuşmaya çalışırken ağzımdan bir hıçkırık çıktı.

Görünüşe göre, kadın beni polise bağladıklarını söylemişti.

Lucas Marshall'ın sesinin hoyratça konuştuğunu
duydum. "Acil durumun adresi nedir?"

"Lucas!?" Şimdi çılgılık atıyordum, adrenalinim çılgına dönmüştü, ağaçların arasına dalıp arkamdaki ayak seslerinden kaçmaya devam ettikçe yükseliyordu.

"Monica? Ne haltlar dönüyor?"

"Jackson'ı vurdular. Jackson'ı vurdular." Tutarlı ve eksiksiz bir düşünce üretmekten aciz bir şekilde söyledim.

"Trevor'ın nereye gittiğini bilmiyorum. Flinton pervanesindeyiz-"

Sert bir göğse çarptım ve geriye doğru düştüm, sırtımın üzerine düştüm, nefesim ciğerlerimden vınlayarak çıktı.

"MONICA?!"

Lucas'ın cep telefonumdan bağırdığını duyabiliyordum ve yeterince hızlı koşmadım. Biri yüzüme koyu renkli bir bez örttü, tıbbi bir koku duyularımı sardı ve her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 27

TREVOR

Mkafam beni öldürüyordu ve çileden çıkmıştım.

Kendime geldiğimde ellerim arkadan bağlıydı ve bacaklarım da oturduğum sandalyenin ayaklarına bağlıydı. Saçlarımı gözlerimden silkeledim ve bileklerimi hareket ettirerek onları bağlayan şeyi gevşetmeye çalıştım. Tavandan sarkan bir ampul vardı ve hava nemliydi. Bodrum katında bir yerde olmalıydım. Belli ki yangına yakın bir yerde değil.

Kalbim nereye götürüldüğümü merak ederek çarpıyordu ama Monica'nın o kamyonunda tek başına olduğunu düşününce daha da panikledim. Aslında onu yalnız bırakmıştım. Onu dinlemeliydim. Boynumu bükerek arkama bakmaya çalıştım ama her yer kapkaranlıktı. Ampul son ipleriyle zar zor sallanıyordu ve etrafımdaki boşluğu neredeyse hiç aydınlatmıyordu. Diğer tek ışık odanın karşısındaki küçük, kirli bir pencereden loş bir şekilde parlıyordu.

Homurdandım ve hayal kırıklığı ve öfkeyle önümdeki kovayı tekmeledim.

Gürültü odanın her yerinde yankılandı ve şimdi görebildiğim ahşap merdivenlerin tepesinde bir kapı açıldığında içeri daha fazla ışık doldu. Bulunduğum kiler tipi alanda bir gümbürtü yankılandı. Küflü ve soğuktu. İki çift ayak bana doğru ilerliyor, sanki mücadele ediyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

İçimde biriken öfke, çabalarının kaynağını gördüğümde daha da alevlendi.

Mike ve Chuck çürük merdivenlerden inmek için mücadele ediyorlardı. Chuck, Monica'nın kollarını omuzlarının altına sıkıştırmış, Mike ise

dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarının arasına yerleşti ve geriye doğru benim bulunduğum bodruma doğru ilerledi. Onun bilinçsiz halinin ve Mike'ın yerinin görüntüsü bile kırmızı görmeme neden oldu.

Bileklerim onları birbirine bağlayan iplere karşı gerildi, küfrettim.

"Onu hemen bırakın, pislikler. Monica'nın bununla hiçbir ilgisi yok. İkinizi de öldüreceğim."

İkisi de merdivenlerden inerken Chuck bana güldü. Monica'yı dikkatsizce yere bıraktılar. Kafasının beton zemine çarpışını izlerken içim burkuldu. Esmer saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yaptığı için minnettarım. Başının arkasına biraz yastık sağlayarak hareketsiz bir şekilde yattı. Işık yüzünden nefes alıp almadığını bile anlayamıyordum ve kalp atışlarım hızlandı. Yükselen öfkemle birlikte nefeslerim hızlı hızlı geliyordu.

"Birini öldürecek durumda değilsin gibi görünüyor, Trevor." Mike döndü ve kara gözlerini yüzüme dikti.

"Görünüşe göre istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

"Bundan ne kazanacaksınız?" Stratejilerimi değiştirerek sordum. "Şimdiye kadar sadece hırsızlık ve uyuşturucu suçlarından içeri girdiniz. Gerçekten adam kaçırma, kundaklama ve zarar verme suçlarından mı içeri girmek istiyorsunuz? Cinayetten mi? Ne için? Küçük bir kasabanın uyuşturucu lordu için mi?"

"Planlarımız var. Richard bize söz verdi. Büyük bir şey olacak-" diye başladı Chuck.

"Çeneni kapatır mısın, moron?" Mike sıkılmış dişlerinin arasından uyardı.

Gözlerim aralarında gidip geldi. Ya Richard iki yordakçısına saçma sapan şeyler anlatıyordu ya da Reading, Pennsylvania'da başka bir şeyler oluyordu. Monica'nın dokuz-bir-bir'i aramasının buraya hemen birilerini göndermesi için yeterli olmasını umuyordum. Gerçi artık nerede olduğumuzdan bile emin değildim.

"Patron cesedi ne yapacağımızı söyledi mi?"

Monica hakkında konuştuklarını düşünerek kaslarım sıkıştı.

"Bırakın onu kontrol edeyim. Sonrasında bana ne istersen yap. Ona yardım edilemeyeceğinden emin olmama izin ver." Yalvardım, konu onun hayatı olduğunda pek de gururlu değildim. Onu kendi hayatıma daha yeni sokmuştum ve yeterince uzun zaman geçirmemiştik.

Mike sert bir kahkaha attı.

"Yanlış beden." diye soğuk bir şekilde konuştu.

Beynim duracak gibi oldu, ikisine de bakakaldım. Diğer zavallı ruhun ne olduğunu merak ediyordum-

Jackson. Hay sikeyim.

"Siz iki salak ne halt ettiniz?" Bağırdım.

Chuck bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, beni içine çekerken bakışlarında hafif bir endişe vardı. Mike kafasının arkasına bir şaplak attı ve merdivenleri işaret etti.

"İkinize biraz yalnız zaman vereceğiz." Mike sırttı ve suç ortağının arkasında kayboldu.

Kapının çarparak kapandığını, kilitlerin yerine oturduğunu duydum. Ağır ayak sesleri üstümde yankılandı ve gözlerim tavanda onları takip etti, başka bir kapı açılıp kapanana kadar dinledim. Tekrar bodruma baktığımda etrafımda kullanabileceğim çok az şey olduğunu görünce midem bulandı.

Gözlerim aşağı doğru kayarak Monica'nın kıpırtısız halini aldı.

"Monica," diye ısrar ettim. "Bebeğim, lütfen uyan."

Hafif bir inilti duydum, omuzlarının bir nefesle kalkıp indiğini gördüğüme emindim. Onu içime çekerken içimde bir rahatlama hissettim.

"Monica!" Daha yüksek sesle tısladım. Birinin beni duyacağından korkuyordum.

"Kapa çeneni." Monica usulca inledi, ellerini başına götürdü. "Korkunç bir baş ağrım var, Trev. Ne-" sesi kesildi ve gözlerini açtığını anladım. Beyni durumu tekrar kavramaya başlamıştı.

"Aman Tanrım." diye soludu, doğrulup hafifçe sallandı. "İyi misin?" Sesim çatlayarak yalvardım.

Titreyerek ayağa kalkarken panik içindeki gözleri benimkilerle buluştu.

"Beni bağlamadılar mı?" diye sordu. "Mon, bebeğim, odaklan. İyi misin?"

"Sanırım..." her yeri titriyordu. "Jackson'ı vurdular." sesi kırıldı. "Tam önümdeydi. Kaçmaya çalıştım. Yüzüme bir bez örttüler... Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

Dişlerimi sıktım, çenem bu gücün altında inledi.

Bu işte parmağı olan herkesi öldürecektim.

"Dinle. Muhtemelen buradan çıkamayacağımızı düşündükleri için seni bağlamadılar. Yukarı çıktıklarında kapıyı kilitlediler. Onlarla kavga ederim diye beni serbest bırakmak istemediler. Ama şimdi sen buradasın, bir şey yapma riskine girmeyeceğimi biliyorlar. Beni çözmelisin Monica. Seni pencereden çıkarmalıyım."

Başını kaldırdı, at kuyruğu zıpladı.

"Pencereden çıkmalıyız. *BİZ*, Trevor." diye vurguladı.

"Elbette. Biz." O küçük pencereden çerçevemle çıkmamın mümkün olmadığını bilerek yatıştırdım. Monica sığmayabilirdi bile. Onu buradan çıkarmak için ne söylemem gerekiyorsa onu söyledim.

Monica aceleyle yanıma geldi, sırtıma doğru ilerledi ve bileklerimin etrafına bağladıkları düğümler üzerinde çalıştı. Gevşediklerini hissettim ve parmakları, serbest kalmaya çalışırken cildimi çiğnediğim yerlerin üzerinde nazıkçe fırçaladı.

Kırılmak üzere olduğunu bile bile ayakta durabilmek için ayak bileklerimin bağını çözerken burnunu çektiğini duydum. Bir dakikamı ayırdım, dönerek onu kollarıma çektim, bir an için bile olsa sıkıca tuttum.

"Her şey yoluna girecek. Seni bu durumdan kurtaracağım." Fısıldadım. "Çok üzgünüm. Seçimlerim yüzünden başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

Elleri aramıza girdi, göğsüme yerleşti ve beni geriye doğru itti.

"Kes şunu. Başkalarının hataları için özür dilemeye devam edemezsin. Sen de buradan gidiyorsun." Gözleri benimkilere dikildi. "Sensiz gitmiyorum."

Parmaklarım çenesini sıkarak başını yukarı kaldırdı.

"Benim önceliğim sensin. Seni dışarı çıkarmak ve kızlarına götürmek. *Kızlarımıza*. Benim önceliğim. Eğer o pencereden çıkarsan. Durmazsın ve etrafına bakmazsın. Kaçarsın. Sana ulaşmaya çalışacağım. Söz verdim Monica. Seni ve o kızları güvende tutacağıma söz verdim. Sen benim önceliğimsin. Bu konuda benimle tartışma."

Başını sallarken bile gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Ama bu savaşı kazandığımı biliyordum. Dinleyeceğini biliyordum. Bir annenin çocuklarına karşı elimdeki en büyük kozu oynuyordum. Onları yetim bırakamazdı. Her biri iki ebeveynini birden kaybedemezdi.

Döndüm, gözlerim odayı taradı, işe yarar bir şey aradım. Duvarın yıkıldığını gördüm ve duvarlar için döktükleri çimentodan yeterince büyük bir parça bulmak için yürüdüm.

"Burada dur." Pencereye doğru yürüyerek emrettim. Etrafı ölçmeye çalışarak pencereden dışarı baktım. Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Kolumu geri çekerek çimentoyu pencereden içeri fırlattım. Cam paramparça olup uçarken nefesim kesildi. Herhangi bir hareket ya da kargaşanın beni esir alanların ne yaptığımızı fark etmesini sağlayıp sağlamadığını dinliyordum.

Başımı eğerken elimi kaldırarak Monica'nın konuşmasını engelledim. Hiçbir şey.

"Buraya gel." Fısıldadım.

Hızla bana doğru ilerledi ve ben de kendimi tutamadım. Onu kendime çektim ve başını yukarı kaldırarak öptüm. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi, beni sıkıca tuttu ve içindeki her şeyle beni öptü. Bana zamanımız olmayan her şeyi anlatmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bırakmak ya da durmak istemediğini hissedebiliyordum. İkimiz için de yeterince güçlü olmam gerekecekti.

İri ellerimi kollarında gezdirip onu nazikçe geriye çektiğimde bana baktı, gözleri sulanmış ve dehşete düşmüştü.

"Seni pencereden içeri alacağım-" "Trevor-" diye tartışmaya başladı.

"Sus," dedim başımı sallayarak, "seni pencereye doğru kaldırıyorum ve itebildiğim kadar iteceğim." Devam ettim. "Yolun geri kalanında kendini dışarı çekmen gerekecek. Neyin içine girdiğini bilmiyorum. Sadece koş. Kapsama alanına gir. Sonra koş. Olabildiğince hızlı uzaklaş. Yeterince uzaklaştığını düşündüğünde, biraz daha koş. Sonra yardım çağır."

"Trevor, seni öylece bırakamam..."

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Yapmak zorundasın."

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğimi bildiğim için kalbim kırıldı. Lacey ya da Lexi'yi de. Ama Paul'e verdiğim sözü tutmuş olacaktım.

"Lacey'e söyle uslu dursun ve seni biraz rahat bıraksın. Bu bir emirdir. Onu sevdiğimi söyle. Lexi'ye de onu sevdiğimi söyle. Her şey yoluna girecek, Mon." Başım yana doğru sallandı. *Bana tokat attı.*

"Ben postacı değilim. Onlara kendin söyleyeceksin." ileden ıkmyı, kavgacı ve ağlıyordu. Gözlerinde inkâr vardı. İçinde oturmasına izin verdim. Ama susacağımı söylemiştim. İř bařa dūřtūęünde onlara söyleyeceğini biliyordum.

Eęilerek onu tekrar ptūm, hızlıca, çömelip ellerimi ayaęına doęru beřik gibi tutmadan önce.

BÖLÜM 28

MONICA

MBaşım dönüyor, içinde bulunduğumuz duruma inanamıyordum. Sağ ayağımı Trevor'ın ellerine koydum ve korku dolu gözlerle ona baktım.

Hareket etmeden önce bana bir kez daha bakarken yeşil gözleri benimkilerle temasını hiç kesmedi.

"Şu pencereden geç ve koş. Orada öylece durup aşağıya ya da bana bakma. Ben iyi olacağım."

Sadece ona baktım. Sonra başımı salladım. Tartışmanın bir anlamı yoktu. "Seni seviyorum..." Yavaşça konuştum. Bir kez daha.

Sırıttı. Durumun ciddiyetine rağmen.

"Ben de seni seviyorum, Mon. Şimdi git." Konuşurken tüm gücünü kullanarak beni itti ve pencereye doğru ani bir hamle yapmamı sağladı. Ellerim titreyerek yanları kavradı. Çerçevenin ancak yarısına kadar çıkabildim ve kırık camın kırılmadığı yerlerde içime battığını hissettim.

Trevor'ın ellerinin ayağımdan ayrıldığını hissettiğimde dişlerimi sıktım ve hafifçe inledim. Artık her şey bana bağlıydı. Vücudumun üst kısmındaki azıcık gücü kullanarak avuçlarımı pencerenin dışındaki betona dayadım ve zorlukla ittim.

Benim bedenim Trevor'inkinden çok daha küçüktü. Pencereye çıkmayı başarsa bile pencereden çıkmasına imkân yoktu. Bunu biliyordu. Gözlerime dolan yaşlara karşı gözlerimi kırptım. Dağılamazdım.

"Git, bebeğim." Trevor altımda sessizce konuşarak ısrar etti.

İnleyerek yolun geri kalanında kendimi yukarı çektim ve titreyerek ayağa kalktım. Elimde değildi. Trevor'ın bana ters ters baktığını görmek için pencereden aşağıya baktım.

"Monica," diye tehditkâr bir şekilde
homurdandı. Topuğumun üzerinde
döndüm ve koştum.

"Bu da neydi böyle?"

Donakaldım ve kocaman bir ağacın arkasına saklandım, sert sesi duyduğumda bedenimi saklayacak kadar geniş olduğunu biliyordum. Bu, karavanın yanındaki ağaçlarda bulunan adamlardan biriydi. Nefesimi tuttum, kalbim küt küt atıyordu. Pencereyi görmek için evin yan tarafına gelmemeleri için dua ettim.

Etrafa baktığımda ağaçların bir süre daha devam ettiğini gördüm. Henüz tam olarak sonbahar gelmediği için, yaz mevsiminde büyüyen yapraklar beni daha iyi örtüyordu. Başımı eğdim, bölgenin tanıdık geldiğini düşündüm. Panik içinde evin dışına dikkat etmemiştim ki vücudum dondu.

Ağacın gövdesinden geri dönerek eve baktım ve sesli soluğumun duyulmasını engellemek için ağzımı kapattım.

Eski Paxton çiftlik evi.

Becks'in kaçırıldığı yer. Paul'un
öldürüldüğü yer.

Hayatımın iki aşkını da aynı lanetli mülkte mi kaybedecektim?

Flinton'ın karavanını her zaman park ettiği yerden çok uzakta değildi ve acil servisin o telefona hemen cevap verdiğinden emindim. Özellikle de bilincimi kaybetmeden önce Lucas'ın sesi ne kadar paniklemişti. Seçeneklerimi düşünerek alt dudağımı ısırdım. Trevor'a dışarı çıkıp kaçacağıma dair söz vermiştim.

Ama ben inatçıydım. Sevdiğim iki adamı aynı mülkte kaybetmeyecektim. Kaçmayacaktım. Savaşacaktım.

Harap evin yan tarafına doğru dikkatlice koşarken, kaçtığım kırık pencereden uzak durmaya özen gösterdim. Yan taraflarım ve karnımın alt kısmı ağrıyordu ve kesinlikle kesiklerden dolayı kanamam vardı. Adrenalin beni dik tutuyordu ve acı çok azdı. Şok geçirdiğimden oldukça emindim ve bu yüzden sesler duyana kadar dinledim.

Richard'ın adamları ön verandadaymış gibi geliyordu. Yavaşça evin yanından aşağıya doğru sürünerek, avantajıma kullanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için arka tarafa baktım. İçlerinden biri aracını burada bırakmıştı. Ya şimdi ya da asla. Evin önünde olduklarını biliyordum ve bu elimdeki tek şans olabilirdi.

Eski püskü kamyonete doğru ilerleyerek kapı kolunu kaldırdım ve dua ettim.

Kilit açıldı.

Kapıyı yavaşça açtım, yüksek sesle gıcırdayınca irkildim ve başımı eğerek dinlemek için durakladım. Kimsenin duyduğunu sanmıyordum ama bekleme riskini göze alamazdım. Direksiyonun arkasına geçip anahtarları kontakta bırakmadıklarını fark ettiğimde küfrederek iç geçirdim ve eğilip torpido gözünü açtım.

İki tabanca ve birkaç mermi beni karşıladı ve gülümsedim.

"Sanırım bu atış dersleri işe yarayacak." Paul'ün her zaman yanımda olduğunu, beni dinlediğini ve izlediğini bilerek fısıldadım. Paul muhtemelen bir duruş sergileyeceğim için gurur duymakla riske girdiğim için öfkelenmek arasında bir yerde olurdu.

Araçtan çıkmadan önce her iki silahın da şarjörlerini kontrol ederek dolu olduklarından emin oldum. Ön taraftaki adamların beni duymasını istemediğim için kapıyı kapatmaya zahmet etmedim.

Silahlardan birini tozluğumun arka kemerine sokarken diğerini dikkatlice tuttum ve büyük çiftlik evinin diğer tarafına doğru ilerledim. Onlardan iki kişi, benden de bir kişi vardı.

İlk atışı zayıflatıcı ya da ölümcül yapmalıydım çünkü diğeri peşimde olacaktı. Titriyordum, vücudumu sakinleştirmek için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyordum.

Evin yan tarafına baktığımda iki adamın da bana doğru baktığını gördüm. İkisi de yıpranmıştı, yağlı saçları ve daha iyi günler görmüş kötü giysileri vardı. Kardeş sayılabilirlerdi, aralarındaki tek fark boylarıydı. Daha yakından baktım, sağdaki daha uzun ve daha genişti.

Onu saf dışı bırakıp küçük olanla kalırsam şansım daha yüksek olurdu. Dişlerimi sıkarak ciğerlerime sakinleştirici bir nefes çektim. Şiddete başvurmak doğamdaki her şeye aykırıydı. Ama bu adamlar

Ben. Trevor için gelmişlerdi. Gelmeye devam edecekler ve kızlarımı hedef alacaklardı.

Larry ve Clark'a bir şekilde bağlı olduklarını biliyordum ve o canavarlar Paul'ü benden almış ve neredeyse en iyi arkadaşımı çalıyorlardı.

Kollarımı kaldırarak iri adamı nişan aldım ve ateş ettim.

BÖLÜM 29

TREVOR

Doğasına aykırı olduğunu bildiğim için Monica'nın ortadan kaybolmasını istedim. Derin sakinleştirici nefesler alarak herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Bunu anladıklarını ve onu takip ettiklerini söyleyecek herhangi bir şey.

Birkaç dakika sonra hiçbir şey duymayınca rahatlayarak iç çektim ve etrafıma bakındım. Gittiğini anladıklarında çok kızacaklardı. Pencerenin ışığından uzaklaşarak bodrumun duvarlarına doğru yürüdüm ve merdivenlerin üstündeki kapıdan çıkmak için kullanabileceğim bir şey aradım.

Bir silah sesi duyuldu ve donakaldım. Kanımın damarlarımda soğuk aktığını hissettim. Merdivenleri hızla çıktım, kapıyı denedim ama kilitli olduğunu biliyordum. Monica bu işe karışmayacak kadar uzun süredir ortalıkta yoktu.

Bir el silah sesi daha duyulduğunda hayal kırıklığıyla bağırdım, omzumu kapıya çarptım, acıması umurumda bile değildi. Oradan çıkmam gerekiyordu.

"MONICA!" Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar işe yaramaz hissederek bağırdım. Adamlardan birinin bağırdığını duydum. Mike'ın sesine benziyordu. Sonra Monica'nın sesi korku ve öfkeyle yükseldi. Ne dediklerini anlayamadım. Sadece bağırışlar ve kaos beni bir menzile gönderdi. Bu boktan evde sağlam durmam gereken tek şey bu lanet bodrum kapısıydı.

Bir silah sesi daha duyuldu ve sesler kesildi. Tekrar en üst basamağa çıktım. Tırabzanı tuttum ve diğer elimi duvara koydum. Bacağımı geri çekerek kapıya olabildiğince sert bir tekme attım. Çatladı.

Dönüp merdivenlerden aşağı bakarak kendimi tekrar destekledim ve geriye doğru tekmeledim. "S.KTİR!" Çaresizce bağırdım.

Kapının kilit sesini duydum ve dövüşmeye hazır bir şekilde döndüm. Görmeyi beklemediğim şey Monica'nın karşımda durmasıydı.

BÖLÜM 30

MONICA

kurşunun iri adamın kafasının arkasına isabet etmesini ve hemen yere düşmesini izledim.

Az önce bir adam öldürmüştüm.

Kollarım tekrar doğrulurken, bağırان ve çoktan bana doğru dönmüş, çileden çıkmış diğer adama doğru hızla nişan alırken bile içimi bir bulantı kapladı.

"Kahretsin," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerim yaşlarla dolmuş, onları kırıştırmaya çalışıyordum. Tekrar ateş ettim. Çok erken. Düzgün nişan almak için zaman ayırmadım.

"Deli, psikopat, kaltak!" diye bağırdı adamın sesi. "Chuck'ı öldürdü!"

Gözlerimi kırıştıtararak hala bana doğru geldiğini gördüm ve ıskaladığımı anladım. Eli bileğimi çevrelediğinde çok geç bir adım geri attım, hala diğer tabancayı tutuyordu. Bu şekilde dışarı çıkmayacaktım.

Arkama uzanarak ikinci silahı çektim, Paul bana iki elimle de ateş etme dersleri verdiği için minnettardım. Sol elimle beceriksizdim ve açıkçası nişan alma konusunda berbatım. Ama sürpriz yapma avantajı elimdeydi.

Diğer silahı çekerek, sağ elimin bileğini kırıyormuş gibi hissettirse de önümdeki adama doğrulttum, silahı çenesinin altına doğrulttum ve ateş ettim.

O düşerken etrafımdaki her şey patladı. Ben düştüm. Kan ve diğer maddeler her tarafıma saçıldı. Kendimi tutmaya çalışırken öğürdüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yere çöktüm, onun geniş, görmeyen gözlerine baktım ve gözyaşlarımın yüzümden damladığını hissettim.

Ayağa kalkarak silahı aldım ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ön kapıya doğru koştum.

Duygularımı daha fazla tutamadım. Az önce iki adamın hayatını almıştım. Kapıyı iterek karanlık eve girdim ve bir teneke yığınının çarptım, düşerken ağladım.

Trevor'ın sesi merdivenlerin tepesinden adımı haykırıyordu ama cevap veremiyordum. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Benzin kokusu güçlüydü ve üzerim ıslak bir şeyle kaplıydı. Gözlerimi kırıştırarak neyi devirdiğime baktım.

Benzin bidonları ön kapının hemen içine yığılmıştı ve Trevor'ın küfrettiği bodrum kapısına doğru ilerlerken sıvı yerde sürünüyordu. Saçlarım yüzümde sallanıyordu, at kuyruğum çoktan gitmişti ve ikinci adamı öldürdükten sonra gözlüklerimi kaybetmiştim. Her şey bulanıktı ve ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyordum.

Kapının kilidini açtım ve Trevor'ın öfkeli gözlerine baktım. Savaşmaya hazırdı.

"Monica?" Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Siktir, siktir, siktir." Son merdiveni de çıkmıştı, elleri üzerimde yara arıyordu. Muhtemelen kan revan içinde, cehennem gibi görünüyordum.

Uzaktan siren sesleri duydum, dışarıda bir araba kapısı çarpıyordu.

"NE OLUYOR LAN?" diye bağırdı dışarıdan bir erkek sesi.

Trevor gerildi, bileğimden tutup silahı benden aldı.

"Richard," diye fısıldadı, beni evin derinliklerine doğru çekerek.

Kalbim güm güm atıyordu, vücudum bitmesi için yalvarıyordu, sonunda susabilmek için.

"Hareket edebilir misin?" Trevor fısıldayarak beni mutfığa geri götürdü, beni içine aldı. "Tanrım, vuruldun mu?" sesi kırılıyordu, ön kapıdan gelen ayak seslerini duyduğumuzda bile elleri yine beni arıyordu.

"Hayır, pencerelerden kesiliyor." Titreyerek fısıldadım. "Silah sesleri duydum."

"Onları ben öldürdüm."

Trevor'ın yeşil gözleri şok olmuş bir şekilde benimkilere dikildi.

"NEREDESİN CONNOR?" Richard'ın sesi evin içinde ilerliyor, arka tarafa, bizim bulunduğumuz mutfığa doğru geliyordu.

Arka taraftaki koridora doğru ilerlerken Trevor beni itti.

"Sanırım burası oturma odasına kadar uzanıyor." diye fısıldadı. "İki giriş var. Arkasından çıkabiliriz. Ön kapıdan gir."

Başımı salladım, ağlamayı kesmeye ve kendimi tekrar sakinleştirmeye çalıştım. Trevor elimi sıktı.

"Neredeyse bitti, sadece benim için biraz daha cesur ol, tamam mı?" diye konuştu yumuşakça, nazikçe.

Oturma odasına dönerken ayağım döşemeye takıldı. Kapı benden bir metre uzaktaydı. Kaçış. Siren sesleri daha yüksekti.

"O kadar hızlı değil, seni aptal sürtüğ." Richard'ın sesi solumdan geldi ve Trevor beni yolumdan çekip yana savururken silahını ateşledi.

Richard küfretti ve onu yakaladı. Vurulup vurulmadığını bile anlayamıyordum ve Trevor'a tekrar ateş etmesi için bağıırıyordum. Trevor ayağa kalkarken, Richard daha yavaş bir şekilde onu takip ederken, titreyerek ayağa kalktım ve panikle kenara çekildim.

Trevor geri çekilerek Richard'ın çenesine olabildiğince sert bir yumruk attı ve Richard'ın düştüğü zemin onun altında kalarak bazı döşemelerin düşmesine ve kaymasına neden oldu.

"TREVOR!" Bütün odanın bodrum katına çökmesinden korkarak çığlık attım.

Trevor bana doğru geri adım attı ve Richard bileğinden tutarak hamle yaptı. Silahı düştüğü yerden almak için çabaladım ve bir kez daha ateş ettim, çığlık atıp sırt üstü yuvarlanırken Richard'ı elinden vurdum.

Ağır çekimde zeminin altından kayışını ve bodrum katına doğru gözden kayboluşunu izledim; Trevor atlarken çığlık atıyor, peşinden içeri girmemek için hamle yapıyordu.

Alevler aniden tutuştu ve benzinin dökülüp yayıldığı zemin boyunca ilerledi. Devrilen tenekelerden hâlâ akıyordu, bazıları hâlâ istiflenmiş ve doluydu.

"Siktir!" Trevor ellerini belime koydu. Kesiklerden dolayı haykırdım, nihayet pencereden sürünmenin acısının bir kısmını hissediyordum, üzerime dökülen benzin onları yakıyordu.

"Gidin," diye emretti Trevor. "Buradan siktir olup gitmemiz gerek. Burası havaya uçacak."

Onunla birlikte peşimden koşarak, zeminin geri kalanı çökerken ön kapıyı temizledik. Benzin bidonlarından alevler yükselirken donup kalmış, açılan deliēe bakıyordum. Her şey kararırken Trevor beni ön verandadan çimenlerin üzerine fırlattı.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce tek gördüğüm turuncu alevlerin tüm Paxton çiftlik evini sardıēıydı.

BÖLÜM 31

TREVOR

Kendimi Monica'nın üzerine atıp onu korurken arkamdaki patlamanın sıcaklığını hissettim. Vücudunun hâlâ altımda olduğunu hissedince paniğe kapıldım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Baygın haline bakarak "Monica!" diye bağırdım. Kir içinde kalan ellerimle saçlarını yüzünden çektim, at kuyruğu çoktan gitmişti. Çok hareketsizdi. Kıpırdandım ve üzerindeki kazağı, altındaki tişörtle birlikte yukarı itip çıkardım. İkisi de benzin ve kana bulanmış durumdaydı ve vurulmadığından emin değildim.

"Bebeğim, hadi." Tekerleklerin çakıllar üzerinde döndüğünü, sirenlerin çaldığını duyarken bile sesim kesiliyordu. Yardım gelmişti ama ne pahasına?

Karnının alt kısmı ve yanları penceredeki kırık camdan dolayı fena halde kanıyordu. Lanet okudum, kendi gömleğimi çıkarıp üzerine uzandım ve baskı uyguladım.

"Lanet olsun. Ne oldu lan?" Lucas'ın sesini yanımda dizlerinin üzerine çökerken bile duydum.

"Richard, Mike ve Chuck." Bir çırpıda söyledim. "Hepsi öldü. Jackson öldü. Monica yaralandı." Tüm eğitimim boşa gitmişti. Ayrıntıları vermeye bile odaklanamıyordum. Biri beni geri çekmek için kolumdan tuttu ve ben de savurdum.

"Tanrım. Dostum. Dur. Yardıma ihtiyaçları var." Nick'in sesi dehşetimi kırdı. Ayağa kalktı ve beni de yanına çekerek sağlık görevlilerinin sevdiğim kadının etrafını sarmasını izledi.

"O iyi mi?" Onlara doğru eğilip iyi olduğunu söylemeleri için yalvardım.

"Şu ana kadar hayati göstergeler iyi. Onu hastaneye götüreceğiz. Travma ve kan kaybı var. Dolu bir aracımız var, sizi bırakmamızı ister misiniz?" diye sordu kadın sağlık görevlisi.

"Ben onunla gidiyorum." Karşı çıktım.

"Şu anda bunu yapamazsınız ve bizi bekletiyorsunuz." dedi kadın kararlı bir şekilde.

"Onu yakaladım. Hemen arkadayız." Lucas'ın sesi öfke ve hayal kırıklığını bastırdı.

"Nick?"

"Olay yerini buldum." Ambulans hızla uzaklaşırken ve ben Lucas'ın kamyonetine doğru yönelirken bile Nick onayladı.

"H a d i gel." Lucas t ı r m a n ı p kamyoneti çalıştırıp vitesle takarak beni takip ederken emrettim.

"Arkada giyebileceğin sweatshirt gibi bir şey var." dedi hoyratça ve ben dövmeli göğsüm çıplak halde kendime göz kırptım. Çünkü tişörtüm Monica'nın kanamasını durduruyordu.

Monica. Kim yaralandı?

Bensiz bir ambulansa.

"S.KTİR." Konsola vurarak homurdandım.

"HEY!" Lucas bağırdı, gözlerini yoldan ayırmadan bana yarım bakış attı. "Eğer dağılırsan bunun ona bir faydası olmaz. Üstüne bir gömlek giy ve onun yanında olmaya hazır ol." diye emretti.

Bana tekrar baktığında bile, dövüşmeye hazır bir şekilde ona ters ters baktım.

"Beni aklını başına getirmeye zorlama, pislik herif." dedi kararlı bir şekilde.

Başımı salladığımda haklı olduğunu anladım. Dönüp arkadaki çantaları karıştırdım ve Reading Polis Departmanı'na ait bir tişört çıkarıp başıma geçirdim.

"Hatırlat da Monica uyandığında onun bir fotoğrafını çekeyim." diye homurdandı, neredeyse gülerek.

Ona ters ters baktım.

"İyileşecek, dostum. Travma geçirdi ve kan kaybetti. Onu iyileştirecekler. Göründüğünden daha güçlüdür."

Kasabaya girerken pencereden dışarı baktım. Monica'yı götürdükleri hastaneye doğru sokaklarda hızla ilerledik.

Lucas'ın aracı gıcırdayarak ambulansın arkasında durdu ve Monica'yı kapılardan geçirip arka tarafa götürdükleri sırada acil girişine çarparak dışarı fırladık.

"Memur Marshall!" diye konuştu neşeli bir ses, ben kayboldukları yeri takip etmeye çalışırken bile.

"Şimdi olmaz," Lucas'ın sesi sertti, normalde olduğundan daha kabaydı.

"Um.... sen doğumhaneye gitmiyor muydun?" kadın ses şimdi daha tereddütlü konuşuyordu.

Donup kaldım ve dönerek canlı bir heykele dönüşmüş olan Lucas'a baktım.

"Um... Memur Marshall?" Hemşire endişeyle Lucas ve benim aramda mekik dokudu.

"Siktir," diye mırıldandım, arkadaşımın yanına gittim. Parmaklarımı yüzünün önünde şıklatarak, "Dostum!" Sertçe konuştum. "Kendine gel artık."

Gözlerini kırptırdı ve tekrar odaklandı.

"Doğum ve doğum mu? Nerede? Nerede o?"

Hemşire ikimize de kocaman gözlerle baktı, "Şey... üçüncü kat, üç seksen dokuz numaralı oda."

Lucas'ın asansörleri atlayıp merdiven boşluğuna girmesini ve kapıyı arkasından çarparak çıkmasını izledim.

Monica'ya ulaşmak için dönüp kapılardan geçerken bile Becks'in iyi olması ve kendi kâbusuna girmemesi için dua ettim.

Karmakarışık koridorda yürürken, iki kapı aşağıdaki bir odadan bir hemşire kafasını çıkardığında Monica'yı aramak için her odaya baktım.

"Bay Connor?" diye sordu bana bakarak.

"O benim." Son birkaç adımı aceleyle ona doğru yürüdüm.

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek konuştu, "O iyi ve uyanık. Seni soruyor, aslında oldukça öfkeli bir şekilde," cümlesi yumuşak bir kahkahayla sona erdi.

"İyiyim dedim ya!" Monica'nın sesi odadan geldi, görünüşe göre sinirlenmişti. "Trevor nerede? O iyi mi?"

"Bayan Rogers, o iyi. Bir polis memuruyla birlikte ambulansın arkasına bindi..." genç, erkek doktorun sesi kesildi, odaya girdiğini fark edince sinirlenmişti. "Trevor siz misiniz?" diye sordu yalvarırcasına.

Gözlerim Monica'nınkileri buldu ve çırpınmayı bıraktı, onu koydukları sedyeye yaslandı, gözleri yaşlarla doldu.

"Ben Trevor," diye onayladım, başucuna doğru yürüdüm ve elini tuttum. "Bırak ne yapmaları gerekiyorsa yapsınlar," diye yumuşak bir sesle ona nazikçe emrettim. "Çok kan kaybettin ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim, eğilip alnından öptüm. "Sen benden çok daha kötü durumdasın."

"Beyin sarsıntısı geçirmediğini nereden bileceğiz?" diye sordu. "Seni bayıltmışlar."

Doktorun sesi araya girdiğinde bile ona ters ters baktım.

"Muhtemelen bunu da kontrol etmek isteyeceğiz." diye başladı.

Kafamı kaldırdım, gözlerimdeki bir şey onun sözünü kesti.

"Önce seninle ilgilendikten sonra." diye bitirdi, Monica'ya bakarak.

BÖLÜM 32

MONICA

Hemşire dikişleri atmayı bitirirken usulca diye **seslendim**. Yirmi sekiz dikiş karnımın alt kısmına yayılmıştı. Bir tetanos iğnesi ve beyin sarsıntısından sonra bu odadan kaçmaya hazırdım. Tüm lanet hastaneden. Onlardan nefret ediyordum.

"Doktorun ne dediğini unutma," diye yumuşak bir sesle konuştu hemşire bandajlamayı bitirirken. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin. Gitmene izin vermemizin tek nedeni Bay Connor'ın itfaiyeci olduğu için sağlık görevlisi eğitimi almış olması."

"Biliyorum," dedim bacaklarımı sallayarak. "Özür dilerim. Hastanelerden nefret ediyorum." "Buralarda bunu çok duyuyoruz. Alınmıyorum," diye güldü.

Koridorda Trevor'ın sesini duydum. Serserinin sedyeye binmesine bile gerek kalmamıştı. Hızlı bir beyin sarsıntısı değerlendirmesi için onu başka bir odaya götürmüşlerdi. Bu ne kadar adaletsizdi?

"Teşekkürler Dr. Halmer," dedi o aptal ve güzel sesiyle sakince.

"Siz ikiniz birbirinize iyi bakın. Bir hafta içinde dikişlerini aldırarak için onu görmek isteyeceğim ama muhtemelen seni ikna edecektir."

Odanın kapısına geldiğimde Trevor güldü ve onun genç doktorun elini sıkmasını izledi. Hastanenin eve gitmem için bulduğu hafif dar gömleği çekiştirerek indirdim.

"Buradan gitmeye hazırım." Yüzünü bana döndüğünde konuştum.

"Tekerlekli sandalye getireyim, İsa." diye konuştu, endişeyle yanıma geldi.

"Trevor. Ben iyiyim. Dikişler ve müthiş bir baş ağrısı dışında iyiyim." Göğsünü hafifçe ittim.

Nefes nefese kaküllerini alnına savurarak bana doğru baktı.

"Tamam. Kızma..."

"Bu cümleye başlamak için hiç iyi bir yol değil." Araya girerek söyledim, aniden gergin hissettim.

"Doktorlar ve hemşireler seninle işlerini bitirmeden yataktan fırlamanı istemedim." diye nazikçe savundu. "Ama Lucas'la içeri girdiğimizde bir hemşire Lucas'ı hastaneye getirdiğimi düşündüğü için bizi durdurdu."

"Yaralandı mı?" Endişeyle ağzımdan kaçırdım.

"Hayır..." Trevor'ın sesi kesildi. "Becks için burada olduğunu sanıyorlardı..."

"NE?" Neredeyse bağıracaktım. "Becks'in nesi var?"

"Bilmiyorum, sadece doğumhanede olduğunu biliyorum."

"Onun iyi olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım." Dışarıda yürürken konuştum.

Acil servisin kapısından çıkıp asansörün kapısına gittim ve düğmeye bastım. Becks yaralandığında ve Paul öldürüldüğünde, buraya son gelişimde hissettiğim hastalıklı duyguyla savaştım. Trevor'ın kolu omuzlarıma dolanıp beni bedenine doğru çekerken titrek bir nefes aldım, sanki zihnimi okuyordu.

"Buradayım, Mon," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim usulca, ona yaslanarak. "Sadece buradan nefret ediyorum."

Asansöre girdiğimizde beni nazikçe sıktı, doğum ve doğum katına bastı. Bizi yukarı taşıırken üç numaranın yanmasını izledim, midem bu lanet şeylerde her zaman olduğu gibi düştü.

"Kapılar açılırken Trevor konuşmaya devam etti: "Becks iyi olacak. "O ve bebek iyi olacak."

Başımı salladım, onu asansörden çıkarıp hemşire odasına doğru yönlendirdim.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Erkek hemşire bize baktı.

"Rebecca Marshall için buradayız." Sesim titreyerek konuştum.

"Sen kız kardeşisin!" diye haykırdı başını sallayarak. "Monica mı?"

Lucas ve Becks beni aileden saydıkları için rahat bir nefes aldım.

"Evet. Bu da kocam Trevor." Başımı sallayarak söyledim.

"Harika. Kapıyı açmak ve ziyaretçi kartlarını getirmek için geleceğim. Bu katta bulunduğunuz süre boyunca bunları takmanız ve ayrılırken kontrol etmeniz gerekecek. Bebeklerimizi ve annelerimizi güvende tutmak isteriz." dedi ve istasyonun arka tarafında gözden kayboldu.

"Kocan mı?" Onunla yüzleşmek için döndüğümde Trevor'ın

sesi alçaktı. "Biliyorum, özür dilerim..."

Sonra dudakları dudaklarıma yapıştı, parmakları parmaklarımın arasından geçti. uzun zamandır at kuyruğumdan aşağı inmiş olan saçlarımı, başımı eğerek daha derinden öptü.

"Oh....ahem..."

Trevor'ın koyulaşmış yeşil gözleri bana bakarken kızararak geri çekildim.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye devam etti hemşire.

"Sorun değil. Bunun için üzgünüm," dedi Trevor, hâlâ bana bakarak, "Yeni evliler." Sonra omuz silkti, göz temasını kesip hemşireye gülümsedi.

Kendimi durduramadan homurdandım ve gülerken ağzımı kapattım.

"İkiniz de çok tatlısınız. Aman Tanrım." dedi hemşire. "Üniformalı bir adam için beni işaretle." diye şaka yaptı ve biz içeri adım atarken kalçasıyla kapıyı daha geniş açtı.

Ben başımı arkaya atıp yüksek sesle gülerken Trevor kızararak yutkundu.

"Onlar farklı bir tür." Ben de onayladım.

Kapının arkasından sıkıca kilitletiğinden emin olduktan sonra hemşire hareket etti önümüzde, hızla yürüyor.

"Ben Zachary, tercihen Zach," diye konuştu omzunun üzerinden geriye bakarak. "Bayan Marshall şu anda doğumhanede, burası da bekleme odamız. Kendinize içecek veya atıştırmalık alabilirsiniz ya da koridorun sonunda, tuvaletin karşısında otomatlar bulunmaktadır. Sizi burada tutacağız.

Elimizden geldiğince güncelliyoruz." diye konuştu ve plastik sandalyeler ve kanepelerle kaplı rahat bekleme odasını işaret etti.

"Doğum odası mı?" Endişeyle sordum. "Daha çok erken..." Sözlerimi yarım bıraktım. Zach uzandı ve anlayışla omzumu sıvazladı.

"Öyle," diye kabul etti. "Ama kendisi ve ailesi için olabileceği en iyi yerde. bebek şimdi. Ayrıca, kendi uzun boylu ve yakışıklısı da birkaç saat önce koşarak yanına geldi."

Trevor'ın onunla konuşmasını tamamladığını duyduğumda ellerimle yüzümü kapatıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Oturmam için beni kanepeye doğru yönlendirdi ve oturduğumda yüzümü buruşturdum, dikişler hafifçe çekiliyordu.

"Seni eve gitmeye ikna etmeye çalışmanın bir faydası olmadığını biliyorum." "Haklısın, yok." Araya girdim.

Trevor kaşlarını çatı, "Sana içecek bir şeyler getireceğim... kahve değil, önce su." Tartışmamı sezdiğini söyledi. "Ve yiyecek küçük bir şeyler. Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Bir şeyler yiyip içeceksin."

Kollarımı kavuşturdum. Bunu özlemiştim. Birinin benimle ilgilenmesini. Yine o olmasına hâlâ alışamamıştım. Birkaç aydır birlikte yaşıyor olmamıza rağmen. Paul her zaman bunu yapan, inatçılığımla mücadele eden kişi olmuştu.

"Tamam." Kabul ettim. "Kızlar iyi mi? Hâlâ Nan'lerde mi?" diye sordum. Lacey için endişeleniyordum. Ona arkadaşının öldüğünü söylemek. Paul'ü kaybettiğime çok yakın birini kaybetmek. Bunu düşünürken gözlerim doldu ve bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. Trevor önümde çömeldi ve başparmağıyla gözyaşımı sildi.

"Onlar iyi. En son baktığımda Nan'le bir gençlik filmi izliyorlardı ve Nan de yatıya kalmak için yerde bir palet hazırlamıştı. Şu anda en iyi hayatını yaşıyor ve onlar da öyle. Senin iyi olduğuna ve benim de iyi olduğuma dair onları temin ettim. Onlar da Becks ve bebek için endişeleniyorlar. Lacey'e ya da diğer ikisine Jackson hakkında bir şey söylemedim. O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Birlikte."

Başımı salladım, beni kollarının arasına aldığı anda bile usulca hıçkırarak ağlıyordum. Sanki tüm zihnimi okumuş ve her şeyi halletmişti. Gecenin adrenalini ve kaosu etkisini yitirmeye başlamıştı ve söylediğimden daha fazla canım yanıyordu. Ben

Bir kez daha en iyi arkadaşımı ve onun doğuramadığı küçük tatlı bebeğimi kaybetmekten korktum. Trevor'a daha sıkı sarıldım, tutunmaya çalıştım.

"Yani... koca, ha?" diye sordu usulca, kıkırdayarak.

Kızarak geri çekildim. "Bunun için özür dilerim. Sadece seni yanımda istedim ve eğer sadece aileme izin veriyorlarsa-"

Dudakları bir sırtışla yukarı kalktı.

"Üzgün değilim," diye alay etti. "Kulağa hoş geliyor. Kocam." başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe gezindi. "Bunu resmileştirmeyi düşünmeliyiz." Sesi alçaldı, nefesim boğazımda düğümlenirken bile daha sessizleşti. "Gidip atıştırmalık bir şeyler alacağım. Su mu meyve suyu mu?" diye sordu, ayağa kalkarak.

Az önce söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. "Meyve suyu," diye rica ettim, ağzım açık ona bakarken.

"Anladım," dedi ve dönüp bekleme odasından çıkarak beni yalnız bıraktı.

BÖLÜM 33

TREVOR

"Ben hepsinin öldüğüne inanamıyorum..." Otomatın camına bakarak usulca konuştum. Monica önce tuzlu sonra tatlı bir şeyler isteyecekti. Ona biraz üzüm suyu ve bir şişe su almıştım bile. Bir pizza sipariş etmeyi düşünmüştüm ama ona şimdiden birkaç atıştırma yedirerek zorluyordum. Çok stresliydi ve endişeliydi. Ben de kendimi zor tutuyordum. Bodrum kapısını açtığımda onu hâlâ kanlar içinde ve dayak yerken görüyordum.

"Her şey bitti." diye konuştu Nick huysuzca. "Eski çiftlik evi gitti. Aslında yanmasına izin verdik. Orada olan onca şeyden sonra." sesi kesildi.

"Nick, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun." Monica'ya aldığım fıstıkların yanına bir çikolata seçerek söyledim. "Jackson'ın başına gelenleri önlemek için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu."

"Biliyorum," sesi sert ve kısıktı. "Sadece ondan sorumluymuşum gibi hissediyorum, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Oraya yalnız gitmemesi gerektiğini biliyordu."

Beni göremese de başımı salladım.

"Ömrü boyunca kötü muamele gördü, dostum." Yumuşakça söyledim. "Jackson'ın böyle hissetmeni, bunu taşımanı istemeyeceğini biliyorum."

"Pekala. Lucas'tan haber var mı?" Nick'in sesi benimle daha da kısıldı ve konuyu değiştirdi. Onun için, bunun onun üzerinde yaratacağı etki için daha sonra endişelenmem gerekecekti.

"Bir şey yok. Son duyduğumda doğumdaydı," diye onu bilgilendirdim ve koridorda geri yürüdüm.

"Çok erken." diye mırıldandı.

"Evet. Bir şeyler öğrendiğimde sizi haberdar edeceğim." Bekleme odasındaki sesleri duyduğumda hızlandığımı söyledim.

Köşeyi dönüp telefonumu cebime geri koyduğumda Lucas'ın sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu gördüm. Saçları diken diken olmuştu, sanki dikkati dağılmış bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

"İyiler ama..." diye devam etti, ben etrafından dolanırken. Monica elleriyle ağzını kapatmış, iri adam onu kucağına çekerken bile gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"İyi olmanıza çok sevindim," diye ekledi. "İkinizin de."

Monica göğsüne yaslanıp ağlamaya devam etti, o bana elini uzatırken Monica da ona sarıldı.

Kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak onu kavradım.

"Bebek burada ve iyi." diye açıkladı, Monica geri çekilip gözyaşlarını silerken ve ben ona sarılırken. "Ufacık. Çok küçük. Nefes almakta biraz zorlanıyor. Onu izlemek istiyorlar." sesi kesildi.

"Lucas buraya geldiğinde Becks'in boyu yedi santimetreydi." Monica devam etti, "ve odadaki herkese kocası gelene kadar bebeğin burada kalacağını söyledi." Gözyaşları içinde güldü. "Alıntılıyorum, 'Bunu bir daha yalnız yapmayacağım,' dedi ve herkesi dehşete düşürdü."

Lucas kıkırdadı ve dövme eli tekrar saçlarında gezdirdi.

"Savaş modundaydı, dostum." Gri gözleri benimkilerle buluştu. "Onu hiç böyle görmemiştim. Yakaladığım doğumun ve doğumun tüm kısmı..." başını salladı.

"Biliyorum dostum. Bu kadınların yapabildikleri inanılmaz." Ben de ona katıldım.

Monica başını yanıma doğru sallayarak güldü. "Hiç de büyülü hissettirmiyor." diye mırıldandı.

"Onu bir gece gözlem altında tutmak istiyorlar. Ama durumu iyi. Becks çok iyiydi. Onu temizliyorlar ve sonra hepiniz gelebilirsiniz."

geri döndü. Banyoyu ve duşu istedi ve bana bebekle birlikte gitmemi emretti. Bana gizlilik yemini ettirdi."

"Ah... Yeğenimle tanışmak için can atıyorum!" diye inledi

Monica. "Sabırlı ol," diye yatıştırdım, ona gülümseyerek.

Lucas güldü. "Özür dilerim. Senin öfkenle yüzleşmeyi benim aşırı hormonlu karısının."

"Bu seferlik görmezden geleceğim." Monica geri döndü.

"Ben gidip oğlumla anneme bakacağım," dedi Lucas, neredeyse ayağı kayacaktı. "Becks hazır olduğunda gelip seni alacağım."

"Pekâlâ, kardeşim. Tebrikler." Dedim. "Becks'e onu sevdiğimizi söyle," diye ekledi Monica.

"Yapacağım, siz ikiniz." Lucas dönüp odadan çıktı.

Monica başını sallayarak iç çekti. "Bebegin burada olduğuna inanamıyorum." dedi bana bakarak.

"İyi olacaklar." Ona güvence verdim. "Onlar için en iyi yerde ve erken gelmek ve yetişmek için biraz zamana ihtiyaç duymak dışında her şey mükemmel gitmiş gibi görünüyor."

Başını salladı, kollarını belime doladı ve bana sarıldı.

"Kızları kontrol ettim. Uyuyorlar ve Nan yatmaya gidiyordu. Yarın biraz dinlenene kadar onları orada bırakmamızı söyledi. Lucas bize bir şey söylemeden önce onu aramadıysa muhtemelen hepimizin kışına tekneyi basacak."

Monica kıkırdadı, sonra inleyerek oturdu.

"Söylediğinden daha fazla acı çekiyorsun." Onu suçladım.

"Pekâlâ. Belki de öyleyimdir." diye itiraf etti, fıstıkları ve meyve suyunu benden aldı.

"Trevor..."

Lucas'ın sesi bir tünelden gelir gibi geldi ve gözlerimi kırpıştırarak yavaşça açtım. Sırtım ve boynum uykuya daldığım pozisyondan dolayı ağrıyordu.

sert plastik kanepede. Aşağıya baktığımda Monica'nın hâlâ uyuduğunu gördüm, uzanmış, başı kucağımda.

Gözlerim Lucas'ın kollarıyla buluştu ve sessizce konuştum. "Her şey yolunda mı?"

Monica'ya bakarak başını salladı.

"Becks isterseniz hepinizi görmeye hazır." Fısıltıyla konuştu, "Sadece Monica'yı henüz uyandırmak isteyip istemediğinizi bilmiyordum..."

"Eğer yapmazsak ikimizi de bu hastanenin başka bir katına koyacak." Şaka yaptım. "Mon," diye yumuşak bir sesle konuştum, elimi kolunda gezdirdim.

İnledi, yüzü acıyla buruştu ve bu kadar acı çekerken beni burada kalmasına izin vermeye ikna ettiği için içimde bir öfke hissettim. Onunla hiç uzlaşmamıştık. En iyi arkadaşını kendi gözleriyle görene kadar buradan ayrılmayacaktık.

"Ne," diye homurdandı sesi, uykunun verdiği hışırtıyla.

"Becks seni görmeye hazır," diye konuştu Lucas, yeniden tam boyuna ulaşmıştı.

Monica acı içinde yüzünü buruşturarak doğruldu, eli karnına gitti.

"Tanrım. Biraz ağırdan alır mısın, kadın?" Homurdandım.

"Gidelim," diyerek beni görmezden geldi ve uzun boylu polisi takip etmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı.

Doğum ünitesinin sessiz koridorunda ilerleyen Lucas, Becks'in kapısına geldi. Kapıyı tıklatıp nazikçe açtıktan sonra odaya girdiğimizde yeni annenin yatağında uzanmış, ılık ılık parladığını gördük.

Becks'in gözleri büyüdü, arkadaşının nasıl hareket ettiğini anladı ve bana endişeli bir bakış attı.

"Monica, bu kadar yaralıyken kalmamalıydın." diye azarladı, iki kadın on yıldır ayrıymış gibi sarılırken bile. "İyi olmana çok sevindim." Becks gözyaşları içinde devam etti.

"Biz iyiyiz." Becks'i temin ettim, "Monica yaralandı ve iyileşmesi gerekiyor ama sen buradayken onu eve gitmeye ikna edemezdim." Ben de ekledim.

"Senin de iyi olduğundan emin olmalıydım." diye konuştu Monica, ayağa kalkıp Becks'e baktı, kendisi de ağlamaklıydı. "Sen iyi misin? Bebek nasıl?"

Becks gözyaşlarını yüzünden silerken hâlâ Monica'nın elini tutuyordu. Lucas'ın gözleriyle karşılaştı ve gülümsedi.

"O mükemmel."

Becks başını sallayıp Lucas ve ben gülerken Monica neredeyse heyecanla çılgılık atacaktı. Arkadaşımın elini sıktım.

"İkinizi de tebrik ederim." Onlar adına sevindiğimi söyledim.

"Ciğerlerinin biraz daha büyümesi gerekiyor. Biraz daha yardıma ihtiyacı var." Becks endişeyle söyledi.

"İyi olacağını söylediler, tatlım." diye konuştu Lucas, onun diğer tarafına geçerek. "Bir süre yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalacak. Sonra oğlumuzu eve götüreceğiz." Eliyle usulca omzunu okşadı.

"Adı ne?" diye sordu Monica.

"Sen söyle onlara." dedi Becks, uzanıp elini Lucas'ın elinin üzerine koyarak.

Huysuz, sert adam boğazını temizledi ve konuşurken sesinin çatladığını duyunca şaşırdım.

"Ona William adını verdik, böylece büyükbabam Willard'a yaptığımız gibi Will diyebilecektik."

"Bu çok güzel!" diye haykırdı Monica, Becks'in elini sıkarak.

"Ama göbek adı Paul." Lucas'ın gri gözleri önce benimkilerle, sonra Monica'ninkilerle buluştu ve Monica'nın yumuşak bir hıçkırık çıkardığını duydum. Ona doğru yaklaştım ve kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim.

"William Paul," diye yineledi Monica, gözyaşları yüzünden akarken arkadaşına bakıyordu. Becks de ağlıyordu ve ben ellerimi gözlerimin üzerinde gezdirmek zorunda kaldım.

"Paul olsaydı..." Monica'nın sesi kesildi ve başını salladı. "Biliyorum," diye fısıldadı Becks.

BÖLÜM 34

MONICA

Bir Ay Sonra

"Yavaşlar mısın?"

Pastayı masaya yerleştirmeyi bitirdiğimde Trevor bana çıkıştı. Döndüm ve ona ters ters baktım.

"Affedersiniz. En iyi arkadaşınızın oğlunu hastaneden eve getirmesi her gün olan bir şey değil."

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum." diye araya girdi ve o yeşil gözleriyle bana baktı.

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle konuştum, ne kadar incindiğimden ve bu yıl neler yaşadığımızdan hâlâ korktuğunu biliyordum. "Ama ben iyiyim. Tamamen iyileştim. Eğer bir şey varsa, bunu yapmak bazı şeylerin üstesinden gelmeme yardımcı oluyor. Vaftiz oğlumuz bugün eve geliyor!" diye bağırdığımın tamamen farkındaydı.

Lacey kollarını kavuşturup bize bakarak Becks ve Lucas'ın mutfağına girdi.

"Hey, tatlım." Trevor büyük, dövmeli kolunu ona doladı ve kızımızı kendine çekti. Jackson'ın ölümü ve beraberinde getirdiği travma ile mücadele ediyordu. Hepimiz öyleydik. Hayatına yeni başlamış birinin hayatının bu kadar kısa ve hızlı bir şekilde kesildiğini görmek çok zordu. Son sınıfta olması ve Paul'u kaybetmesi de buna eklenince? Onu terapiye göndermeye karar verdik. Hemen kabul ettiğinde ikimiz de şok olmuştuk. Becks bizi onun gittiği klinikle aynı klinikte çalışan bir terapistle yönlendirmişti ve terapi yavaş da olsa iyi gidiyordu.

Kapı çaldı ve Lexi ile Nat'in kapıyı açmak için koştuklarını duydum. Arkalarında durmak için dışarı çıkarken Nick ve Caroline'a gülümsedim. Onların garip ve gergin tavırlarını görünce kaşlarım çatıldı.

"Hey, çocuklar. Gelebildiğinize çok sevindim. Caroline, sana hiçbir şey getirmene gerek olmadığını söylemiştim!" diye haykırdım.

"Sadece bu akşam yiyebilecekleri ya da daha sonra yemek üzere dondurabilecekleri bir lazanya, biraz kek ve kurabiye. Sadece benim hediyem olduğunu söyleriz."

"Onları taşımasına yardım etmeme izin vermedi." Nick neredeyse homurdanarak beni itti ve eve girdi.

Zavallı adam Jackson'ın ölümünü korkunç bir şekilde karşılıyor, sanki bakması gereken oğluymuş gibi suçu üzerine alıyordu. Lucas ve Trevor'ın onunla konuşmaya, ellerinden geldiğince ona arkadaşlık etmeye çalıştıklarını biliyordum. Ama Nick, hepimizin arkadaşı olmasına rağmen, bizim için her zaman biraz gizemli olmuştu.

Caroline'a baktım, mavi gözlerinin Nick'in mutfığa doğru kayboluşunu izlediğini gördüm. Lacey ve Trevor'ın sesleri onu selamlıyordu.

"Kızlar, neden eşyaları Caroline için mutfığa götürmüyorsunuz?" İki genç kıza sordum.

Eşyaları alıp gittikten sonra diğer kadına şöyle bir göz attım. Berbat görünüyordu. Her zamankinden daha yorgundu ve gülümsemesi mavi gözlerini aydınlatmıyordu.

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum.

Caroline başını salladı, sarı at kuyruğu hareketiyle birlikte zıpladı.

"Oh, ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum." diye konuştu ve bir adım öne çıkıp bana sarıldı. "Lucas ve Becks ne zaman burada olacak?"

Akıllı saatime baktım.

"Aslında her an olabilir." Kolundan tutup onu içeri çektim, üçüncü dereceyi vermeyi unutmuşum. O daha sonra gelebilirdi. Bunun için Becks'i yedekte tutacaktım.

Onu oturma odasına çekerken Caroline güldü, erkekler ve kızlar içeri giriyordu. Trevor'ın Nick'in Caroline'a ters ters baktığını gözlemlediğini gördüm ve o da bana soru sorarcasına baktı. Tek yapabildiğim omuz silkmekti. Orada kesinlikle bir şeyler oluyordu. Gürültülü bir motor sesi duyduğumuzda Trevor pencereden dışarı baktı.

"Geldiler," diye ilan etti. Nat ön kapıdan uçarak odadan çıktı. Lexi onu takip etmek isteyince bileğinden tuttum.

"Onlara bir dakika ver." Minik kızılımlı kendime doğru çekerek ona söyledim. Lucas'ın Nat'i selamladığını ve Becks'in daha yumuşak sesini duydum.

"Hey, Peanut!"

"Monica aşırıya kaçmadı, değil mi?"

Trevor, Becks'in sözlerini duyunca dikkatle bana baktı ve ben de onu görmemiş gibi davranmaya çalıştım. Sonra ön kapıdan girdiler.

"Evine hoş geldin!" Caroline'ın yanında ben de bağırdım.

Becks gülererek kolunu Nat'in omuzlarına doladı, Lucas da bebek arabasıyla onu takip etti.

"Monica!" diye bağırdı arkadaşım. "Koca bir parti beklemiyordum."

"Sen de benim için aynısını yapardın." Karşı çıktım. "Bana vaftiz oğlumu ver."

Lucas bebek taşıyıcısını sehpanın üzerine koydu ve yüzünü odaya çevirdi. Tombul küçük çocuk hepimize metanetle baktı ve sonra bir mırıltı çıkardı. Kalbim eridi.

"Oh, çok güzel!!" diye haykırdı Caroline, ellerini çenesinin altında kavrayarak öne doğru geldi. "Hepiniz çok güzel bebekler yapıyorsunuz." diye ekledi.

"İyi iş çıkardım, değil mi?" diye böbürlendi Lucas, Becks onu tokatlarken yüzü kızarmıştı. "Seni mağara adamı," diye şaka yaptı.

Trevor yürüdü, taşıyıcının emniyet kemerini çözdü ve Will'i kucağına alarak göğsüne yasladı. Kocaman dövmeli kolları bebeği dikkatle sarıyordu. Onu öyle görünce midem bulandı. Bebeklik dönemini çoktan geçmiştik ama arkadaşlarımla bebeğini kucağına alışını hayranlıkla izleyebiliyordum. Bu bana bir şeyler hissettirdi. Trevor ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bana sırtıttı.

"Benim hakkım vardı," diye dudak büktüm ve ona şakacı bir şekilde baktım. "Oraya ilk ben gittim."

Becks bize kıkırdarak, "Sırayla yapabiliriz," diye güvence verdi.

Akşam yemeğinden sonra kızlar üst katta film izlerken erkekler de verandada oturuyordu. Caroline, Becks ve ben Lucas'ın geçen Noel'de yaptırdığı kütüphanedeydik. Yeni arkadaşımız rahat koltuğunda oturmuş, Will'i göğsünde tutuyor ve biz konuşurken ona bakıyordu.

"Becks, o cidden mükemmel." dedi yine yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler," dedi Becks. "Ben de öyle düşünüyorum ama oldukça önyargılıyım. Kırk yaşında tekrar anne olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Sen benden daha iyisin," dedim, tünediğim koltukta bacak bacak üstüne atarak. "Nick nasıl?" diye sordu Becks usulca.

Caroline'ın adamın adını duyunca gözlerinin karardığını ve Will'e baktığını gördüm.

"Jackson yüzünden hâlâ kendini hırpalıyor. Bunun kendi hatası olmadığını biliyor ama yine de bunu yapıyor. Her zaman tüm erkekler arasında en soğukkanlı ve sessiz olan o olmuştur. Trevor onun düşünceleriyle çok fazla baş başa kalmasına izin vermemeye çalışıyor."

Becks başını salladı, "Sana bir şey söyledi mi Caroline?"

Caroline'ın gözleri Becks'e dikildi.

"Ne? Hayır! Neden?" diye sordu.

"Lucas az önce Nick'in kafeye daha çok gittiğini ve birbirinizi tanıyor olabileceğinizi düşündüğünü söyledi." dedi Becks, artık emin değildi.

"Hayır, hayır. Hayır, hiçbir şey olmuyor."

Becks'in koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını kaldırdı. Orada bir şeyler dönüyordu ve eninde sonunda bunu onlardan birinden öğrenmemiz gerekecekti.

Kapının tıklatılması ve açılmasıyla birlikte kapıya doğru baktık ve söz konusu adamın kapı aralığında donmuş bir halde kucağında bir bebek tutan Caroline'e baktığını gördük. Uzun ve garip bir duraksamadan sonra Becks konuştu.

"Nick?"

Başını iki yana sallayarak ona baktı.

"Karakola gitmem gerekiyor. Sadece hoşça kal demek ve tekrar tebrik etmek istedim." Topuklarının üzerinde dönerek, kimse cevap veremeden döndü ve gitti.

Caroline ayağa kalkarak bebeği Becks'in yanına götürdü ve annesinin kollarına bıraktı.

"Aslında benim de gitmem gerek. Anneme yarından önce bir şeyler pişirmesine yardım edeceğimi söyledim." Sonra sarışın bir bulanıklık içinde kayboldu.

"O da neydi öyle?" diye sordu Becks, kapı arkadaşlarımızın arkasından kapanırken bana bakarak.

"Biliyorsam ne olayım?!" Cevap verdim.

"Sence birlikte mi yatıyorlar?" "BECKS!"

"Bunu düşünüyordun."

BÖLÜM 35

TREVOR

"S o, Lexi ve Lacey. Siz gidip Becks'i, bebeği ve annenizi kütüphaneden alın." Sakin kalmaya çalışarak söyledim. Lucas ve Becks'le bu konuyu birkaç hafta önce konuşmuştum ve onlar için sorun yoktu. Lacey ve Lexi'nin de izinlerini almıştım.

İki kızım ayrılırken Nat endişeyle bana bakarak konuştu.

"Trevor Amca, pek iyi görünmüyorsun."

Lucas bir kahkaha attı.

"Sen daha önce de evlendin dostum. Aslında onunla," dedi başını sallayarak.

"Biliyorum. Bu sadece farklı." Kendimi ve sinirlerimi savundum. Oturma odasının etrafına mumlar yerleştirmiştik ve arka kapının tekrar açıldığını duyduğumuzda Nat ve Lucas mutfağa doğru gözden kayboldular.

"Hepiniz neyin peşindesiniz?"

Monica'nın sesi kuşkuluydu.

"Hiçbir şey," dedi Becks'in daha sakın sesi.

"Sanırım Trevor karakoldan aradı." diye cevap verdi Lucas'ın daha kalın sesi. "Sadece size haber vermek istedi, ben de sizi eve götüreceğim."

Monica'nın iç çekip oturma odasına doğru gittiğini duydum, ben de gidip tek dizimin üzerine çöktüm, kadife kutuyu açtım ve o içeri girerken yukarı baktım.

Köşeyi dönüp beni gördüğünde nefesi kesildi, gözleri yaşlarla doldu.

"Trevor Connor..." diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Buraya gel," diye neredeyse yalvarıyordum. Hayatımın aşkının bana doğru gelişini izledim, taytını ve büyük boy sweatshirt'ünü giymişti. Kendine özgü dağınık topuzuyla gülümsüyordu. Ona başka türlü sahip olamazdım ve buraya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra, sırtımızdaki kıyafetlerle evlenebilirdik ve ben de çok mutlu olurdum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, elini tuttuğumda hâlâ inanamıyordu.

"O erkek hemşirenin ona yalan söylediğini öğrenmesini istemedim," diye başladım, başını arkaya atarak güldü.

"Monica," diye devam ettim, "seni kızlarımız dışında bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum." Şimdi ciddileşmişim, gözleri benimkilerle buluştu, "on dört yıl önce her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Çocuktum. İkimiz de öyleydik. Bu bir mazeret değil ama başıma gelen en güzel şeyi mahvettim."

"Trevor," diye fısıldadı.

"Sus. Sonsuza dek minnettar kalacağım, sana ve kızımıza bakan birini buldun. İkiniz de bana kendi kızım gibi sevebileceğim küçük bir kız daha verdiniz. İkiniz de bana inandınız ve hiçbir şekilde ne onların ne de sizin hayatınızda onun yerini almayı beklemiyorum. Ama, eğer bana her zaman nasıl olması gerektiğini gösterme şansı verirsen, söz veriyorum seni yaşayan en mutlu kadın yapacağım ve sana ve o kızlara sonsuza dek bakacağım. Benimle evlenir misin... tekrar?"

Monica'nın kahverengi gözleri oturma odasındaki gözyaşlarının arasından parlıyordu ve evet demeden önce başını salladı.

Yüzüğü parmağına kaydırdım ve Paul'ün geçen Noel'de Lucas ve Becks'e hediye etmek için tasarladığı, orta parmağına taktığı safir yüzüğün yanında durması için aşağı doğru ittim. Oval elmas yüzüğün yanında pembe pembe parlıyordu.

"Pembe mi?" diye sordu gözlüklerinin arkasından gözlerini silerek.

"Bu senin en sevdiğin renk," dedim, ayağa kalkıp onun üzerinde yükseldim. Yüzünü dövmeli ellerimin arasına alarak eğildim ve arkasındaki oda sevdiklerimizle dolarken onu derinden öptüm.

Gençler o kadar heyecanlıydı ki küçük çocuklar gibi zıplıyorlardı, geri çekildiğimde Becks ağlıyor ve bizi tebrik ediyordu ve Lucas elimi sıkarak Monica'yı kocaman kucakladı.

Lacey sırtına rağmen burnunu buruşturmuştu. "Hepiniz böyle öpüşmek zorunda mıydınız?" diye sordu.

"Bu çıkarmıyordu." Ben cevap verdim. "Eğer sen istersen ben verebilirim. gösteri..."

Yetişkinler gülerken "Hayır!" diye çığlık attı.

Becks, göğsüne yaslanan Will'in sırtını sıvazlayarak, "Hepiniz adına çok mutluyum," dedi. "Şimdi senin benimkini planladığın gibi ben de senin düğününü planlamaya yardım edeceğim."

İki kadın çığlık atıp konuşmaya başlayınca tekrar solgunlaştığımı hissettim, Lucas yüzümdeki ifadeye güldü.

"Sadece küçük ve samimi bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm." Dedim ve iki kadının da donup kalmasına ve dehşetle bana bakmasına neden oldum.

"Çok tatlısın," dedi Becks, Monica'nın elini tutup onu mutfağa çekmek için. Lucas neşeyle beni izlerken, "Siktir," diye mırıldandım.

BÖLÜM 36

CAROLINE

"Eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?" Nick'in peşinden evin yan tarafına doğru hışımla yürürken sordum. "Otoriter bir pislik olmak dışında."

Vücudunun gerilmesini, yavaşça bana dönmesini, kahverengi gözlerinin öfke ve başka bir şeyle parıldamasını izledim. Onunla burun buruna geldim, kollarımı kavuşturdum ve bakmak için boynumu uzattım.

"Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun?" diye hırlayarak bana baktı. Onu içime çektim, üzerimde yükseliyordu, dövmeleeri boynundan aşağısını kaplıyordu. Kahverengi saçlarının tepesi daha uzundu ve kısa sakalıyla birlikte yoğun bir şekilde griyle kaplıydı.

Nick Larson kırk dört yaşında bir adamdı. Benden on beş yaş büyüktü. Kasabanın kimsenin tanımadığı gizemli bekarı.

Bir ay önce biz kapalıyken kafeye gelmişti ve ben kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Yeni bitirdiği vardiyadan dolayı sersemlemiş ve dağılmıştı. Onu geri çevirmemiştım. Ona biraz kurabiye ve sıcak çay getirdim. Gözlerindeki bakış beni endişelendirmişti.

Neredeyse boş gözlerle bana bakıyor gibiydi. Gitmeye başladığında köşeden döndüm ve hiç düşünmeden ona sarıldım. Yaşlı erkeklere karşı hep bir şeyler hissetmişimdir. Lucas, Trevor ve diğer çocuklarla birlikte geldiğinde ona uzaktan hayranlık duymuştum.

O gece kontrolünü kaybetmesini beklemiyordum. Sarıldıktan sonra geri çekilmişti ve bakışları altında sıkışıp kalmıştı.

Bir sonraki bildiğim şey öpüştüğümüzdü. Daha önce yaşadığım hiçbir karşılaşmaya benzemiyordu. Kontrolü ele alışı ama rıza göstermemi sağlaması. Uzanıp kafenin kapısını kilitlemesi ve sonra beni alması.

Pişman olmadım.

Ama öyle
görünüyordu.

"Caroline," dedi elini yüzüne sürerken, gözlerim yüzündeki ifadeye daldı. dövmelelerini açlıkla seyrettim. Onun her parçasını seviyordum. Şehre döndüğümünden ve onu ilk gördüğümünden beri seviyordum. "Bunu yapamayız. Tek seferlik bir şeydi. Ben ilişki yaşamam. Sorun sen değilsin. Ben hep böyleydim."

Kaşlarımı çatarak sordum, "Peki o gece ne oldu? Aramızdaki her şey sadece bir kerelik miydi?" Fısıldadım.

Gardını tekrar almadan önce gözlerindeki bir şey yumuşadı.

"Sen benden on beş yaş küçüksün Caroline. Böyle bir şey olamaz." Dönüp polis aracına doğru yürüdü ve kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Sokağın sonunda durup arka lambalarının dönüşünü izledim.

Eğer Nick Larson beni istemiyorsa, Nick Larson hayatımdaki diğer erkeklerle aynıysa, o zaman bu bebeği tek başıma büyütürdüm.

37. BÖLÜM

NICK

Lucas ve Becks'in sokağından çıktıktan sonra kenara çektim. Başka bir sessiz mahalleye girdim ve ellerimi direksiyona vurdum. Lanet olası kadın. İşte bu yüzden sadece bir daha görmediğim kadınlarla yattım.

Sarı saçlarını ve mavi gözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Ağzının tadını.

Çıglıklarının sesi.

Onun teslimiyetinin mükemmelliği.

Caroline Foster şehre geri dönmüş ve beni şaşkına çevirmişti. Döndüğünden beri gözlerini üzerimde hissediyordum. Flört ediyordum.

Jackson'ın öldüğü gece vardiyamı bitirdikten sonra kafeye nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Berbat durumdaydım ve kendimi suçlu hissediyordum.

Elinde kurabiyeleri ve sıcak çayıyla oradaydı. Sonra yanıma geldi ve vücudunu bana doğru bastırdı.

Bir de baktım ki kapı kilitli ve o da arka taraftaki tezgâhta. Benim sertliğimden, kontrol ihtiyacımdan çekinmedi. Kendime Dom demezdim. Ama kararları ben vermeyi severdim.

Zevk vermeyi o kadar çok seviyordum ki, onlarla ilişim bittiğinde kadınlar hıçkırı hıçkırı ağlıyor ve neredeyse bayılıyorlardı.

Benim için çok güzel kırılmıştı.

Homurdandım, başımı koltuk başlığına çarptım ve direksiyona tekrar vurdum.
Bu bir daha olamaz.

Mükemmel olsaydı kimin umurunda olurdu?

Eğer razı olsaydı ve her isteğimi yerine getirseydi?

Hayatım boyunca aradığım ama asla hak etmediğim mükemmellik olsaydı.

Böyle bir şey olamaz.

Benden on beş yaş küçüktü.

Kendi yaşında birini hak ediyordu. Çocuk sahibi olabileceği ve iyi bir baba olabilecek birini. Çocuğum olmayan on dokuz yaşındaki birine bile bakamazdım.

Hayatıma devam etmem gerekiyordu.

BÖLÜM 38

MONICA

Üç Ay Sonra

"Bu çok saçma," dedim aynada kendime bakarak. "Ben iki kez evlendim. İnsanlar konuşacak. Belki de sadece küçük bir şey yapmalıydık."

Becks arkamdan geldi, yumuşak pembe bir nedime elbisesi giymişti, saçları yüzünü çerçeveleyen buklelerle rahat bir şekilde toplanmıştı.

"Monica," diye konuştu yumuşak bir sesle. "Sen bunu hak ediyorsun. Herkesin ne düşündüğünü boş ver."

"Sen bir kilisedesin," diyerek güldüm. "O zaman ciddi olduğumu biliyorsun."

"Peki," dedim, denizkızı tarzı gelinliğimin eteğini düzeltirken. seçilmiş. "Kızlar beni vermeye hazır mı?"

"Kilisenin arkasında bekliyorlar," diye beni temin etti.

Bunu doğru yapıyor olsaydık bile, gerçek bir düğünle, çok fazla insanı davet etmemiştik. Sadece ailem ve Caroline Foster. Üç ay önce aniden şehre döndüğü için muhtemelen gelmeyecekti.

Lucas, Nick ve Will, Trevor'la birlikte ayaktaydı. Will küçük bebek smokininin içinde çok sevimli görünüyordu.

"Lucas o smokinin içinde, kucağında bebekle bir şeyler yapıyordu." Becks kaşlarını oynatarak bana baktı.

Tekrar güldüm. "Bebekli erkekler bambaşka oluyor," dedim, Trevor'ın minik oğlunu kucağına aldığı anları düşünerek.

Arkadaşım yumuşak bir sesle, "Paul senin adına çok mutlu olurdu," diyerek tam da şu anda bu kadar gergin olmamın nedenini ortaya koydu.

"Öyle mi?" Kahverengi gözlerim aynada onunkilerle buluşunca sordum.

"Kesinlikle." diye beni temin etmeye devam etti. "Şimdi gidip seni evlendirelim."

BÖLÜM 39

TREVOR

Monica çok güzeldi.

Her iki yanında Lexi ve Lacey ile koridordan inişini izlerken kendimi gözyaşları içinde buldum. Lacey gözüme takıldı ve gözlerini devirerek bana başını salladı.

Kendimi büyük kızıma göz kırparken buldum, terapide geçirdiği birkaç aydan sonra daha iyi durumda olduğu için rahatlamıştım. Lexi tüm bu olanlar hakkında oldukça sessizdi, ki bunu bekliyorduk. Annesi ve benim adıma mutlu olsa da aklının babasında olduğunu biliyorduk. Küçük kıızıl saçlı bile bana gülümsüyordu ve ben de ona göz kırptım.

Will arkamda, Lucas'ın kucağında mırıldanıyordu ve ben omzumun üzerinden ikisine de baktım. Lucas özür dilercesine omuz silkti ama biz rahatsız olmadık. Monica ve ben o küçük adamı kendi oğlumuz gibi seviyorduk.

Becks mihrabın karşısında oğlunun çıkardığı seslere kıkırdıyordu ve Nat kendi annesini sustururken bile vaiz ona sert bir bakış gönderiyordu.

Lucas'ın biraz daha arkasına baktığımda Nick'in kahverengi gözleriyle karşılaştım. Smokinin içinde sudan çıkmış balığa benziyordu ve gözleri bana dikilmişken bile ona bakıp kıkırdamadan edemedim.

"Kıçına tekmeyi basacağım," diye mırıldandı.

Tören kısa ve tatlıydı. Monica'nın istediği ve benim hak etmediğim her şey, hayatımızın geri kalanı için onu kendime ait olarak kabul etmekte.

Vaiz bizi Bay ve Bayan Trevor Connor olarak ilan ettiğinde, gelinimin sırtına eğildim ve onu iyice öptüm. Onu tekrar ayağa kaldırdığımda ve hayatımızın geri kalanına başlamak için koridordan geri yürüdüğümüzde gelinim nefessiz kalmıştı.

BÖLÜM 40

CAROLINE

Ailemin kafesinin önündeki park yerine yanaştığımda kilise çanlarının sokakta cınladığını duydum.

Geri dönmüştüm. Dört aylık hamileydim ve kesinlikle dehşete düşmüştüm. Bu kasabaya dönmeyi hiç istememiştim ve sonsuza kadar gitmeye razıydım. Nick beni istemiyordu. Ailem dışında kimse hamile olduğumu bilmiyordu.

Son üç aydır şehirde farklı bir şirkette çalışıyordum ama çalıştığım diğer şirketteki sorunlar beni oraya kadar takip edince yine kaçtım. Elimdeki tek yer burasıydı.

Elimi karnımın yumuşak şişliğine koydum. Henüz tam olarak belli olmamıştı ama boyum ve ufak tefek olmam nedeniyle er ya da geç belli olacaktı. Çok zor bir hamilelik geçiriyordum ve karşılaştığım sorunlar bunu hiç kolaylaştırmamıştı.

Beni bombardımana tutan anılara karşı gözlerimi kapattım. Yeni patronumun eski patronuma bu kadar yakın olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Arabamdan inip insanların kiliseden çıktığı sokağa baktım, ta ki tanıdık bir şekil görene kadar.

Sanki içimden bir şey onu çağırıyormuş gibi, gözleri hemen benimkilerle buluştu. Beni görünce hafifçe genişledi.

Kalbimin çok hızlı atmasını engellemeye çalıştım.

Seni istemiyor, Caroline.

Keşke ona söyleseydim ve hiç gitmeseydim. Ona şimdi söylersem çok kızacaktı. Özellikle de o sırada bana ne olduğunu öğrenirse.

Onun bebeğini taşıyordum.

BÖLÜM 41

NICK

Arkasındaki kafeye girmek için döndüğünde bile gözlerim sokağın aşağısında duran sarışın kadında kaldı.

Caroline Foster şehre geri dönmüştü. Oraya gidip onu aracıma çekmek için içimden ilkel bir şey geçti. Onu evime götürmek ve beni neden terk ettiğini öğrenmek istedim.

Ama seni neden terk ettiğini biliyorsun, sık kafalı.

Bir el omzuma vururken bile başımı salladım. "İyi misin dostum?"

Yüzümü ona döndüğümde Lucas sordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, sertçe. Trevor ve Monica'nın araçlarına binmelerini izlerken ellerimi ceplerime soktum. Kısa bir balayı için hemen yola çıkıyorlardı. İki kız Lucas ve Becks'lerde kalacaklardı.

Gözlerimin kafeye doğru kaydığını fark ettim.

On beş yıl gerçekten o kadar büyük bir fark mıydı?

Son

IÇIN UYANIK OLUN

Lucas ve Beck'in Hamilelik Yolculuklarına Perde Arkasından Bakış, "Yedi Ay".

Ağustos 2025'te geliyor.

Trevor ve Monica'nın Noel Romanı, "İkinci Noel".

Aralık 2025'te geliyor.

Caroline ve Nick'in yaş farkı romantizmi, "On Beş Yıl", Finding'in Üçüncü Kitabı

D. Raven'ın Özgürlük serisi.

Nisan 2026'da Geliyor

Nick ve Caroline'ın Noel Romanı, "Üçüncü Noel".

Aralık 2026'da Geliyor

DAHA FAZLA D. RAVEN?

Özgürlüğü Bulmak serisinin Birinci Kitabı "On Üç Yıl "da Lucas ve Beck'in Hikayesine göz atın
D. Raven tarafından.
Temmuz 2024'te
yayınlandı. Ayrıca
Sesli Kitapta.

Lucas ve Beck'in Noel Romanı, "İlk Noel".
Aralık 2024'te yayınlandı.
Ayrıca Sesli Kitapta.

Ayrıca:

Şüphesiz Sevgililer Günü: Bir MaskTok-Meets-BookTok Romantizmi
Kötüler Tatlılarla Buluşuyor Serisi
D. Raven tarafından
Şubat 2025'te yayınlandı

ACKNOWLEDGEMENTS AND THANK YOUS

Dört kitap mı? Ve seri için kaç tane daha ayırdığımı gören oldu mu? Ayrıca seriye dönüşebilecek bir tane daha mı? Neler oluyor?!

Bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyorum. On Üç Yıl'ın yazıldığı ve yayınlandığı günden bu yana o kadar çok şey oldu ki, birilerine teşekkür etmeyi unutacağımdan ve kendimi asla affetmeyeceğimden korkuyorum.

Bunu yapmamı sağladığı için Izzy Elliott'a teşekkür ederim. Bunun meyve vermesine yardım ettin. Kitabımın çıkmasını sağladın ve şu anda üç fiziksel kitapçıdan ikisinde senin sayende bulunuyor! En büyük amigom, koruyucum, editörüm, yayıncım, halkla ilişkilercim, boksörüm, shipper'ım, en iyi arkadaşım, ruh kardeşim ve ihtiyaç duyacağımı hayal edebileceğim diğer her şey olduğun için. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama sonsuza dek minnettarım.

My Blush Box'tan Debra Pignol'a bana ulaştığı ve ilk romanımı kitap kutusu aboneliğinize eklemek istediği için teşekkür ederim. Sonra koştunuz ve kitabımı fiziksel bir kitapçıya soktunuz. Sonra da yukarıda ve öteye gittiniz ve istediğim her konuda bana yardımcı olacak bir arkadaş oldunuz. Sen gerçekten inanılmaz, harika, özverili bir kadınsın. Siz ve kocanız bu hayatın size sunduğu tüm iyi şeyleri hak ediyorsunuz.

Mayonaka Designs ile Aurelia, bebeklerimi aldınız ve onları dünyaya sunabilir hale getirdiniz. Onlar için yaptığınız ve yarattığınız her şeyi seviyorum. Sanki kafamın içine girip bilgileri dışarı çıkarıyorsunuz. Bu yolculukta yanımda olduğun ve benim muhtaç benliğimle çalışmaya istekli olduğun için çok minnettarım.

Lindsey Staton'a (Instagram: Honey.Fae), Lia'ya (Instagram: spicyread_by_lia) ve Instagram'daki alice.huff_draws1'a. Hepiniz karakterlerimi aldınız ve güzel sanatınızla onlara hayat verdiniz. Yapamazdım

Bu varlıkların şu anda başka bir şekilde baktığını hayal edin ve korkarım hepiniz benimle sıkışıp kaldınız.

R.L. Hemm'e bana ulaştığı ve kitabımı anlatmak isteyecek kadar sevdiğini söylediğı için. Henüz hiçbir yere gitmemiş ilk romanı olan küçük bir yazar için mümkün olduğunu düşünmediğim olasılıklara beni açtığın için. Bu karakterlere duyulabilir sesler ve duygularla hayat verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hikayeyi yepyeni bir kitleye açtığınız için teşekkür ederim. Artık bunu başka biriyle yapmayı hayal bile edemiyorum.

Grayton D., TikTok'ta rastgele bir yazara yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim. İlk canlı yazar röportajımda beni konuk ettiğiniz için teşekkür ederim. Erkek anlatıcım olmayı kabul ettiğiniz ve Finding Freedom serisinin erkeklerini benim ve okuyucularım için hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

D. Raven'ın Unkindness Hype Squad'ına - Kitaplarımı ve karakterlerimi her gün beni hala şaşırtan bir tutkuyla sevdiğiniz için teşekkür ederim. Benim için yaptığınız her paylaşım, gönderi, beğeni, yorum ve diğer her şey ilham vermenin ötesinde ve her zaman için sonsuza dek minnettar olacağım bir şey. Her biriniz benim için özelsiniz ve siz olmasaydınız ne yapardım ya da nerede olurdum bilmiyorum.

Okuyucularıma. SİZLER! On Üç Yıl'ı sevmemiş olsaydınız bunu yapıyor olmazdım. Bana DM attığınızda, yorum bıraktığınızda, yorum yaptığınızda, HERHANGİ BİR ŞEY yaptığınızda, hikayelerimi okumayı ve onları sevmeyi seçmiş olmanız beni şaşırtıyor ve alçakgönüllülikle karşılıyorum. Hepiniz bağımsız bir yazarın yolculuğunun bel kemiğisiniz. Siz olmasaydınız, her biriniz olmasaydınız, ben bunu yapamazdım. Sonsuza dek size borçluyum.

Unutmayın, SİZ önemlisiniz, SİZ iyi şeyleri hak ediyorsunuz ve SİZ önemlisiniz.

Sevgiler,

D. Raven

ABOUT THE AUTHOR

D. Raven, özel ihtiyaçları olan bir çocuğu olan bekâr bir annedir. Amerika Birleşik Devletleri'nin Orta Batı bölgesinde yaşamaktadır.

Çocuğunun ihtiyaçları nedeniyle çalışamadığı için ailesinin ve arkadaşlarının şefkatine çok güveniyor. Kendi kendine gelir elde etmeye çalışmak ve hayat boyu süren bir tutkunun peşinden gitmek için yazmaya başladı.

Okumayı, yazmayı, müziği ve arkadaşlarını seviyor. Şiddetli bir ie dönüktür.

Onu Instagram, TikTok, Amazon ve Goodreads'te bulabilirsiniz.

IG & TikTok: DRaven_WritesRomance E-

posta: Draven.writesromance@gmail.com

Goodreads: D. Raven

Amazon: https://amazon.com/author/draven_writesromance

Etsy: <https://www.etsy.com/shop/DRavenWritesRomance>

Kitaplarının Spotify alma listelerini Spotify'da şu adreste bulabilirsiniz

Draven.writesromance

Daha fazla güncelleme ve özel duyurular için onu takip edin.

İçindekiler

Telif Hakkı
İçindekiler
İthaf Önsöz
Bölüm 01
Bölüm 02
Bölüm 03
Bölüm 04
Bölüm 05
Bölüm 06
Bölüm 07
Bölüm 08
Bölüm 09
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Daha fazla D. Raven'a
mı ihtiyacınız var?](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

